

HOÀNG KIM

Một đời có nhau

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Phần 1

Quăng chiếc xe đạp cà tàng cho ngã đại vào vách nhà , rồi bỏ xấp hồ sơ xuống bàn , Mạnh Kha thở ra một hơi thật dài , miệng làu bàu :

-Thế là mất tôi một buổi sáng!

Từ phía trong, một thanh niên cũng trạc tuổi Mạnh Khoa vừ đi vừ lau tay vào một chiếc khăn đen thui, miệng hỏi:

- Lại toi công nữa hả?

Mạnh Khoa ngả người xuống chiếc giường cá nhân, anh lắc đầu:

- Bây giờ người xin việc nhiều hơn người cần, vì đi tời đâu cũng chỉ nhận được cái lắc đầu hoặc một lời hẹn cho có hẹn mà thôi.

Toàn- người bạn cùng ở chung với Mạnh Khoa – an ủi:

- Mày lo gì. Tốt nghiệp loại ưu như thế thì trước sau gì cũng kiếm được việc hợp với khả năng của mình.

Mạnh Khoa cay đắng:

- Tốt nghiệp loại ưu như thế thì sao cơ chứ, mấy ông chủ đâu có thèm nhìn tới bang cấp của tao. Tới đâu họ cũng hỏi có kinh nghiệm không? Tao hỏi mày, nếu như sinh viên mới ra trường như bọn mình, không xin được việc làm thì lấy đâu ra kinh nghiệm mà cứ công ty nào cũng đòi hỏi năm kinh nghiệm? Rốt cuộc, cũng chỉ là do họ không muốn thu dụng mình mà thôi.

Toàn trầm ngâm:

- Tao nghĩ chỉ họ không có nhu cầu mà thôi. Chứ nếu họ cần thì đương nhiên họ phải thu nhận mình chứ.

- Thì tao đã nói với mày rồi, mất ít ruồi nhiều mà. Chỉ cần một công ty nào đó đang tin tuyển người thì số người nộp đơn cao gấp mấy lần số lượng người cần tuyển. Như thế thì cửa nào nhận mình, khi mà tao chỉ có tấm bằng làm vốn mà không có một chút gì quen biết hay thế lực.

Toàn thở ra :

- Vậy bây giờ mày tính sao? Tiếp tục công việc cũ nữa hay sao?

Mạnh Khoa lắc đầu:

- Tao cũng chưa biết tính sao nữa, chắc là phải tiếp tục thôi, nếu như không muốn nhịn đói. Hình như là ở nhà cũng hết gạo rồi hay sao đó!

Toàn gật đầu :

- Ở đây mày không phải lo, dù sao tao cũng còn có thể lo cơm được cho mày. Nhưng mà hôm qua em gái mày có lên, tao cũng nghe là ở nhà kẹt lắm. Mày coi có thể thì về coi có giúp gì được được cho nhà hay không ?

Mạnh Kha lắc đầu chán nản :

- Mày thấy không ? Bản thân tao còn phải sống nhờ vào mày , thế mà lại còn phải lo cho gia đình nữa . Hỏi sao mà tao không phát điên lên được? Dù mày có tốt đến đâu thì tao cũng phải biết ngại chứ. Mày còn phải tập trung để thi tốt nghiệp nữa mà .

Toàn an ủi :

- Con người ta có lúc khó khăn thì rồi cũng phải có khi thịnh vượng chứ . Mày đừng bi quan như vậy, cứ thử về nhà coi sao đã. Tao nghĩ chuyện cũng chưa đến nỗi nào đâu. Còn tao với mày thì khỏi phải băn khoăn, tụi mình đã sống với nhau mấy năm rồi, hiểu nhau quá mà.

Mạnh Kha thở dài :

- Khổ một điều là mẹ tao cứ bệnh rề rề hoài , phải chi mà bà đừng có bệnh thì tao cũng không đến nỗi lo. Rồi còn nhỏ em gái tao nữa, là một thiếu nữ rồi mà cứ lúc nào cũng dưới quê, thật là tội nghiệp .

Toàn chột nói :

- Mà lúc này trông bé Phương cũng xinh xắn ra phết, cô bé trở mã rồi mày à. Coi chừng mày sắp có em rể đó .

- Xinh xắn thì sao chứ? Nghèo như tụi tao làm sao mà kiếm cho nó được tám chồng cho xứng đáng chứ? Rồi thì cũng lại kiếm một thằng cùng làng nào đó mà gả cho xong. Nếu vậy thì xấu hay đẹp đâu thành vấn đề, nhiều khi xấu xấu lại còn tốt hơn .

Toàn ngồi im không nói. Anh cũng thấy thương cho thằng bạn lận đận của mình. Mạnh Kha vốn nổi tiếng học giỏi suốt từ hồi học cấp hai tới bây giờ. Năm nào nó cũng lãnh một tấm giấy khen loại xuất sắc. Khi đậu vào trường Kiến Trúc, nó đã xây dựng cho mình bao nhiêu là ước mơ. Và những năm học tập vất vả của nó đã được trả công xứng đáng, tấm bằng tốt nghiệp loại ưu đã được trình trọng trao cho nó vào ngày tốt nghiệp .

Nhưng tốt nghiệp giỏi thì sao? Mạnh Kha chỉ là anh sinh viên nghèo, hiếu học và cố gắng vươn lên. Tất cả chỉ có thể thì đâu giúp được gì cho nó trong hoàn cảnh hiện nay. Giả như nó có những mối quan hệ tốt đẹp thì chắc là sẽ không khó khăn như bây giờ .

Mạnh Kha đã nhắm mắt nằm im, Toàn vẫn cứ trầm tư với bao nỗi băn khoăn. Nghĩ tới chuyện của Mạnh Kha, rồi anh lại nghĩ tới hoàn cảnh của mình. Từ bỏ gia đình để sống theo lý tưởng của mình, anh cũng vất vả bao nhiêu khi tự tìm cho mình một con đường sống. Nhưng anh chỉ có một thân một mình nên mọi việc cũng dễ dàng hơn đối với anh.

Một bóng người hiện ra che khuất khung cửa làm căn phòng tối lại, Toàn ngược lên nhìn. Thắng đang chễm chệ giữa cửa, Trông thấy anh nhìn mình mình, Thắng cười toe :

- Thắng Kha đâu rồi ?

Toàn hát hàm :

- Mà tìm nó làm chi ?

- Có chuyện tao mới hỏi nó chứ? Chẳng lẽ tao kiếm nó để đi dạo hay sao ?

- Thì mà vào nhà đã chứ ?

- Có nó ở nhà thì tao mới vào, chứ không thì tao đứng đây để biến cho lẹ .

Toàn nổi cáu :

- Bộ mà vào nhà này ai giết mà hay sao mà không vào ?

Thắng cười hề hề :

- Không phải như thế, chỉ tại tao đang vội tìm thằng Kha

Toàn lạ lùng nhìn Thắng :

- Bộ có chuyện gì ?

- Mà nó đâu rồi ?

Toàn há mắt về phía giường :

- Kia kìa !

Thắng bước hẳn vào nhà . Anh chàng kéo chiếc ghế ra và ngồi phịch xuống

- Lại bị từ chối rồi, phải không?

Toàn không nói, anh lặng lẽ gật đầu thật lòng, anh cũng lo cho thằng bạn của mình ghê lắm. vì hơn ai hết, anh hiểu rất rõ hoàn cảnh của Kha.

Thắng lên tiếng

- Mà gọi nó giậy đi.

- Có chuyện gì vậy ?

- Thì tao bảo mà cứ gọi nó dậy đi mà .

Toàn băn khoăn nhìn Thắng :

- Nó mới đi về mệt lắm, có cần phải đánh thức nó dậy ngay không?

Tao nghĩ là đề cho nó nghỉ một chút nữa đã.

Thắng khăng khăng :

- Mày cứ kêu nó dậy đi, tao bảo đảm là nghe được tin này nó sẽ tỉnh như sáo ngay lập tức .

- Vậy thì để tao kêu nó dậy .

Bước đến bên giường, Toàn lay vai Mạnh Kha :

- Kha ...Kha ... Thắng Thắng nó kiểm mày có chuyện kìa .

Mạnh Kha trở mình. Anh vẫn nhắm nghiền hai mắt mà miệng thì càu nhàu :

- Tao mệt quá .. để tao ngủ một chút ... bảo nó về đi !

Tuy Mạnh Kha càu nhàu nho nhỏ, nhưng Thắng vẫn nghe rõ từng tiếng nói. Không đợi Thắng nói gì, Toàn la lên :

- Dậy đi thằng ông nội, có việc cho mày đây nè !

Nghe tiếng Thắng, Mạnh Kha ngóc đầu lên :

- Gì đó mày ?

- Có việc làm nè mày ?

Mạnh Kha lại nằm vật xuống :

- Đừng giỡn nữa mày, tao chưa đủ nản hay sao ?

Thắng lại la lên :

- Tao nói thật chứ bộ ở không đâu mà tới đây giỡn với mày. Có việc thật đó, nhưng nếu mày không hứng thú để làm thì để tao kêu người khác vậy .

Mạnh Kha lồm cồm ngồi dậy, anh nhìn Thắng lom khom:

- Mày nói thật không ?

Thắng bước tới bên bạn, anh đánh khá mạnh vào vai Mạnh Kha :

- Tao nói nãy giờ mà mày cứ hỏi đi hỏi lại như vậy? Bộ bị từ chối nhiều quá rồi đâm ra nghi ngờ tất cả mọi người rồi hay sao đây?

Mạnh Kha cười ngượng ngịu :

- Mày thông cảm, tại mệt quá rồi đâm ra làm biếng, ai nói cũng phải hỏi đi hỏi lại cho chắc ăn vậy mà .

Thắng tỏ ra thông cảm với bạn :

- Nãy giờ mà tao không thông cảm với mày thì tao đã bỏ bỏ về rồi, không ở đây mà dăng ca với mày đâu. Bây giờ nghe đây, có việc cho mày, mày có làm không ?

Mạnh Kha gật đầu ngay lập tức :

- Làm chứ, tao sắp đói tới nơi rồi đây này .

Thắng trêu bạn :

- Dù bất cứ là việc gì ?

Kha cười :

- Tao không nghĩ là mày lại nỡ lòng chơi một thằng bạn sắp chết đói như tao vậy .

Thắng gật gù :

- Con gái mà gặp mày cũng phải chết vì cái miệng của mày .

- Mày lại nói lung tung rồi. Con gái nào mà thèm thích cái thứ nghèo kiết xác như tao ?

- Vậy thì mấy con nhỏ cứ tới đây kiếm mày là ai đó? Nhưng mà thôi, chuyện đó thì để sau rồi tính, còn bây giờ tao có một việc cho mày làm đây. Nhưng mà mày sẽ phải đi nhiều đó.

Mạnh Kha bắn khoăn :

- Đi thì tao không ngại, nhưng mà là việc gì ?

Thắng giải thích :

- Đây nè, tao có ông cậu là chủ một công ty xây dựng. Ông ấy đang cần một người tin cậy được để giao mấy công trình. Vì cái thằng làm trước ăn cắp quá nên ông cho nghỉ rồi. Bây giờ chỉ có một mình ông ấy mà phải theo tới hai ba công việc nên ông ấy oải quá rồi .

- Nhưng mà ông cậu mày có đó kinh nghiệm hay không ?

Thắng gật đầu :

- Đương nhiên là ông ấy cũng muốn kiếm người có kinh nghiệm rồi. Nhưng tao đã cam đoan với ông ấy là mày tuy mới ra trường nhưng đã từng đi làm ... phụ hồ ở ngoài công trường, nên ông ấy cũng ... hơi hơi xiêu lòng .

- Vậy thì chắc gì ông ấy đã chịu nhận tao ?

Thắng khẳng định :

- Ông ấy đã nhận rồi, chỉ vì tao nói về mày hơi kỹ. Nhưng bước đầu, mày chưa được nhận công trình mới đâu, mà phải theo dõi tiếp mấy công trình dở dang của thằng vừa mới sa thải.

Mạnh Kha gật đầu :

- Vậy cũng quá tốt rồi, tao chỉ ngại ông ấy kia đòi hỏi những điều kiện như mấy ông chủ khác thì cũng chịu thua mà thôi.

Thắng dặn dò:

- Ông cậu tao rất ghét mấy thằng tham lam, gian dối. Mày cứ làm ăn trung thực là ông ấy chịu ngay thôi.

Mạnh Kha nhìn bạn với vẻ khó chịu:

- Tính tao như thế nào mày cũng đã rõ quá rồi, có cần dặn dò kỹ như thế hay không?

Thắng cười cười:

- Thì tao cũng chỉ nói thế thôi. Chứ không biết tính mày thì tao đâu có giới thiệu làm gì. Mày mà có gì sai trái thì ông ấy nín cổ tao chứ bộ.

Thôi tao về đây, đói bụng quá rồi .

Thắng đứng lên anh vừa dợm bước đi thì Mạnh Kha đã gọi :

- Ê ! Mày không nói cho tao biết là làm việc ở đâu, bao giờ bắt đầu ?

Thắng đứng chân lại, anh cười khinh :

- Tao quên. Cũng tại cái thằng mày rắc rối nhiều thứ khiến tao phải trả lời nên mới quên mất tiêu. Thôi nè, ngày mai mày tới công ty xây dựng Vĩnh Quang ở đường...tao đã nói tên mày với ông rồi đó.

Mạnh Kha gật đầu :

- Vậy là được rồi, cảm ơn mày .

Thắng về rồi Toàn từ trong nhà ra hỏi Kha :

- Thằng Thắng về rồi hả ?

Mạnh Kha gật đầu, miệng anh huýt sáo một khúc nhạc thật vui :

- Nó tìm cho tao một công việc tuyệt vời. Có đất cho tao thi thố tài năng rồi .

Toàn chìa tay :

- Chúc mừng mày.

Mạnh Kha nắm tay Toàn thật chặt, anh cảm nhận được một tình bạn thật thấm thiết , đậm đà . Cảm ơn những người bạn của tôi

Một đời có nhau

Phần 2

Dừng chân trước cánh cửa gỗ nâu bóng ,nặng nề, Mạnh Kha hít vào một hơi thật sâu trước khi đưa tay lên gõ cửa . Mấy tiếng gõ của anh vang lên khô khốc trong hành lang vắng lặng . Hình như anh đến hơi sớm so với mọi người thì phải . Nhưng Mạnh Kha không giữ được niềm nôn nao khi đi trình diện sáng nay với ông chủ mới .

Từ trong phòng có tiếng vọng ra :

- Mời vào !

Khẽ xoay quả nắm cửa, Mạnh Kha nhẹ nhàng bước vào. Khép cánh cửa lại sau lưng, anh cúi chào người đang ngồi ghi chép sau bàn mà anh giám chắc đó là ông Giám Đốc :

- Chào ông !

Rời mắt khỏi công việc, người đàn ông ngược lên nhìn Mạnh Kha, anh mắt ông có vẻ ngạc nhiên :

- Cậu là...

Tiến lên một bước, Mạnh Kha tự giới thiệu :

- Thưa ông, tôi là Mạnh Kha , bạn của Thắng ...

Người đàn ông reo lên :

- À ! Cậu đến rồi đó hử ? Sớm nhỉ ! tôi lại cứ nghĩ vài ngày nữa cậu mới đến được. Cậu ngồi đi, rồi chúng ta nói chuyện .

Mạnh Kha ngồi xuống chiếc ghế trước bàn làm việc của ông giám đốc, anh nhỏ nhẹ nói:

- Tôi đang rất cần việc làm. Vì thế khi nghe Thắng nói, tôi đến ngay

...

- Giỏi lắm ! Cậu cần chứ không phải là tôi hả ? Khéo lắm ! Tôi rất thích những người thẳng thắn như cậu vậy. Chúng ta có vẻ hợp nhau rồi đấy.

- Thưa ông Giám đốc ...

Người đàn ông ngắt ngang lời Mạnh Kha :

- Đừng khách sáo như thế ! Tên tôi là Quang, cậu cứ gọi tôi là bác Quang được rồi .

Mạnh Kha gật đầu, anh cũng thấy quý người đàn ông trước mặt. Anh gọi :

- Thưa bác Quang ...

Ông Quang gật đầu :

- Được rồi. Thế này nhé, hôm nay cậu đã sẵn sàng làm việc chưa ?

- Cháu đã sẵn sàng ạ .

- Thế thì tốt. Tôi đang cần người coi sóc mấy công trình dở dang.

Tạm thời, cậu phụ trách việc này cho tôi đã, sau đó thì mới tự mình làm công trình mới được.

Hiểu những lời ông Quang nói đó là những điều kiện để thử thách, Mạnh Kha gật đầu ngay:

- Cháu không lựa chọn công việc đâu ạ. Bác có thể giao cho cháu bất cứ công việc gì .

- Tốt ! Tôi thích người có tính nết như thế. Có lẽ cậu sẽ giúp tôi được nghỉ ngơi đôi chút đây. Có một mình tôi mà phải lo hết mọi chuyện trong ngoài, thiệt là mệt quá!

Mạnh Kha nhìn người đàn ông thành đạt trước mặt mình chăm chú.

Có lẽ ông cũng cùng một tuổi với ba anh, nhưng vì có cuộc sống sung sướng, đủ đầy nên trông ông có vẻ trẻ hơn tuổi thật. Nhưng anh thấy thích người đàn ông này ở chỗ dù là Giám đốc một công ty lớn, nhưng ở ông không có vẻ xa lạ, kiểu cách mà vẫn giữ nét gần gũi, thân thiết.

Nhưng điều mà Mạnh Kha ngạc nhiên là tại sao ông lại nói chỉ có một

mình ông điều khiển cả một cái công ty to lớn như thế này? Chẳng lẽ ông chỉ có một mình chứ không có gia đình, con cái hay sao?

Mạnh Kha nêu thắc mắc của mình một cách lửng lơ:

- Thưa bác, thế các anh chị...

Ông Quan cười lớn, tiếng cười thật phóng khoáng:

- Làm gì có các anh chị mà hỏi. Tôi chỉ có mỗi đứa con gái nhỏ hơn cậu vài tuổi. Nhưng Vân Quỳnh không theo nghề của tôi, mà lại thích làm cô giáo cơ. Còn bà nhà tôi thì suốt ngày chỉ biết đến nồi niêu soong chảo, chứ không thích gì công việc ngoài xã hội thì làm sao mà giúp tôi được?

Nghe ông Quang nhắc đến vợ con một cách trìu mến làm trong trí Mạnh Kha chợt hình dung tới hình ảnh một gia đình thật êm đềm. Trong đó có người đàn ông phóng khoáng này, một người vợ hiền hòa, đảm đang luôn chăm sóc ông và một cô con gái dịu dàng, mơ mộng tô điểm cho cho hạnh phúc gia đình bằng sự tinh tế, nhạy cảm của mình.

Bất giác, Mạnh Kha buột miệng:

- Chắc là gia đình của bác rất hạnh phúc, êm ả?

Ông Quan gật đầu ngay để xác nhận câu nói vừa rồi của Mạnh Kha.

Ông có vẻ tự hào với gia đình của mình:

- Đúng thế, cậu nói rất đúng. Tôi là người hạnh phúc nhất trên đời. Công việc làm ăn thì càng lúc càng thuận lợi. Vợ con tôi lại rất tuyệt vời. Bà vợ tôi là một người phụ nữ đảm đang, hiền hậu. Con gái tôi thì tuy yếu ớt một chút nhưng bù lại, nó dịu dàng ngoan ngoãn. Vì vậy tôi có làm cực khổ tới đâu cũng không hề hà, mà luôn thấy vui trong lòng. Nè, tôi nói cho cậu biết nhé, bà nhà tôi nấu ăn ngon không kém gì đầu bếp của các tiệm ăn lớn đó. Hôm nào có dịp, tôi mời cậu đến nhà, cậu sẽ có dịp thưởng thức những món ăn ngon của bà ấy

Mạnh Kha ngập ngừng chìa ra trước mặt ông Quang một chiếc phong bì to màu vàng :

- Thưa bác :

Ông Quang nhìn Mạnh Kha ngạc nhiên :

- Gì thế này ?

Trao hẳn chiếc phong bì cho ông Quang, Mạnh Kha lễ phép thưa :

- Thưa bác đây là hồ sơ của cháu .

Ông Quang xua tay :

- Thôi thôi, tôi xem làm gì ? Tôi tin là Thắng nói không sai về cậu. Vả

lại, tôi cần năng lực làm việc chứ không coi trọng giấy tờ cho lắm. Cậu cứ làm công việc cho tốt thì tôi sẽ đãi ngộ cậu thật xứng đáng. Tạm thời bây giờ cậu phụ trách nốt những công trình đang xây dở dang, nếu như tôi thấy cậu có thực tài đúng như lời Thắng nói thì sau đó, tôi sẽ giao cho cậu từ A tới Z một công trình nào đó, lớn nhỏ tùy theo sự nhận xét của tôi về kết quả của cậu .

Mạnh Kha mừng rỡ, Anh không ngờ mình lại gặp may mắn như vậy, vừa mới chân ướt chân ráo ra đời đã gặp được quới nhân giúp đỡ, Ông Quang chưa hề biết gì về năng lực của cậu mà đã tin tưởng và ưu đãi với anh đến vậy, chắc chắn là nhờ tán dương của thằng bạn anh rồi. Nhất định là anh phải đãi nó một châu no say mới được.

Thấy Mạnh Kha ngồi lặng thinh, ông Quang hỏi :

- Sao, cậu nhắm coi mình có thể đảm nhận nổi công việc mà tôi vừa nói đó không ?

Mạnh Kha tự tin trả lời :

- Thưa bác, tuy cháu mới ra trường, nhưng cháu tin là mình sẽ làm được. Vì trước đây cháu đã từng làm việc ở công trường, cháu đã để ý xe, xét rất kỹ ạ . Có điều bác đã tin tưởng mà giao công việc cho cháu như vậy, cháu xin hứa với bác là cháu sẽ cố gắng hết sức ạ Ông Quang có vẻ hài lòng, ông nói thêm :

- Tôi rất quý cậu qua những lời thằng cháu tôi đã nói. Nhưng tôi cũng xin nói rõ với cậu một điều. Tình cảm là tình cảm, còn công việc là công việc. Tôi tin tưởng cậu nên giao công việc cho cậu thi thố . Nhưng nếu cậu làm không nên thân thì tôi sẽ không khoan nhượng đâu đấy nhé .

Mạnh Kha gật đầu :

- Cháu biết, thưa bác. Và cháu sẽ hết sức cố gắng .

Ông Quang lại hỏi :

- Thế bao giờ cậu có thể đi làm ?

Mạnh Kha trả lời ngay không cần suy nghĩ :

- Cháu có thể đi làm ngay từ hôm nay được ạ .

Ông Quang cười nhẹ :

- Không cần gấp gáp như thế đâu, cậu có thể nghỉ ngơi hết ngày hôm nay. Sáng mai bắt đầu làm việc nhé. Tuy là thời gian này cậu sẽ xuống công trình, nhưng sáng nào cậu cũng phải ghé đây một chút coi có việc gì đột xuất không rồi mới qua đó. À ! Mà cậu đi xe gì thế ?

Mạnh Kha ngượng ngùng trả lời câu hỏi của ông Quang :

- Cháu chỉ có chiếc xe đạp thôi thưa bác .

Ông Quang lắc đầu :

- Như thế không được rồi, cậu sẽ phải đi từ công trình nọ qua công trình kia, việc đó sẽ vất vả và mất thời gian lắm ...

Ông nhân trán suy nghĩ :

- Để coi nào ... À, được rồi ! Để tôi cho người lấy chiếc Honda cũ của tôi ra coi lại cho cậu đi đỡ ít lâu, rồi từ từ ta tính tiếp .

Mạnh Kha ái ngại :

- Cháu có thể đi xe đạp được, bác ạ. Chỉ cần cháu đi sớm là được rồi .

- Vấn đề không đơn giản như cậu nói đâu. Cậu sẽ di chuyển rất nhiều. Thôi, cứ làm theo lời tôi nói đi. Ngày mai cậu cứ đến đây tôi sẽ giao công việc cụ thể cho cậu.

Mạnh Kha không còn biết nói gì hơn là vâng lời ông Quang :

- Vâng, thưa bác .

Ông Quang ra hiệu chấm dứt câu chuyện :

- Được rồi. Thế sáng mai cậu đến sớm một chút nhé .

Mạnh Kha đứng lên, anh chào ông Quang :

- Thưa bác, cháu về ạ .

- À , cậu Kha này ...

Mạnh Kha vừa bước tới ra cửa thì ông Quang gọi giật lại. Anh dừng chân quay lại nhìn ông :

- Thưa bác muốn hỏi thêm điều gì nữa ạ ?

- Thế cậu không nhắc gì đến vấn đề tiền lương à ?

Kha cười khẽ, anh lắc đầu :

- Cháu nghĩ là bác sẽ trả lương xứng đáng với công sức của cháu, nên cháu không thắc mắc gì đâu ạ

Ông Quang gật gù :

- Được rồi, có bản lĩnh lắm chàng trai ạ. Bây giờ không đòi hỏi thì mai mốt lãnh lương không được kêu ca đấy nhé .

Mạnh Kha không nói gì thêm, anh cúi đầu chào ông Quang thêm lần nữa rồi mới quay gót. Bước những bước thật dài trên hành lang vắng người mà Mạnh Kha thấy lòng thật vui. Anh đã có được một công việc phù hợp với khả năng mà anh hằng mơ ước. Thật là một điều không thể ngờ được.

Mạnh Kha tự hứa với mình là sẽ làm thật tốt công việc này, vì với hoàn cảnh bây giờ, kiếm được một công việc như thế này đâu phải là chuyện dễ. Vì thế, anh phải tỏ ra thật xuất sắc, thứ nhất là để vững chân với công việc này, thứ hai là để có cơ hội tốt mà tiến thân.

Miệng huýt sáo điệu nhạc thật vui, Mạnh Kha rảo bước ra về mà không để ý đến góc tường trước mặt, và người từ đó đi ra chắc là cũng đang mải mê suy nghĩ về một vấn đề gì đó nên không nhìn thấy Mạnh Kha đang đi tới. Thế là cả hai người không ai bảo ai, cùng đụng vào nhau một cái cháng lửa khiến Mạnh Kha lảo đảo. Nhưng anh vội bám vào bờ tường nên gượng người lại được, còn người kia ngã lăn xuống sàn gạch.

Mạnh Kha nhìn lại, anh thấy người vừa bị anh đụng là một cô gái đang lúng túng không biết làm sao để đứng lên được trong chiếc áo đầm ôm sát vào người. Thấy thế, Mạnh Kha vội bước lại đỡ cô gái lên, miệng anh hỏi ngay

- Xin lỗi. Cô có làm sao không?

Theo đà tay đỡ của Mạnh Kha, cô gái gượng người đứng lên.

Ngượng ngùng vuốt nhanh lại vạt áo, cô nhìn Mạnh Kha lí nhí:

- Tôi không sao đâu, anh đừng bận tâm.

Mạnh Kha ân cần.

- Xin lỗi cô, tại tôi vô ý nên mới đụng vào cô như thế.

Cô gái nhoẻn cười:

- Cũng tại tôi đi đứng không cẩn thận nên mới như thế thôi. Nhưng mà tôi không sao rồi mà.

Mạnh Kha ngẩn người mất một giây, tim anh lỗi mất một nhịp vì nụ cười thật xinh.

Anh nhận ra cô gái có hai chiếc răng khểnh thật duyên dáng. Anh cũng ngượng ngời cười với cô gái:

- Chắc là cô với tôi có duyên bè bạn nên mới đụng nhau như thế.

Vậy chúng ta kết bạn nhé ?

Cô gái nhẹ gật đầu. Mạnh Kha lại tiếp:

- Tôi là Mạnh Kha rất vui nếu được biết tên cô.

- Tôi là Vân Quỳnh – giờ tay xem đồng hồ, cô gái vội nói – thôi chết ! Tôi muộn mất rồi. Tôi phải đi đây.

Nói xong, Vân Quỳnh vội vã bước đi, để Mạnh Kha cứ đứng đó ngẩn ngơ nhìn theo.

Một đời có nhau

Phần 3

Xem kỹ lại bản thiết kế lần nữa, Mạnh Kha thấy hài lòng với công việc của mình. Đã nửa năm trôi qua từ đầu anh bắt đầu nhận việc nơi công ty Vinh Quang, và mọi điều đều thuận lợi đối với anh.

Mạnh Kha đã nỗ lực rất nhiều để chứng khả năng của mình với ông Quang, và anh đã được đánh giá rất đúng mức. Bây giờ anh đã là một trong những kỹ sư trưởng của công ty, anh đã bắt đầu có những công trình riêng của mình và có cơ hội rất tốt để phát huy hết khả năng.

Ông Quang cũng rất coi trọng Mạnh Kha. Ông đã trả lương rất xứng. Và mới chỉ có bấy nhiêu thời gian làm việc ngoài những khoảng chi phí lo cho gia đình, Mạnh Kha đã mua được một căn nhà nhỏ nơi thành phố nhộn nhịp này.

Đổi lại thì Mạnh Kha đã có những chuỗi ngày bận rộn liên miên và chuyển đi không dứt. Nhưng dù có vất vả tới đâu chăng nữa, thì anh cũng rất hài lòng với cuộc sống và công việc của mình.

Xô ghế đứng lên, Mạnh Kha đi qua phòng làm việc của ông Quang với bản đề án trên tay, đây là công trình đầu tiên mà anh đã được lãnh nhận một mình, và Mạnh Kha đã đặt rất nhiều công sức vào công việc này.

Nhẹ tay gõ lên cánh cửa phòng ba tiếng, Mạnh Kha ung dung chờ đợi. Từ trong phòng, ông Quang nói vọng ra:

- Mời vào!

Khi Mạnh Kha bước vào. Anh nhận ra trong phòng không chỉ có ông Quang mà còn có cả Vân Quỳnh, cô con gái cưng của ông. Hai cha con họ đang ngồi trên chiếc ghế dài và Vân Quỳnh dựa hẳn vào người của cha.

Trông thấy người vào là anh, ông Quang vui vẻ gọi:

- Cậu Kha hả, vào đây. Sao, có chuyện gì muốn hỏi đây?

Mạnh Kha lễ phép chào:

- Chào bác...

Quay sang nhìn Vân Quỳnh, anh cười nhẹ

Vân Quỳnh nhỏ nhẹ:

- Chào anh Kha.

Mạnh Kha lại quay sang ông Quang :

- Bác đang bận à ? Vậy để cháu ra ngoài. Một lát cháu gặp bác sau cũng được ạ.

Ông Quang xua tay:

- Cậu có chuyện gì cứ hỏi đi, tôi có bận gì đâu.

Mạnh Kha nhìn sang Vân Quỳnh:

- Có cô Quỳnh...

Ông Quang cười:

- Con bé này tới đây để nhõng nhẽo thôi chứ có việc gì đâu nào. Cậu bàn công việc với tôi thì cứ nói đi. Trừ phi cậu muốn nói với tôi chuyện gì mà chỉ có cánh nam giới chúng mình, chứ không muốn phụ nữ nghe thì để lúc khác.

Vân Quỳnh đỏ hồng hai má vì mắc cỡ. Rồi nhận ra Mạnh Kha đang nhìn mình với nụ cười thú vị trên môi, cô lại càng ngượng hơn. Ngẩng đại người vào ông Quang, cô kêu lên:

- Ba này con nhõng nhẽo bao giờ mà ba nói vậy? Anh Kha cười con kìa, ba thấy không?

Mạnh Kha vội nói:

- Tôi nào dám cười cô đâu, tôi chỉ biết nghe thôi mà. Còn chuyện cháu muốn nói với bác cũng không cần giấu phụ nữ đâu ạ.

Ông Quang bật cười:

- Vậy mà còn nói là không nhõng nhẽo, cậu Kha có nghe không?

Mạnh Kha mỉm cười không đáp. Anh đã gặp Vân Quỳnh một lần rồi, nhưng đó chỉ là gặp thoáng qua và lại gặp trong lúc đang trong niềm vui to lớn là chỉ nghĩ tới công việc chứ không nghĩ tới chuyện gì khác, nên cô không để lại nơi anh ấn tượng gì sâu sắc.

Nhưng hôm nay ngồi đối diện với Vân Quỳnh, Mạnh Kha mới nhận ra vẻ xinh xắn dễ thương của Vân Quỳnh. Anh chú ý nhận xét và khen thầm trong lòng cô con gái của ông chủ. Vân Quỳnh trông có vẻ thanh thoát, tinh khôi chứ không như một số cô gái khác với sự thực tế đến chết người. Trông cô có vẻ yếu đuối, lả lướt như liễu rủ chứ không mang dáng dấp mạnh khỏe. Nhưng trong cái dáng vẻ liễu yếu đào tơ đó, Vân Quỳnh lại toát lên vẻ thanh thoát lạ thường.

- Cậu muốn hỏi tôi điều gì?

Câu hỏi của ông Quang đã khéo Mạnh Kha trở về với thực tại. Anh vội quay lại nhìn ông, tay anh máy móc chia ra bản đề án:

- Dạ, cháu muốn hỏi ý kiến của bác về bản dự án này ạ?

Ông Quang hỏi lại:

- Bản dự án nào?

- Dạ là bản dự án về dãy nhà liên kế ạ.

Ông Quang lắc đầu:

- Tôi đã xem rồi, không cần phải coi nữa đâu. Cậu cứ theo đó mà làm là được rồi.

Mạnh Kha dợm đứng lên:

- Vậy cháu xin phép...

Ông Quang vội giơ tay ngăn lại:

- Khoan đã! Cậu có bận gì không?

Mạnh Kha lắc đầu:

- Dạ, cũng không có chuyện gì ạ. Sáng mai cháu mới phải gấp chủ đầu tư, còn buổi chiều này thì không có chuyện gì gấp ạ.

- Vậy thì ngồi đây chơi đã. Lâu lâu, Vân Quỳnh mới đến đây chơi, hai anh em làm quen với nhau đi.

Ông Quang nói như thế là vì trong đầu ông chợt có một ý định. Từ lâu, ông vẫn có một nỗi niềm không biết phải bày tỏ với ai. Vì ông chỉ có một đứa con gái duy nhất, mà Vân Quỳnh lại theo ngành sư phạm. Thế thì mai này, cơ nghiệp của ông sau này không có người nối dõi rồi.

Ông Quang không như những người đàn ông khác lấy chuyện không có con trai làm phiền. Ông bằng lòng với đứa con gái ngoan ngoãn, xinh xắn của mình. Ông chỉ có buồn vì sự nghiệp của mình mai này chắc sẽ mai một mà thôi.

Hôm nay, nhìn Mạnh Kha rồi lại nhìn con gái của mình cùng một lúc, trong lòng ông chợt có một ý định. Tại sao ông không tìm cơ hội cho hai đứa quen nhau nhỉ? Nếu chuyện mà thành công thì ông còn lo gì công ty của ông không có người trông nom nữa. Mà Mạnh Kha cũng xứng đôi với con gái ông nữa, về công việc thì lại càng khỏi chê, một thanh niên năng nổ như nó thì sẽ tiến xa hơn ông rất nhiều chứ. Vân Quỳnh nhẹ giọng:

- Con đã biết anh Kha rồi, ba à.

Ông Quang ngạc nhiên:

- Uả! Hai đứa quen biết nhau hồi nào, sao ba không biết ?

Mạnh Kha cười:

- Cháu gặp Vân Quỳnh ở đây, thưa bác. Thật ra, nếu là bình thường

thì chúng cháu cũng không biết nhau đâu. Chỉ tại hôm đó, cháu vô ý nên va vào cô ấy đến nỗi ngã lăn ra đất, nên cháu mới có dịp làm quen với Vân Quỳnh đó ạ.

Vân Quỳnh vừa cười vừa nói xen vào:

- Là con xô vào anh Kha đó ba.

Ông Quang lắc đầu:

- Vậy là hai đứa đụng độ nhau một cái cháng lửa rồi mới biết là chỗ quen biết phải không ? Vậy là hôm đó có cãi nhau không ? Đứa nào thắng?

Vân Quỳnh tròn mắt nhìn cha, cô kêu lên:

- Ba à! Ba nói gì kỳ vậy? Đụng nhau một chút thì đứng lên chứ có gì đâu mà phải cãi nhau?

Mạnh Kha cũng nói :

- Vân Quỳnh hiền lắm bác ạ. Hôm đó bị ngã lăn ra đất chắc là đau lắm, thế mà cô ấy không trách cháu một câu. Lại còn tự mình cố gắng đứng lên, chứ không muốn làm phiền đến cháu nữa chứ.

Nghe những lời khen ngợi của Mạnh Kha, Vân Quỳnh đỏ bừng cả mặt:

- Lỗi là do em đi quá nhanh nên mới xô vào anh đấy thôi. Vả lại, dù cho không phải tại em mà là do anh Kha đụng phải thì cũng chỉ là tình cờ thôi, nào phải anh cố tình đụng em ngã lăn ra đó đâu mà phải bắt đền.

Ông Quang trù mến nhìn con gái :

- Đúng là Vân Quỳnh hiền thật, lành nữa là khác. Bất kỳ chuyện gì cũng có thể nhường nhịn được hết. Bác và bác gái ở nhà vẫn thường nói với nhau, mai mốt Vân Quỳnh lấy chồng chắc cũng phải kiếm cho nó một anh chàng hiền như đất, kẻ không thì lại bị chồng bắt nạt mất thôi.

- Ba! Ba lại nói lung tung nữa rồi.

Vân Quỳnh phản đối một cách yếu ớt, ông Quang âu yếm choàng tay qua vai con gái, cử chỉ thật thương yêu. Mạnh Kha cười mỉm, anh góp ý :

- Cháu lại không nghĩ như thế, lành như Quỳnh thì chẳng ai mà nở lòng ăn hiếp đâu. Nhiều khi anh chồng đó lại cứng như cô ấy như trứng mỏng ấy chứ.

Ông Quang gật đầu:

- Tôi cũng cầu mong như thế. Vì được thế là tôi không còn gì phải lo nghĩ nữa rồi.

Vân Quỳnh úp mặt vào vai cha. Cô mắc cỡ đến nỗi không nói được

tiếng nào, mà chỉ hăm hứ trong cổ để phản đối mà thôi. Vòng tay ông Quang xiết chặt bờ vai nhỏ nhắn của con gái, ông nói với con một cách thân tình:

- Cậu Kha thấy không, hơi một tí là mắc cỡ. Tôi vẫn nói với Vân Quỳnh không phải là người đang hội nhập trong cái xã hội náo nhiệt này, nó chắc là đang ở trong một thế giới ngập đầy mộng mơ đó. Mạnh Kha nhìn Vân Quỳnh bằng ánh mắt chiêm ngưỡng mà không hề giấu giếm. Anh có cảm giác cô thật mong manh như một vật bằng pha lê trong suốt. Mọi việc đối với cô ấy chắc phải thật gượng nhẹ nâng niu. Với phong cách ấy, hẳn là tâm hồn cô rất tinh tế, nhạy cảm Mạnh Kha nói lên suy nghĩ của mình :

- Cháu lại không nghĩ vậy đâu, thưa bác. Vân Quỳnh vẫn sống trong cái xã hội này đấy chứ, nhưng vì cô ấy thuần khiết quá, trong sáng quá nên không muốn đưa chen một điều gì đấy thôi. Cuộc sống chung quanh cô ấy chỉ là thơ, là nhạc. Như thế thì tâm hồn cô ấy rất nhạy cảm là phải rồi. Với một tâm hồn như thế, cháu nghĩ là cô ấy sẽ có hạnh phúc. Ai lại có thể làm tổn thương một người như cô ấy được?

Những lời Mạnh Kha vừa nói như một lời tán dương làm ông Quang mát ruột. Thì ra, nó cũng nhận ra được giá trị của con gái mình đấy chứ. Như thế thì nó không thờ ơ với Vân Quỳnh đâu.

Vân Quỳnh lén nhìn Mạnh Kha. Cô lắng nghe một thoáng xôn xao đang len nhẹ vào tâm hồn nhạy cảm của mình. Đã gặp Kha vài lần ở công ty của cha, nhưng những lần đó chỉ là thoáng qua nên không gieo cho Vân Quỳnh một cảm xúc nào về anh. Mãi tới hôm nay, tiếp xúc với Kha hơi lâu, nghe những lời anh nói, cô mới thấy mình lưu ý đến anh chàng.

Từ khi trở thành một thiếu nữ đến giờ, không phải Vân Quỳnh không có bạn nam giới. Mà ngược lại, Vân Quỳnh được rất nhiều người mến mộ. Và họ cũng không ngại gì mà không bày tỏ tình cảm với cô. Từ những lời nói hoa mỹ, đến những câu thật giản chân thành, nhưng tất cả đều chưa đủ sức làm cho trái tim cô rung động. Vân Quỳnh đều coi tất cả những lời nói đó là hoa, là nhạc để tô điểm cho đời. Thế thôi

Không ngờ hôm nay đối diện với Mạnh Kha, cô lại thấy hồn mình như có chút gì xao xuyến, như là băng khuôn đang làm hồn cô xáo

trộn. Tất cả những cảm giác đó đều mới mẻ, đến nỗi làm Vân Quỳnh như không giám tin đó là sự thật. Cô thật sự không hiểu tại lòng mình lại băng khuâng như thế? Thực sự không thể nào hiểu được!

Một đời có nhau

Phần 4

Mạnh Kha vừa thay xong quần áo thì tiếng chuông vang lên inh ỏi ngoài cửa, anh nhú mảy :

- Ai mà lại đến giờ này vậy nhỉ ? Vừa về đến nhà đã có người đến làm phiền rồi, thật có muốn nghỉ ngơi một chút cũng không xong. Tuy thăm bực mình như thế nhưng Mạnh Kha cũng bước ra mở cửa. Vừa mở ra thì hai ba bóng người đã ập vào, cùng với tiếng cười nói ồn ào:

- Hay thật! Tối thứ bảy mà mảy cũng chịu ở nhà hay sao?

Mạnh Kha đã nhận ra những người vừa mới đến chính là những người bạn thân thiết của anh hôm nào. Anh cười thật vui :

- Nói tao mà không nghĩ lại coi, tụi mảy cũng như thế thôi chứ gì.

Thắng cười lớn :

- Làm sao tụi tao cũng như mảy được? Tụi tao đang đi chơi, tới mảy là mục tiêu thứ nhất, rồi sau đó còn điểm thứ hai, thứ ba. Nhưng còn mảy thì lại khác, mảy đâu có ý định đi chơi đâu nào?

Mạnh Kha vừa quay vào vừa cười :

- Tao vừa từ công trình về đây, mệt muốn đứt hơi, mà tụi mảy bảo tao đi đâu nữa bây giờ ?

- Lúc chiều thì mảy mệt vì công việc, chứ bây giờ đi chơi để giải trí thì sợ gì mệt? Mau thay quần áo đi với tụi tao đi !

Ngồi phịch xuống chiếc ghế dài, Mạnh Kha duỗi dài đôi chân, đầu dựa vào lưng ghế. Anh lắc đầu :

- Thôi tụi mảy tha cho tao đi, tao mệt quá trời quá đất rồi, không đi nổi nữa đâu.

Toàn kéo tay Mạnh Kha :

- Làm biếng vừa thôi mảy. Dậy mau đi! Hôm nay đặc biệt mà.

Mạnh Kha ngạc nhiên :

- Ngày gì mà đặc biệt ?

Thắng nhanh nhẩu vọt miệng :

- Thắng Toàn vừa trình luận án thành công sang nay. Tối nay nó đãi

hai đứa tụi mình .

Mạnh Kha bật ngay dậy, anh nhìn bạn reo to :

- Thật không ? Vậy mà nãy giờ tụi mày không nói sớm. Chút nữa thì tao đã trở thành kẻ vô tình rồi. Được! Chờ tao năm phút, tao thay quần áo ngay tức thì.

Nói là làm liền, Mạnh Kha chạy ngay vào phòng trong, thay quần áo thật nhanh. Chỉ trong chớp mắt, anh đã trở ra ngoài. Trông Mạnh Kha lúc này thật phong độ với chiếc quần Jean bạc màu và chiếc áo Pull ôm sát thân hình nở nang, cân đối của anh. Thắng trầm trồ :

- Thắng Kha ngày càng phong độ. Có bao nhiêu em chết mê chết mệt vì mày rồi hử Kha ?

Vừa chửi đầu, Mạnh Kha vừa cười cười :

- Lo làm ăn tối tăm mày mặt, còn thì giờ đầu mà ở đó mà đếm xem có bao nhiêu em ?

Toàn cười :

- Làm ăn thì làm ăn, chuyện mấy em thì cũng phải có lúc giao thiệp chứ. Mày cứ làm như mày là một cái máy, cứ khởi động lên là chỉ biết làm hay sao ?

Mạnh Kha thản nhiên gạt đầu :

- Chứ còn sao nữa . Tao bây giờ chỉ biết có vắt hết sức lực ra mà làm. Tụi mày biết hoàn cảnh của tao mà, muốn đổi đời thì phải cố gắng chứ.

Câu nói của Kha làm mọi người cùng lặng người đi một lúc, không khí trong phòng trầm hẳn xuống. Một lúc sau, Toàn lên tiếng :

- Nè , không định đi nữa hay sao mà ngồi im như vậy ? Đừng để tao xui chứ.

Mạnh Kha đứng lên :

- Nào đi nhanh lên , kéo tao đổi ý bây giờ .

Hai chiếc xe gắn máy lao đi thật nhanh .Thì ra, dù họ là những chàng trai trưởng thành, họ cũng còn những giây phút sôi nổi trẻ trung như những cậu thiếu niên. Toàn đi thẳng tới tiệm ăn. Anh dừng xe lại và quay sang hỏi Mạnh Kha :

- Ăn ở đây nhé ?

Mạnh Kha gạt đầu :

- Mày là chủ xị mà, tự do chọn địa điểm .

- Vậy thì vào đây ăn đặc sản.

Ba chàng thanh niên vui đùa suốt trong bữa ăn. Mấy lon bia làm cả ba cùng chénh choáng, Mạnh Kha hứng chí rủ rê :

- Tới vũ trường chơi đi.

Thắng hưởng ứng ngay :

- Chuyện đó, tao không phản đối .

Toàn ngần ngại :

- Có nên không? Tụi mình đi nghe nhạc, uống café thôi.

Mạnh Kha lắc đầu :

- Mày cù lần vừa thôi, cứ như thể là anh Hai Lúa vừa mới lên thành phố vậy. Giờ này mà uống café cái gì? Bộ đêm nay không muốn ngủ hả? Mau đi theo tụi tao không được ý kiến ý cò gì nữa.

Nói xong, Mạnh Kha đứng lên đi ngay, Thắng cũng nổi gót theo sau, Toàn không còn cách nào khác hơn là đi theo hai người bạn. Tới vũ trường Sao Đêm, Mạnh Kha tấp xe vào. Anh nói với hai bạn :

- Mình vô đây nha ?

Thắng cười :

- Mấy cái vụ này, tao cho mày làm chủ xì từ đầu tới cuối luôn. Tao chỉ chấp hành thôi .

Mạnh Kha cười thích thú, anh hát hàm xang phía Toàn :

- Thế còn mày thì sao ?

Toàn nhún vai :

- Theo tụi mày chứ sao bây giờ .

- Vậy thì gửi xe mau.

Giao xe cho bãi, ba anh chàng kéo nhau vào vũ trường. Mới đầu, bóng tối làm cho Toàn không nhìn mọi vật. Anh nheo mắt và cố gắng nhìn, dần dần anh đã quan sát được toàn cảnh vũ trường. Trên piste, khá đông người đang quay cuồng với điệu Chachacha sôi động.

Mạnh Kha tỏ ra rành rẽ, anh đưa hai người bạn mình đến một bàn trống kê gần piste. Anh giải thích :

- Ngồi đây gần piste, thích hơn.

Mạnh Kha giơ cao tay lên vẫy, một cô gái bước đến bên. Trông thấy anh, cô ta reo lên :

- Ôi, anh Kha ! Lâu quá mới được gặp anh đây nhé. Anh biến đi đâu mà mất tiêu vậy ?

Mạnh Kha cười cười :

- Biến đi trốn chứ đi đâu .

Cô gái cũng cười theo :

- Làm gì mà phải trốn ? Bộ anh làm con gái người ta có bầu rồi bị bố

già truy đuổi hay sao ?

Mạnh Kha lắc đầu :

- Chuyện đó thì có gì mà phải trốn ? Cô nào mang bầu thì mình cưới luôn , bố vợ làm sao còn truy đuổi được nữa . Anh đi trốn đây là vì thiếu nợ người ta đó chứ, ở lại là tiêu đời rồi .

Cô gái cũng cười theo Kha. Cả hai thoải mái nói cười không để ý gì đến sự khó chịu của Toàn . Anh vốn không quen với cách sống xô bồ và những lời nói buông thả như vậy. Vì thế, vừa mới bước vào anh đã thấy mình dị ứng ngay với cái không khí này.

Mạnh Kha nói với cô gái :

- Cho bọn anh cái gì uống đi .

- Máy anh muốn uống gì ?

Mạnh Kha quay sang hai bạn :

- Uống gì ? Rượu hả ?

Thắng cười :

- Gì cũng được .

Toàn lắc đầu :

- Cho tao nước ngọt được rồi .

Mạnh Kha vỗ mạnh vào vai bạn :

- Mày mới rời vú mẹ hay sao mà vào đây còn đòi uống nước ngọt ? Ít nhất thì cũng phải uống bia chứ . – Quay sang cô gái, anh hát hăm – Thôi, mang cho anh mấy lon bia đi. Thắng bạn anh khó tính quá, không chịu uống rượu rồi.

Cô gái cười duyên với Kha :

- Có ngay ! À ! Anh muốn cho gọi mấy cô ?

Mạnh Kha cười :

- Mấy thằng bạn anh hiền lắm, em cho mấy cô nào hiền hiền một chút ra nói chuyện chơi thôi .

Cô gái nhún nhảy đi vào. Thắng tò mò nhìn bạn :

- Cô này phải cỡ chị Hai tụi mình , vậy mà mày cứ anh em ngọt sớt vậy ?

Mạnh Kha lắc đầu :

- Coi vậy chứ mấy con nhỏ này còn nhỏ xíu hà, không có lớn hơn tụi mình đâu. Nhiều em còn chưa đủ mười tám tuổi nữa là. Như em vừa rồi đó, mới chỉ hai mươi thôi, nhưng bề dày thành tích thì nhiều lắm đó.

Thắng ngạc nhiên :

- Vậy mà tao cứ nghĩ là cô ta già hơn tụi mình chứ .

Mạnh Kha cười xòa :

- Già hơn hay không cũng chẳng sao . Ở cái nơi này thì những mối quan hệ kiểu này chỉ là tiền trao cháo múc, cứ xong là thôi đâu cần gì phải biết tuổi tác của nhau .

Bia đã được mang ra, ba cô gái cũng đã đến ngồi chung bàn với ba người. Toàn nói với cô gái ngồi bên mình :

- Tôi không cần cô chăm sóc mà tôi cũng không khiêu vũ đâu. Vì vậy, nếu cô thích thì cứ ngồi đây chơi. Còn cô không thích thì cứ đi chỗ khác, tùy ý cô.

Cô gái có vẻ không bằng lòng :

- Anh chưa tiếp xúc với em mà đã chê rồi à ?

Toàn lắc đầu :

- Không phải, cô đừng có hiểu lầm như thế. Chỉ tại tôi không biết uống rượu, mà cũng chẳng biết khiêu vũ nên không muốn làm phiền cô làm gì. Nhưng nếu cô thích ngồi đây chơi thì tôi cũng không cản đâu.

Cô gái ngúng nguẩy đứng lên :

- Tôi tới đây để làm việc chứ không phải để ngồi chơi.

Nói xong, cô ta bỏ đi một nước. Mạnh Kha đang đùa giỡn với cô gái khác quay sang :

- Mà làm gì kỳ vậy hả Toàn? Có người phục vụ mà mà còn không chịu nữa hay sao ?

Toàn cau mặt :

- Mà kệ tao đi, cứ lo chuyện của mà đi .

Mạnh Kha vẫn cười :

- Thì mặc kệ mà, tao có nói gì đâu. Tao cũng có niềm vui của tao chứ, nhưng tao chỉ ngại mà ngồi một mình sẽ buồn mà thôi.

Toàn xoa tay :

- Tao không sao, mà cứ yên tâm. Tao ngồi đây coi mọi người khiêu vũ cũng thấy hay hay, bao giờ chán thì tao sẽ tự về.

Mạnh Kha bỏ mặc thằng bạn thân của mình, anh quay sang cô gái, lại cúi mặt vào cổ cô gái và cười đùa rúc ríc với nhau. Thắng cũng chụm đầu với cô gái khác nói chuyện nho nhỏ. Một lát sau, Mạnh Kha kéo cô gái ra piste, Thắng cũng nổi gót theo sau.

Toàn nhìn theo hai bạn, lắc đầu. Anh không thể ngờ được là hai thằng bạn thân thiết của anh vốn hiền lành là thế, mà chỉ mới ra đời không bao lâu đã giỏi tài ăn chơi đến thế. Cứ nhìn cử chỉ thành thạo của Mạnh Kha khi khiêu vũ với cô gái kia thì biết, chắc chắn là hắn ta

đã lui tới đây rất nhiều rồi.

Cuối cùng, Toàn rời khỏi vũ trường khi cuộc vui nơi đó đang còn náo nhiệt, khi hai người bạn của anh còn đang quay cuồng trong tiếng nhạc rộn rang.

Cho xe chạy chậm chậm trên đường phố đã vắng bóng người, Toàn suy nghĩ miên man. Anh nhớ đến gia đình của mình, nhớ đến căn nhà thân yêu mà anh đã rời xa. Anh nhớ đến những ngày vui của thời học sinh thật đẹp của anh và những người bạn thân thiết. Thế mà giờ đây, Toàn lại thấy hình như cái tình cảm đó đã không còn được như xưa nữa. Dù là tính anh không ủy mị xưa nay, thế mà giờ đây anh cũng thấy lòng mình vương một chút tiếc nuối.

Một đời có nhau

Phần 5

- Mẹ ơ!

Vân Quỳnh chạy nhanh trên những bậc thang, miệng gọi mẹ vang lên. Bà Quang từ trong bếp chạy vội ra, hỏi to:

- Chuyện gì mà ồn ào vậy Quỳnh?

- Mẹ coi nè đẹp không?

Dang hai tay xòe một vòng trước mặt bà Quang, rồi Vân Quỳnh chạy đến trước tủ kính thích thú ngắm mình. Chiếc áo mới may quả thật là đẹp, lớp voan mỏng, rủ mềm làm cho chiếc áo như một lớp mây trắng vây bọc quanh người khiến Vân Quỳnh càng ngắm càng thấy thích. Lớp vải trắng mờ như những lớp sa mỏng bao phủ làm hai cánh tay trắng mịn của cô càng thêm đẹp. Và tà áo mềm mại cứ phất phơ theo bước đi khiến dáng vẻ cô càng thêm thanh thoát.

Ngồi ngắm nhìn con gái, bà quan thắm hãnh diện. Tuy không có con trai, nhưng ông bà không lấy đó làm phiền. Vì thật sự có một cô con gái như Vân Quỳnh cũng là một điều vô cùng hạnh phúc rồi. Cả hai ông bà đều yêu quý con gái, và Vân Quỳnh cũng rất tỏ ra xứng đáng với tình yêu đó.

Bà Quang hỏi Vân Quỳnh :

- Đi đâu bây giờ mà mặc áo đẹp thế hở con?

Vân Quỳnh lại xoay người thêm một vòng nữa, cô nghiêng đầu hỏi mẹ:

- Đẹp thật không mẹ?

Choàng tay qua cô con gái bà quan dịu dàng :

- Con gái mẹ lúc nào mà chẳng đẹp.

- Là con muốn hỏi chiếc áo này cơ mà ?

Đẩy con gái ra xa một chút, bà Quang nghiêng đầu ngắm nghía . Rồi bà gật đầu:

- Đẹp lắm chiếc áo này vừa sang trọng vừa thanh nhã, con thật là khéo chọn đấy

Vân Quỳnh cười sung sướng trước lời khen của mẹ:

- Vậy mà hôm đó con thấy loại vải này mỏng quá đã không định may đó mẹ. Nhưng bác Phương đã cam đoan với con là bác ấy sẽ làm cho chiếc áo không mỏng một chút nào. Con có ngờ đâu bác ấy lại may hai lớp thế này. Phải công nhân là bác Phương may khéo thật Bà Quang đồng ý với Vân Quỳnh

- Bác ấy may khéo có tiếng từ hơn hai mươi năm nay rồi cơ mà, đâu phải bây giờ mới may đẹp đâu. Nhưng chiếc áo đẹp là một chuyện, thêm con gái mẹ mặc vào lại càng đẹp thêm nữa vậy chứ.

Vân Quỳnh nũng nịu:

- Mẹ cứ khen hoài, không sợ lỗ mũi con nổ tung ra hay sao vậy?

- Thời bây giờ có mỹ viện mà. Lỡ có bị như thế thì mẹ sẽ cho con tiền đi sửa lại có sao đâu. Nhưng mà này, con chưa trả lời mẹ là con định đi đâu đấy nhé?

Vân Quỳnh nghiêng đầu

- Khi này thì con chỉ mặc thử áo thôi. Nhưng thấy mẹ khen cả áo lẫn con nên con thay đổi ý định rồi.

Bà Quang ngạc nhiên :

- Lại thay đổi ý định! Con đừng có nói là rủ mẹ đi shop đấy nhé.

Vân Quỳnh lắc đầu:

- Không đâu, con biết là chiều nay mẹ phải làm món gà đút lò cho ba về ăn mà, phải không ? Như thế thì mẹ đâu có đi được. Con chỉ định đến công ty tìm ba thôi.

Bà quang lắc đầu:

- Lại đến khoe áo đẹp với ba, phải không?

Vân Quỳnh cười khúc khích:

- Mẹ biết hết trơn, không có gì con có thể giấu mẹ được hết vậy. Nhưng mà hôm nay ngoài việc khoe áo đẹp với ba, con còn đến

kéo ba về đúng giờ cho mẹ nữa đó.

Ba Quang ngạc nhiên:

- Mẹ đâu có nhờ. Nhưng mà kéo ba về đúng giờ để làm gì?
- Thì để cho món gà đút lò của mẹ được ăn đúng lúc chứ làm gì nữa. Thôi, con đi nha mẹ.

Bà Quang vội dặn:

- Này, chạy xe cẩn thận nhé con.

Vân Quỳnh lắc đầu:

- Con không đi xe đâu mẹ ơi. Con đi taxi rồi về với ba.

Bà Quang gật đầu:

- Vậy thì được, nhưng hai cha con có về ngay hay không?
- Con cũng chưa biết. Nhưng nếu có chuyện gì thì con sẽ nói ba gọi về cho mẹ.

Vân Quỳnh tung tăng bước ra cửa, bà Quang trù mẩm nhìn theo con gái. Sắp làm cô giáo đến nơi rồi mà cứ như trẻ con ấy thôi.

Khi Vân Quỳnh đến phòng ông Quang thì cũng gần hết giờ làm việc.

Đẩy cửa bước vào, cô thấy cha đang cắm cúi xem một xấp hồ sơ dày cộm. Vân Quỳnh

gọi lớn:

- Ba !

Ông Quang chỉ rời mắt khỏi công việc trong một giây để ngược lên cười với con gái rồi lại cúi xuống với công việc của mình. Sà xuống thành ghế của cha, Vân Quỳnh nũng nịu:

- Gần hết giờ rồi sao ba còn làm việc hoài vậy?

Vẫn không rời mắt khỏi công việc, ông Quang choàng tay qua ngang lưng Vân Quỳnh, âu yếm:

- Ba làm hết việc chứ đâu có hết giờ con gái.
- Nhưng mà ba cũng phải liệu chừng chứ, cứ cố gắng làm như thế này thì sức nào mà chịu được.

Ông Quang cười với Vân Quỳnh, ông trêu con gái :

- Nhưng mà ba lại không có người để phụ nên phải cố gắng thôi. Có mỗi cô con gái thì lại cứ thích làm cô giáo cho oai, đâu có muốn làm thư ký riêng cho ba.

Vân Quỳnh nghiêng đầu :

- Ba cứ nhắc chuyện này hoài, con đã nói là không có năng khiếu kinh doanh mà.

Thấy con gái xụ mặt xuống ông Quang dỗ dành:

- Thôi thôi ba chỉ nói chơi thôi mà, có phải là ba trách con đâu. Nào tới kiểm ba có chuyện gì không?

Vân Quỳnh được ba đỡ dành nên quên ngay chuyện giận hờn. Cô ngã đầu vào vai cha:

- Con tới kiếm ba cùng về với ba.
- Vậy chứ xe con đâu mà lại về với ba?
- Con để ở nhà.

Ông Quang ngạc nhiên :

- Con từ đâu về đây vậy?
- Con từ nhà tới đây.

Ông Quang nhìn Vân Quỳnh với vẻ ngạc nhiên rõ rệt :

- Như vậy nghĩa là sao?
- Thì con từ nhà tới đây với mục đích là đón ba mà. Hồi nãy con đi taxi, còn bây giờ thì ba đưa con đi chơi một vòng trước khi về nhà.

Ông Quang lắc đầu :

- Hôm nay ba không về sớm được đâu. Một lát ba phải đi gặp một khách hàng, làm sao đưa con đi chơi được?

Vân Quỳnh xụ mặt:

- Vậy là uống công con rồi. Bữa nay con mặc áo đẹp để đi chơi với ba nè, ba thấy chưa ?

Ông Quang nghiêng đầu ngắm con gái :

- Vậy mà nãy giờ con không nói để ba ngắm con gái ba sớm hơn. Nhưng mà bây giờ mới ngắm thì cũng chưa trễ phải không ?

- Ông gật gù – Đẹp lắm con gái ba đẹp lắm .
- Vân Quỳnh nhõng nhẽo :
- Ba phải nói rõ là chiếc áo đẹp hay con đẹp mới được .

Ông Quang cười xòa :

- Thì cả hai cùng đẹp chịu chưa .
- Vậy mà không đi chơi thì uống lắm đó ba .

Ông Quang cũng tỏ ra tiếc :

- Tại ba lỡ hẹn rồi, Thôi để hôm khác nha con gái ?
- Bữa khác con lại không có hứng thú thì làm sao mà đi ? – Rồi như sực nhớ ra, cô vội nói – Mà ba ơi! Mẹ bảo ba phải về đúng giờ đó.

Ông Quang ngạc nhiên :

- Chi vậy? Ở nhà có chuyện gì à ?

Vân Quỳnh lắc đầu :

- Không. Nhưng bữa nay mẹ làm món gà đút lò. Nếu ba không về đúng giờ thì ăn đâu có ngon nữa.

Ông Quang tiếc rẻ :

- Uống quá! Nhưng mà thôi, con gái về ăn với mẹ đi.
- Nhưng con không có xe thì làm sao mà về ?

Ông Quang suy nghĩ giây lát rồi nói :

- Hay là vậy, để ba gọi điện cho mẹ nói là khoan vội làm món ăn đã. Còn con thì đi với ba tới gặp khách hàng luôn.

Vân Quỳnh lắc đầu nguầy nguậy:

- Thôi đi, theo ba cứ phải ngồi thật yên để nghe chuyện mua bán, chán thấy mồ. Con không đi đâu. Để con về một mình được rồi.

- Nhưng mà ba lại không yên tâm, giờ cũng muộn rồi .

Vừa nói, tiếng gõ cửa vang lên. Ông Quang nói vọng ra :

- Mời vào !

Cánh cửa được mở ra nhẹ nhàng, rồi Mạnh Kha bước vào. Anh cúi đầu chào ông Quang. Còn Vân Quỳnh anh chỉ mỉm cười để thay cho lời chào. Ông Quang hỏi:

- Có chuyện gì đó câu Kha ?

Mạnh Kha ngạc nhiên :

- Hồi trưa, bác bảo cháu đi với bác để gặp chủ đầu tư mà. Bác thay đổi ý kiến rồi sao ạ ?

Ông Quang vỗ trán :

- À suýt nữa thì tôi quên mất. Nhưng mà này, chắc là tôi phải nhờ cậu một việc khác, cậu khỏi phải đi với tôi nữa.

Mạnh Kha sốt sắng :

- Dạ, là chuyện gì bác cứ nói đi ạ .

Chỉ tay vào Vân Quỳnh, ông Quang nói :

- Tôi nhờ cậu đưa con gái về giùm .

Vân Quỳnh bật kêu lên :

- Ba! Không cần đâu ba. Con về một mình được mà .

Mạnh Kha ngỡ ngàng nhìn ông Quang. Ông vừa đưa ra cho anh một việc khá bất ngờ, khiến anh cũng không kịp nói gì.

Ông Quang vỗ vào tay con gái :

- Để cậu Kha đưa về cho ba an tâm, con gái ạ – Quay sang Mạnh Kha, ông tiếp – Hôm nay, Vân Quỳnh tới để đi chơi với tôi, nhưng mà tôi lại bận nên không đi được. Vậy tôi nhờ cậu đưa con gái tôi đi chơi một vòng thành phố rồi về nhà, được không cậu Kha ?

Vân Quỳnh nín tay cha :

- Không cần đâu ba, con về một mình được mà. Anh Kha cứ đi lo công việc với ba tôi đi.

Ông Quang cương quyết :

- Cũng không cần Kha phải có mặt đâu, một mình ba cũng trao đổi với người ta được mà.

Mạnh Kha lên tiếng :

- Để cháu đưa Vân Quỳnh về, thưa bác.

Ông Quang vui vẻ.

- Vậy thì tôi yên tâm rồi, Vân Quỳnh đi chơi với anh Kha một bữa thử coi có vui không. Nhưng cậu nhớ đừng đưa con gái tôi đi chơi khuya quá nhé, khoảng chín giờ về là được rồi .

- Cháu biết rồi, thưa bác .

- Vậy cậu về lấy hồ sơ thiết kế qua đây cho tôi. Còn cậu chuẩn bị đi đi.

Biết là ý cha đã quyết thì không thể cãi lời, vả lại Vân Quỳnh cũng thấy có cảm tình với anh kỹ sư của ba nên cô không phản đối nữa.

Cô nói với ông Quang :

- Vậy để con gọi điện về cho mẹ.

Ông Quang gật đầu:

- Để ba gọi cho, con khỏi phải lo. Thôi, con đi chơi với cậu Kha đi, vui về nha con gái.

- Vậy con đi nha ba.

- Thưa bác, cháu đi.

Mạnh Kha sánh vai Vân Quỳnh đi ra cửa, ông Quang nhìn theo mà thầm nghĩ tới một điều. Giá như hai đứa mền nhau thì thật là tốt. Ông thấy mình quý chàng thanh niên này và ước ao có một chàng rể như thế. Vì như vậy thì ông không còn phải lo sự nghiệp của ông không có người nối nghiệp nữa rồi. Vì con rể mà tốt thì có khác gì con trai đâu, nó sẽ làm để lo cho con gái ông mà.

Khi ý nghĩ đã thành hình trong đầu, ông Quang thấy tâm đắc với điều mình vừa nghĩ . Và ông biết mình phải làm gì để điều đó trở thành hiện thực.

Một đời có nhau

Phần 6

Mạnh Kha dắt chiếc Dream mới câu ra, anh nói với Vân Quỳnh:

- Quỳnh ngồi xe này được không ?

Vân Quỳnh gật đầu :

- Được chứ, anh Nguyên, anh Thắng chở Quỳnh hoài à.

Đợi cho Vân Quỳnh ngồi vững trên xe rồi, Mạnh Kha mới cho xe chạy từ từ. Thấy Vân Quỳnh im lặng, anh gọi chuyện :

- Thắng Thắng hay tới nhà Vân Quỳnh không?

Vân Quỳnh lắc đầu :

- Lúc trước anh ấy ghé thường lắm, nhưng không hiểu mấy tháng này anh ấy bận việc gì mà ít ghé lắm. Cả tháng nay Quỳnh không gặp anh ấy.

Mạnh Kha bật cười :

- Hình như nó có người yêu rồi đó Quỳnh. Vì thế mà nó ít ghé nhà Quỳnh đó.

Nói chuyện với Mạnh Kha về một người mà cả hai đều quen biết làm Vân Quỳnh thấy tự nhiên hơn. Cô kêu lên:

- Vậy mà anh ấy kín như bưng, không để lộ ra một chút nào hết . Để lần này anh ấy tới, Quỳnh phải bắt anh ấy trình diện mới được. Mà anh Kha có biết chị ấy không ?

Mạnh Kha lắc đầu :

- Tôi cũng chỉ mới nghe nói thôi chứ chưa biết cô ấy. Nghe đâu cô ấy cũng còn đi học và cũng khá xinh. Mà Quỳnh này ! Quỳnh thích đi đâu ?

Mạnh Kha chuyển hướng câu chuyện .

Vân Quỳnh nói nhỏ :

- Đi đâu cũng được, anh Kha ạ .

- Mọi khi Quỳnh thường đi đâu ?

- Mọi lần đi với ba thì ba hay đưa Quỳnh ra ngoại ô để hóng mát. Ba nói lâu lâu phải hít thở không khí trong lành của thiên nhiên một chút cho dễ chịu.

- Vậy hôm nay tôi cũng đưa Quỳnh ra ngoại ô chơi nhé ? Để tôi giới thiệu với Quỳnh một tiệm ăn ngon lắm.

- Dạ, tùy anh Kha .

Tiếng dạ của Vân Quỳnh nghe sao thật ngọt làm Kha thấy tim mình hụt đi một nhịp. Anh lặng thinh không nói gì thêm, khiến Vân Quỳnh cũng ngồi lặng im theo

Mạnh Kha cho xe hướng về Thủ Đức. Anh điều khiển xe nhanh hơn khi ra đến xa lộ. Mái tóc dài của Vân Quỳnh tung bay trong gió quán quýt vào cổ, vào má Mạnh Kha khiến anh có cảm giác nhột nhột dễ chịu.

Mạnh Kha hơi nghiêng đầu về phía sau, anh nói với Vân Quỳnh :

- Quỳnh bám cho chặt kéo ngã nhé, tôi chạy hơi nhanh đó. Hay là...

Mạnh Kha bỏ lửng câu nói, Vân Quỳnh thắc mắc :

- Hay là sao hở anh Kha ?

- Hay là... Quỳnh ôm đại lưng tôi cho chắc ăn.

Vân Quỳnh đỏ mặt vì thẹn, cô nói nhỏ :

- Không sao đâu anh Kha, Quỳnh bám chặt lắm . Với lại, mọi khi anh Thắng chở Quỳnh, anh ấy còn chạy nhanh hơn thế này nữa đó.

- Vậy thì tùy Quỳnh, nhưng nhớ là phải ngồi cho chắc đó. Nếu như mà Quỳnh rơi xuống đường, lỡ có ai nhặt mất thì tôi không biết kiếm đâu ra một Vân Quỳnh khác để đền cho bác Quang đâu.

Miệng nói nhưng Mạnh Kha vẫn cho xe chạy nhanh. Chỉ độ mười phút sau anh đã cho xe dừng lại trước một quán ăn nhỏ có một cổng vào làm bằng một giàn bông giấy màu đỏ. Tắt máy xe, Mạnh Kha quay lại nói với Quỳnh :

- Tới rồi đó Quỳnh.

Vân Quỳnh bước xuống khỏi xe, cô ngơ ngác nhìn quanh. Một khung cảnh thật lạ, như thế này mà gọi là quán ăn đó sao? Dưới mắt nhìn của cô, nơi này giống như một tư gia hơn là một tiệm ăn.

Mạnh Kha gửi xe trở lại, anh hỏi:

- Quỳnh thấy ở đây thế nào ?

Vân Quỳnh thành thật trả lời :

- Đẹp lắm! Nhưng theo Quỳnh thì nơi này có vẻ là một căn nhà để ở hơn là một tiệm ăn.

Mạnh Kha tự nhiên nắm tay Vân Quỳnh kéo đi :

- Vậy là Quỳnh lầm rồi, nó chính là một tiệm ăn rất rộng đó. Quỳnh vào đây rồi sẽ thấy

Vân Quỳnh ngoan ngoãn đi theo Mạnh Kha. Cô không biết tại sao mình lại cứ lặng thinh làm theo điều anh nói như thế.

Thật đúng như lời Mạnh Kha đã nói, bước qua khỏi chiếc cổng vào bằng bông giấy đỏ, quang cảnh mở ra trước mắt Vân Quỳnh. Thì ra tiệm ăn này thật rộng, nhưng vì nó được bao phủ bằng một hàng rào làm bằng cây bông bụt cao quá đầu người nên cô mới hiểu làm như thế.

Vân Quỳnh đưa mắt nhìn quanh, cô ngỡ ngàng trước khung cảnh thật

mới mẻ. Một con đường đất đỏ dẫn vào một căn nhà thật rộng, chung quanh là bãi cỏ rộng thênh thang với những bộ bàn ghế kê dưới những chiếc dù đầy màu sắc. Mạnh Kha giải thích:

- Ai thích ngồi trong nhà thì ngồi, còn ai thích thiên nhiên hơn thì ngồi dưới những chiếc dù kia. Vậy Quỳnh thích ngồi ở đâu?

- Quỳnh thích ngồi dưới gốc cây to kia kìa.

Mạnh Kha gật đầu:

- Vậy mình đi lại đó đi.

Kéo ghế cho Quỳnh ngồi xong, Mạnh Kha mới ngồi xuống chiếc ghế đối diện với cô. Anh hỏi:

- Quỳnh uống gì nào?

Vân Quỳnh lung túng:

- Quỳnh uống... tùy anh.

Mạnh Kha bật cười:

- Lần đầu tiên tôi nghe có người đòi uống món “tùy anh” đó nhé.

Vân Quỳnh đỏ mặt:

- Anh còn chế giễu Quỳnh nữa. Chỉ tại Quỳnh không biết là ở đây có thức uống gì đặc biệt thôi chứ bộ

Mạnh Kha gật đầu:

- Phải rồi, ở đây có nước dừa ngon lắm. Quỳnh biết không, khi nào khách gọi thì người ta mới hái dừa. Vì vậy mà nước dừa ở đây ngọt và mát hơn những khi mình uống trong thành phố đó.

- Anh Kha không nói thì Quỳnh đâu có biết, vậy anh Kha gọi nước dừa đi. Quỳnh cũng thích uống nước dừa lắm

Mạnh Kha vẫy tay gọi người phục vụ, anh nói:

- Mang cho tôi hai trái dừa.

- Thế ngoài nước dừa ra thì ở đây còn có gì đặc biệt nữa không hở anh Kha?

- Có cơm niêu. Ngoài ra, ở đây còn có món tôm lụi đặc biệt lắm. Vì chủ nhân của quán này là người miền Tây nên ông ta biết khai thác những món ăn đặc biệt của địa phương mình. Để tôi đãi Quỳnh bữa cơm bình dân nhé. Không biết là Quỳnh có thích không, vì tôi nghe nói mẹ Quỳnh nấu ăn ngon lắm.

Vân Quỳnh gật đầu:

- Đúng là mẹ Quỳnh nấu ăn rất xuất sắc, vì hồi xưa bà là nữ công gia chánh mà. Khi ba cưới mẹ, ba không cho mẹ đi dạy nữa nên bà chỉ còn biết đem tài nghệ của mình ra phục vụ gia đình mà thôi. Nhưng riêng Quỳnh thì Quỳnh dễ ăn lắm, món nào Quỳnh ăn cũng thấy ngon vì Quỳnh đâu có vào bếp đâu

Nói xong, Vân Quỳnh bật cười khúc khích, Mạnh Kha cũng cười:

- Bây giờ người phụ nữ ra làm việc ngoài xã hội thì chuyện bếp núc chỉ còn là thứ yếu, mấy ai nấu ngon đâu. Chuyện đó cũng bình thường thôi mà.

Dừa được mang ra, Mạnh Kha ân cần đẩy trái dừa trước mặt Vân Quỳnh

- Quỳnh uống nước đi.

Uống một hơi nước dừa Vân Quỳnh khen :

- Ngon lắm, anh Kha!

- Để tôi gọi mấy món bình dân mời Quỳnh nhé.

- Tại sao lại gọi là những món bình dân hở anh Kha?

Vân Quỳnh ngây thơ hỏi. Mạnh Kha giải thích :

- Vì đó là những món dành cho ...những người bình dân ăn mà thôi.

Vân Quỳnh thắc mắc:

- Thí dụ như những món gì?

- Thì như là canh chua, cá kho tộ, mắm chưng...

Vân Quỳnh bật cười :

- Như thế thì đâu gọi là món ăn bình dân được, vì những món đó ai cũng ăn mà.

Mạnh Kha cũng cười :

- Gọi là bình dân cũng còn một nghĩa nữa là nấu nó không tốn nhiều tiền, và đó là món ăn hàng ngày của người bình dân, chứ không phải như thực đơn của những bữa tiệc sang trọng

Vân Quỳnh gật đầu :

- Nói như vậy thì mới là đúng. Chứ ở nhà mẹ Quỳnh cũng hay nấu những món đó lắm. Nhất là khi có khách thì mẹ lại càng hay nấu những món ăn quê hương hơn.

Trao tấm thực đơn cho Vân Quỳnh , Mạnh Kha nói :

- Vậy Quỳnh chọn món ăn đi .

Vân Quỳnh lắc đầu :

- Anh Kha chọn đi, vì anh biết ở đây họ nấu món nào ngon chứ Quỳnh đâu có biết.

- Vậy cũng được, nhưng nếu món nào Quỳnh không thích thì nói nhé.

Uống thêm một chút nước dừa, Vân Quỳnh mỉm cười :

- Quỳnh dễ ăn lắm, món gì cũng ăn được cả .

Mạnh Kha chọn nhanh mấy món ăn, khi thức ăn được mang ra, anh nhìn Vân Quỳnh :

- Quỳnh thấy thế nào ?

Vân Quỳnh nghiêng đầu ngắm bàn ăn. Tô canh chua với khúc cá lóc

khá to chen với những miếng bạc hà xanh, những cọng rau giá trắng phau và những lát cà chua đỏ tươi trông thật đẹp mắt. Đĩa mắm chưng bên cạnh tỏa mùi thơm đặc biệt và những con tôm mà Kha gọi là tôm lụi làm cô thích thú :

- Trông thì rất đẹp, ngửi mùi thì rất thơm. Vậy chắc có lẽ rất ngon đấy.

Trao cho Vân Quỳnh chén cơm đang nóng hổi, Mạnh Kha mời :

- Vân Quỳnh ăn nhiệt tình đi, đừng khách sáo nhé .

- Mời anh Kha !

Đón chén cơm từ tay Mạnh Kha, Vân Quỳnh nhỏ nhẹ ăn một cách chậm rãi, như để thưởng thức hương vị của từng món ăn. Cô tấm tắc khen :

- Món mắm chưng với tôm này ngon quá, anh Kha ạ. Lần đầu tiên, Quỳnh được ăn những món này đó.

Gấp cho Vân Quỳnh con tôm to nhất, Mạnh Kha nói :

- Vậy Quỳnh ăn ít cơm thôi, ăn tôm nhiều nhiều vào .

Vân Quỳnh thích thú ăn tiếp. Đột nhiên, cô ngừng lại kêu lên :

- Anh Kha chỉ lo tiếp cho Quỳnh mà không chịu ăn gì cả vậy ? Bộ anh thấy Quỳnh ăn tham quá, nên định nhường cho Quỳnh đó hở ?

Mạnh Kha lắc đầu :

- Ăn hết thì gọi nữa, tôi đâu phải nhường cho Quỳnh. Chỉ tại nhìn Quỳnh ăn ngon lành quá, mà tôi mãi nhìn đến nỗi quên cả ăn đó chứ.

Vân Quỳnh ngượng ngùng đặt đĩa xuống :

- Trời ơi! Quỳnh thật là vô ý. Háo ăn đến nỗi anh Kha chỉ ngồi nhìn Quỳnh ăn thế mà Quỳnh cũng không biết.

Thấy Vân Quỳnh mắc cỡ bỏ ăn, Mạnh Kha vội cầm đôi đũa nhét vào tay cô :

- Thôi thôi, giờ tôi cũng lo ăn chứ không nhìn nữa đâu. Quỳnh cũng ăn nhanh đi!

Bữa cơm lại được tiếp tục trong không khí thân mật, Mạnh Kha vừa ăn vừa ngắm nhìn Vân Quỳnh. Thấy cô tuy ăn từ tốn nhưng thoải mái, Mạnh Kha thấy thêm mến cô vì tính tự nhiên chứ không màu mè làm điệu như những cô gái khác. Anh có cảm giác là lạ, dường như anh và cô đã thân thiết từ khá lâu rồi, chứ không phải đây mới chỉ là lần đi chơi với nhau đầu tiên vậy.

Thấy Vân Quỳnh buông đũa xuống bàn, Mạnh Kha vội hỏi :

- Quỳnh no chưa mà thôi rồi ?

Vân Quỳnh cười thật hồn nhiên :

- No tới muốn bẻ bụng rồi nè, ăn thêm miếng nữa chắc Quỳnh ngã lăn ra đây quá . Không ngờ bữa nay Quỳnh ăn nhiều đến vậy.

Mạnh Kha cũng cười :

- Nếu Quỳnh thấy ngon miệng thì bữa nào Quỳnh thích cứ gọi cho anh, anh sẽ đưa Quỳnh tới đây ăn cơm.

Mạnh Kha đột ngột đổi cách xưng hô làm Vân Quỳnh thẹn thùng. Mơ hồ, cô thấy dường như Mạnh Kha đối xử với cô không phải chỉ là hai người bạn mới quen.

Nhưng cô làm như không nhận thấy điều đó mà hỏi lại :

- Anh Kha nói thật hay là chỉ nói qua chuyện thôi đó.

Mạnh Kha gật đầu ngay:

- Anh nói thật chứ không có gạt em đâu

Mạnh Kha lại tiến thêm một bước nữa, Vân Quỳnh lắng chuyện :

- Công nhận anh Kha hay thật, biết được chỗ ăn đặc biệt thế này .

- Cũng chỉ là một sự tình cờ thôi mà. Tại hôm đó anh bị hư xe ở gần đây. Mà trời thì đã chiều rồi, anh mới ghé vào ăn cơm trong lúc đợi sửa xe nên mới biết đó chứ. Sau này, thỉnh thoảng, anh thường cùng với mấy người bạn tới đây ăn, vì không khí ở đây thoải mái hơn trong thành phố.

Ngừng lại một chút, Mạnh Kha nói như phân bua :

- Tại thấy Quỳnh thích khung cảnh thiên nhiên nên anh mới đưa em tới đây, chứ thường thì anh chỉ cùng với mấy thằng bạn tới thôi.

Nhưng khi nào có mấy cô thì phải đi nhà hàng, chứ tới đây sợ mấy cô chê.

Vân Quỳnh lắc đầu

- Tại sao lại chê ? Ăn ở đây thoải mái tự nhiên hơn. Còn vào nhà hàng chỉ có sang trọng hơn một chút thôi chứ còn món ăn thì không ngon, hành vi thì phải gò bó sợ làm điều gì khác người ta sẽ chê cười mình, mệt lắm.

Mạnh Kha thích thú nhìn cô gái trước mặt .Tuy là tiểu thư của một nhà giàu, thế nhưng cô lại hết sức bình dị chứ không kiêu kỳ, kiêu cách khiến anh thấy cô gần gũi mình hơn. Anh buột miệng nói :

- Vậy hôm nào mình đi nữa nhé ?

Vân Quỳnh gật đầu :

- Dạ, mà anh Kha nè...

Mạnh Kha nhìn Vân Quỳnh bằng ánh mắt triều mến :

- Gì hở Quỳnh?

- Muộn rồi, anh cho Quỳnh về, kéo mẹ Quỳnh mong Mạnh Kha gặt đầu:
- Được rồi. Quỳnh đợi anh tính tiền đã nhé.

Trên đường về Mạnh Kha cho xe chạy khá chậm. Gió đêm thoang thoảng mát khiến Vân Quỳnh thấy hồn thư thái quá. Những sợi tóc dài của cô lại tung bay trong gió, quần quít bên cổ Mạnh Kha khiến cô vội giữ chúng lại. Mạnh Kha lắc đầu :

- Kệ nó đi Quỳnh cứ để vậy cho anh có cảm giác chúng mình gần gũi hơn chút nữa .

Vân Quỳnh ngượng ngời im. Cô không biết phải nói sao trước những lời nói này của Mạnh Kha. Tuy nhiên, trong lòng cô lại thấy một chút gì đó thật vui đang len lén lan nhẹ vào.

Đưa Vân Quỳnh về tới trước cổng nhà, Mạnh Kha dịu dàng hỏi, sau khi bấm chuông gọi cổng cho cô :

- Tối nay Quỳnh vui không ?

Hai mắt Vân Quỳnh long lanh, cô cười thật tươi :

- Vui lắm, cảm ơn anh Kha .

Mạnh Kha từ tốn :

- Anh cũng vui mà, Quỳnh không phải cảm ơn anh như vậy. Cổng mở rồi kìa, Quỳnh vào đi !

- Anh Kha có vào nhà em chơi một lúc không ?

Vân Quỳnh mời, Mạnh Kha lắc đầu :

- Thôi, muộn rồi, anh về Quỳnh còn nghỉ ngơi. Anh chúc Quỳnh ngủ ngon và mơ thấy mộng đẹp nhé .

- Quỳnh cũng chúc anh ngủ ngon.

Vân Quỳnh đã vào nhà, và cánh cổng cũng đã khép lại. Mạnh Kha cho xe chậm chậm chạy về. Anh thấy mình thật vui, và một ý tưởng mơ hồ hiện lên trong đầu anh ...

Một đời có nhau

Phần 7

Bà Quang cứ nhìn mãi ra ngoài, bà đang nóng ruột không thể tưởng

khi mà cô con gái cưng của bà sao mãi đến giờ này vẫn chưa về. Lúc chiều, khi ông Quang trở về một mình mà không có Vân Quỳnh bà đã thấy bức mình với chồng. Đã nói là hôm nay bà làm thức ăn bồi dưỡng cho hai cha con, thế mà ông ấy lại để cho con gái đi chơi với người khác chứ không cùng đi về.

Dạo này, biết công ty của ông đang có nhiều hợp đồng, công việc làm không hết khiến bà cũng mừng. Vì như thế, có nghĩa là công việc của ông đang phát triển. Nhưng nhìn chồng lo lắng cho công việc tới nỗi gầy rộc người đi, bà lại thấy xót xa trong lòng. Tuổi ông cũng đã lớn rồi, cần phải có thời gian nghỉ ngơi, nếu không thì cũng phải giảm bớt công việc, chứ có đâu mà lại thêm việc như thế này .

Bà Quang không biết làm cách gì để giúp chồng trong công việc, bà chỉ còn biết chăm sóc gia đình thật chu đáo, và chăm sóc bữa ăn cho chồng con thật chu đáo mà thôi. Ngay cả Vân Quỳnh, cô con gái cưng của bà cũng nào có mạnh khỏe mấy đâu.

Thấy vợ cứ nhấp nha nhấp nhồm không yên, ông Quang đang ngồi đọc báo kể bên bà phải bỏ tờ báo xuống mà lên tiếng :

- Bà à ! Con nó đi chơi một lát sẽ về, có gì mà bà phải lo lắng chứ ?

Bà Quang lắc đầu :

- Làm sao mà tôi có thể không lo lắng khi mà con gái mình đi chơi với một người mà tôi chưa hề quen biết.

- Thì tôi đã nói với bà rồi, cậu này là kiến trúc sư trong công ty của tôi, và tôi biết là cậu ta rất tốt.

Bà Quang lại lắc đầu lần nữa :

- Tôi biết là ông nhận thấy cậu ta rất tốt, nhưng đó chỉ là nhận xét của ông về công việc thôi. Chứ còn con người thật của cậu ta thì ông làm sai có thể biết hết được ?

Ông Quang vẫn cố trấn an vợ :

- Cậu Kha này là bạn thân với thằng Thắng con chị Hai. Vì thế, tôi nghĩ là cậu ta không phải là người xấu đâu.

- Cậu ta là bạn của thằng Thắng hở? Vậy để tôi gọi điện hỏi nó coi sao?

Vừa nói, bà Quang vừa đứng lên định đi về chỗ để điện thoại .

Nhưng ông Quang đã kịp níu tay vợ lại :

- Kìa bà ! Bà làm gì vậy? Tại sao lại phải hỏi thằng Thắng cho rắc rối thêm. Tụi nó đi chơi mới có mấy tiếng đồng hồ mà bà đã tìm kiếm, thì tôi e là không hay đâu . Cứ đợi một lát nữa coi sao.

Bà Quang nhăn mặt :

- Gần chín giờ rồi mà con nó chưa về, vậy mà ông vẫn cứ tin tưởng là sao vậy ? Đã có khi nào Vân Quỳnh đi chơi lâu như thế này đâu?

Ngay khi đó tiếng chuông vang cồng vang lên, ông Quang nói :

- Con Quỳnh về đó, bà còn lo nữa thôi?

Bà Quang mừng rỡ đứng lên:

- Con về rồi thì còn lo gì nữa ? Ông chỉ khéo hỏi thôi hà.

Ông Quang lườm bà :

- Bà chỉ lo hão huyền thôi. Nếu bữa nay con Quỳnh mà có chuyện gì thì chắc là tôi chết với bà quá. Nè, bà ngồi xuống đi, chị bếp ra mở cồng rồi thì nó sẽ vào ngay thôi mà. Bà còn nóng ruột làm chi vậy ? Vừa khi đó, Quỳnh tung tăng bước vào. Nhìn nét mặt rạng rỡ và nụ cười tươi rói trên môi cô, ông Quang hỏi ngay:

- Đi chơi vui hả con gái ?

Quỳnh xà xuống giữa cha mẹ :

- Dạ vui lắm ba ời .

Ông Quang liếc vợ một cái :

- Vậy mà mẹ con đang định lên đài truyền hình đăng thông báo tìm trẻ lạc đó.

Vân Quỳnh ngạc nhiên :

- Chi vậy mẹ ?

Bà Quang lườm chồng. Bà chưa kịp nói thì ông Quang nói tiếp :

- Thì để tìm con chứ làm chi ? Mẹ con nói là ba đã giao con cho kẻ ác, và mẹ sợ là con không về nữa nên phải đi tìm con đó chứ.

Vân Quỳnh cười giòn :

- Trời ời! Mẹ lo làm chi. Ba nhờ anh Kha đưa con đi là ba đã tin tưởng anh ấy rồi chứ bộ. Mà mẹ có biết không ? Anh Kha đang hoảng lắm, anh ấy đưa con đi chơi vui lắm.

Bà Quang cau mặt :

- Thật đúng là cha nào con nấy, mới gặp mà đã tin người ta rồi hay sao vậy ? Mẹ lo là lo cho cho con, lỡ mà có chuyện gì thì biết kêu ai bây giờ .

Vân Quỳnh nín tay mẹ, cô nũng nịu :

- Mẹ ời ! Mẹ đừng có lo nhiều như vậy, mau già lắm đó ! Anh Kha là bạn thân với anh Thắng. Như thế thì anh Thắng biết rõ là người tốt mới giới thiệu vào làm cho ba chứ. Với lại, anh Kha làm việc với ba cả năm trời rồi, lẽ nào ba lại không biết tính anh ấy.

Ông Quang hỏi :

- Thế hôm nay hai đứa đi đâu mà giờ này mới về ?

Vân Quỳnh quay xang cha, cô ríu rít kể :

- Anh Kha đưa con ra một tiệm ăn ở ngoại ô đó ba, trên đường đi Thủ Đức đó. Ở đó có một tiệm ăn thật là hay, cứ như là ở thôn quê vậy đó.

- Thế nhưng họ bán thứ gì ?

- Thì họ bán thức ăn và nước uống thôi chứ có gì khác đâu ba. Nhưng mà tiệm này bán cơm bình dân chứ không làm mấy món cầu kỳ như ở tiệm ăn lớn đâu,

- Vậy con gái kể cho ba nghe coi con đã ăn gì tối nay ?

- Thì anh Kha gọi canh chua cá lóc, mắm chưng và đặc biệt là món tôm lụi mà lần đầu tiên con mới được ăn đó ba. Ông Quang gật đầu :

- Món đó thì tuyệt vời rồi, nhất là mấy ông nhậu thì mê lắm. Vậy con và cậu Kha có uống bia không ?

Vân Quỳnh lắc đầu :

- Làm gì có, ba! Tụi con uống nước dừa, mà là dừa vừa mới hái tức thì trên cây xuống nên nước nó ngọt ghê lắm, ba ời.

Bà Quang chen vào câu chuyện của con gái và chồng :

- Vậy là con mê cái tiệm ăn đó rồi, phải không ?

Vân Quỳnh vô tư gật đầu :

- Dạ, tiệm ăn này ngon lắm . Có dịp là con đi nữa.

Bà Quang nói dối :

- Vậy thì ngày nào con cũng tới đó ăn đi , mẹ cho tiền nè.

Vân Quỳnh ngẩn ra nhìn mẹ. Bà nói như thế là có ý gì vậy nhỉ ?

- Mẹ con giận rồi đó Quỳnh !

- Vân Quỳnh ngơ ngác nhìn cha mẹ :

- Con có làm gì đâu mà mẹ giận hờn mẹ ?

Bà Quang quay đi không nói, ông Quang vẫn cười :

- Ai bảo con cứ ca tụng cái tiệm ăn chết tiệt nào đó, mà con không nhớ là mẹ con nấu ăn rất tuyệt vời hay sao ?

Vân Quỳnh ngẩn người ra một thoáng. Rồi như chợt hiểu cô ôm mẹ nũng nịu :

- Mẹ ời ! làm sao con quên được món ăn của mẹ nấu .Nhưng tại hôm nay con được tới một tiệm ăn có hơi đặc biệt hơn những tiệm ăn mà mình đã từng ăn, nên con có khen ngợi hơi quá lời một chút. Mẹ đừng có giận con nữa mà .

Được cả chồng và con xoa dịu tự ái, bà Quang đã hết giận. Bà quay lại dí ngón trỏ lên trán Vân Quỳnh :

- Tưởng đâu con thích những nơi đó thì mẹ cho con tới ăn luôn, mẹ khỏi lo làm món ăn cho con nữa. Mà con còn muốn ăn thêm gì không, để mẹ xuống hầm lại cho con ăn ?

Vân Quỳnh lắc đầu :

- Không cần đâu mẹ ạ. Con no ghê lắm rồi. Tại vì không khí đồng quê mát mẻ, khung cảnh lại thơ mộng nên con vui quá ăn hoài – Máng chiếc túi xách lên vai, cô đứng lên – Con thấy hơi mệt, con lên ngủ trước nh mẹ ?

Bà Quang gật đầu:

- Vậy con lên tắm rửa rồi ngủ sớm đi, mai còn phải thức sớm đi học đó.

- Dạ thưa mẹ, con đi.

Nhìn theo Vân Quỳnh nhảy trên những bậc thang, bà Quang quay sang hỏi chồng :

- Ông có thấy con gái mình thay đổi không ?

Ông Quang ngạc nhiên:

- Tôi thấy vẫn vậy chứ có gì thay đổi đâu nào ?

Bà Quang nhìn chồng với bằng ánh mắt chê trách:

- Vì vậy mới nói , đàn ông chỉ lo những chuyện gì đâu chú có để ý gì đến những chuyện trong nhà. Riêng tôi thì tôi đâu cần gì chú ý đến những chuyện đó khi mà tôi đã có một bà nội tướng tuyệt vời như thế này.

Bà Quang lườm chồng:

- Thôi đi ông đừng có mà nịnh tôi. Tôi không dễ nghe theo những lời đường mật của ông nữa đâu. Còn Quỳnh là con gái chung của chúng mình, tôi nghĩ là ông cũng phải có trách nhiệm để ý đến con gái chứ.

Một đời có nhau

Phần 8

- Anh Kha! Ông giám đốc cần gặp anh đó.

Vừa bước chân vào văn phòng , Mạnh Kha đã nghe cô thư ký báo tin. Anh gật đầu :

- Cám ơn cô, tôi tới liền.

Cất cặp hồ sơ vào tủ, Mạnh Kha nhanh chóng đến phòng giám đốc.

Gõ nhẹ vào cánh cửa ba tiếng, anh đứng yên chờ đợi. Từ trong phòng, ông Quang nói vọng ra

- Vào đi !

Mạnh Kha xoay nhẹ quả nắm, mở cửa vừa đủ để bước vào . Anh lên

tiếng ngay :

- Bác tìm cháu ạ.

Ông Quang rời mắt khỏi sắp hồ sơ, nhìn lên:

- Cậu ngồi đi !

Đợi cho Kha ngồi xuống hẳn hoi, ông Quang lên tiếng :

- Máy công trình đang làm đó cậu làm tới đâu rồi ?

- Cũng sắp xong rồi , thưa bác. Cháu đang cho công nhân hoàn tất công việc cuối cùng, tuần sau bàn giao .

- So với hợp đồng thì thời gian thực hiện thế nào ?

Mạnh Kha cười nhẹ:

- Cũng khá nhanh, thưa bác . Lô nhà bên quận Bảy thì sớm khoảng một tuần, còn căn biệt thự ở quận hai thì nhanh gần nửa tháng.

Ông Quang gật gù

- Giỏi lắm ! Vậy mới nói tôi không nhìn lầm người. Bây giờ tôi có một công trình khá lắm, cậu có hứng thú tham gia không ?

Nghe nói đến công trình là Mạnh Kha lại thấy lòng mình rộn lên , đã nói anh là người say mê công việc mà. Anh hỏi ngay :

- Là gì vậy , thưa bác?

Ông Quang ra vẻ quan trọng :

- Một khách sạn năm sao .

- A, tuyệt vời ! Chừng nào đấu thầu thưa bác ?

Mạnh Kha reo lên. Ông Quang lắc đầu :

- Không phải đấu thầu , vì người chủ khách sạn này là bạn thân của tôi. Anh ấy từ nước ngoài về muốn làm ăn ở đây. Việc đầu tiên của anh ấy là xây dựng một khách sạn tương đối qui mô ở Đà Lạt, và anh ấy đã tìm tôi

- Vậy mình phải bắt đầu từ đâu, thưa bác ?

- Từ khởi đầu đến cuối cùng . Có nghĩa là ông ấy giao cho mình tất cả mọi việc từ A tới Z. Ngay bây giờ, cậu chuẩn bị làm bản thiết kế .

Mạnh Kha cầm lấy tờ giấy, ông Quang nói tiếp :

- Công trình này có một số điều kiện mới, tôi cần phải nói cho cậu rõ...

Mạnh Kha nhìn ông Quang chờ đợi. Một công trình lớn thì bao giờ cũng bị ràng buộc với bao nhiêu là điều kiện. Vì vậy anh phải chú ý hơn.

Nhìn nét căng thẳng trên mặt Mạnh Kha , ông Quang cười xòa:

- Cậu đừng có căng thẳng như vậy . Điều kiện này hoàn toàn có lợi cho cậu thôi. Thế này nhé, chủ đầu tư có ý muốn cho người thi công làm tốt mọi việc, vì ông ấy không có thời gian theo dõi từng ngày . Vì

thế, ông ấy nói rằng nếu như mà không có một điểm gì đáng chê trách, ông ấy sẽ thưởng thêm một phần trăm trên tổng số chi phí, và cộng với tiền thưởng của công ty như mọi lần, tôi nghĩ là cậu sẽ có một vốn không nhỏ đấy.

Mạnh Kha thở phào. Anh nhìn ông Quang với ánh mắt biết ơn. Vì anh biết, trong công ty đâu phải thiếu người tài giỏi, thế nhưng ông đã giao cho anh công trình này có nghĩa là ông đã rất quý và coi trọng anh. Anh thành thật nói:

- Cháu cảm ơn bác. Cháu sẽ cố gắng hết sức.

Ông Quang cười

- Tôi biết là cậu sẽ làm được mà, và tôi cũng có một đề nghị với cậu đây ...

- Bác cần gì ở cháu ạ?

Ông Quang lắc đầu:

- Tôi không cần gì, mà tôi muốn đem cho cậu những điều kiện thuận lợi cho tương lai thôi. Cậu có muốn làm chủ hay không?

- Làm chủ ạ? Cháu làm sao có thể?

Ông Quang gật đầu:

- Được chứ nếu như cậu có cơ hội. Và tôi sẽ là người đem cơ hội đó tới cho cậu.

Mạnh Kha ngỡ ngác:

- Cháu chưa hiểu ý bác ạ.

- Như thế này nhé, tôi muốn mở rộng thêm công ty. Vì thế, tôi sẽ cho góp cổ phần. Cậu có hứng thú trong chuyện này không?

Mạnh Kha ngẩn người ra nhìn ông Quang. Đúng là anh có thể có cơ hội rồi đó. Nhưng làm sao anh có tiền để thực hiện điều đó? Mạnh Kha nói thật với ông Quang ý nghĩ của mình:

- Nhưng cháu không có tiền ạ.

- Cậu lo gì chuyện đó. Nếu như cậu làm xong công trình này mà số tiền mà cậu nhận được cũng đủ để cho cậu mua được khoảng năm phần trăm rồi đó. Tôi thật lòng muốn giúp cậu. Nhưng nếu như cậu không thích thì thôi, cậu không phải ngại đâu.

Mạnh Kha vội nói:

- Không phải là như vậy đâu, thưa bác. Cháu biết là bác muốn giúp đỡ cho cháu, không phải mới lần này, mà ngay cả khi cháu mới bước vào công ty xin việc kia. Cháu rất mang ơn bác về điều đó, cháu chỉ sợ mình không xứng đáng mà thôi.

- Cậu không cần phải nói như thế, là do cậu có năng lực thôi. Vậy nhé, cậu về coi nghiên cứu công trình này rồi mau chóng giao bản

thiết kế. Tuần tới ông Lâm sẽ về đây, tôi sẽ dẫn cậu đến gặp ông ấy.

Mạnh Kha đứng lên :

- Cháu chào bác ! Cháu về làm việc ạ.

Mạnh Kha đứng lên, anh trở về phòng làm việc của mình. Nhưng anh mới bước ra cửa thì ông Quang lại gọi:

- À! Suýt nữa tôi quên mất một việc. Tối nay con gái tôi có tập làm bếp, cậu có hứng thú thưởng thức không?

Mạnh Kha phân vân :

- Vân Quỳnh không có nói với cháu, liệu cháu đến có tiện không ạ?

- Sao lại không tiện? Chẳng phải là cậu đã quen với con gái tôi rồi hay sao? Vậy thì đến chơi để cổ vũ cho nó là một việc nên làm đấy chứ.

Một giây suy nghĩ thật nhanh, Mạnh Kha quyết định ngay :

- Vậy thì cháu sẽ đến thưa bác.

Ông Quang gật đầu hài lòng :

- Tốt lắm, khoảng sáu giờ cậu đến nhé. Tôi chờ cậu đó.

- Vâng, thưa bác.

Rời khỏi phòng làm việc của ông Quang , Mạnh Kha thấy chân mình như bay bổng . Sáng nay thật là một buổi sáng tuyệt vời, toàn những chuyện may mắn đến với anh. Nhưng suy cho cùng ra thì tất cả những điều may mắn đó đều, là do ông Quang mang lại cho anh. Vậy thì ông ta đúng là một quý nhân, đến để mang lại cho anh những điều tốt đẹp.

Lại còn lời mời của ông Quang nữa, anh nghĩ mình cũng đã nhận được sự ưu ái của Vân Quỳnh. Nhớ tới Vân Quỳnh, hình ảnh một cô gái thật đáng yêu trong trí anh. Và Mạnh Kha thấy dường như cánh cửa hạnh phúc đang mở ra trong trí anh...

Ngồi vào bàn, Mạnh Kha mang sấp hồ sơ mà ông Quang vừa trao cho anh ra xem. Anh suýt kêu lên khi thấy diện tích lô đất và những điều kiện mà người chủ khách sạn yêu cầu. Nếu thực hiện đúng những điều kiện này thì khách sạn này đúng là một khách sạn tầm cỡ thế giới. Và để làm vừa lòng khách hàng, chắc chắn là anh sẽ phải nỗ lực rất nhiều.

Mạnh Kha luôn tự tin với chính mình, vì anh luôn là một sinh viên xuất sắc trong suốt những năm đại học Và khi ra trường, tầm bằng

tốt nghiệp loại ưu đã chứng tỏ khả năng của anh .

Nhưng Mạnh Kha cũng hiểu rằng học nơi trường lớp là một chuyện, còn thực tế lại là một chuyện rất khác. Hơn nữa, sau hơn nửa năm thực sự làm việc với đúng cương vị của mình thì Mạnh Kha càng hiểu rõ hơn là mình phải thực sự nỗ lực làm việc, chứ không phải cứ mãi ảo tưởng như thời sinh viên được.

Suốt cả ngày hôm đó, Mạnh Kha ngồi làm việc mà tâm trí anh cứ rộn rã một niềm vui khó tả. Cho tới khi gần hết giờ làm việc thì Mạnh Kha không thể kìm nén được nữa. Anh nhanh chóng thu gọn hồ sơ rồi thu ghế đứng lên. Niềm vui quá lớn khiến anh thấy cần phải có một người bạn để chia sẻ.

Cho xe phóng nhanh trên đường , Mạnh Kha thấy hình như trời hôm nay đẹp hơn mọi khi. Nhưng rồi anh lại phân vân, không biết là thực sự bầu trời đẹp hơn hay chỉ là lòng anh đang vui lên mới như thế. Mạnh Kha không thể trả lời cho mình được điều thắc mắc này.

Kha tìm đến Thắng, nhưng bạn anh đã đi miền Tây để lo công việc. Mạnh Kha lại quay xe vòng lại nhà Toàn, người nhà của Toàn cho biết anh đã nhận một công việc ở một bệnh viện lớn trong thành phố.

Kha lại rong xe trên đường. Không có người nào để chia sẻ niềm vui với anh, khiến Kha như hụt hẫng, niềm vui như giảm bớt mất đi một nửa.

Cuối cùng, những bánh xe lăn đều không định hướng đã đưa Mạnh Kha đến nhà Nguyệt Hương, cô gái anh đã quen sau những lần cùng với khách hàng và bạn bè vui chơi ở vũ trường.

Nguyệt Hương mừng rỡ khi thấy anh chàng Kha đẹp trai, phong độ tới tìm mình. Cô nũng nịu hỏi :

- Sao hôm nay anh lại có nhã hứng đến tìm em thế này ?

Mạnh Kha cười thật tươi :

- Anh vừa nhận được một tin thật vui, anh muốn cùng em chia sẻ .

Nguyệt Hương cười :

- Chuyện gì mà vui? Bộ anh trúng số hả ?

- Cũng gần như thế. Em vào sửa soạn đi, tụi mình đi chơi.

Nguyệt Hương liếc Mạnh Kha một cái :

- Anh tính đi đâu bây giờ ?
  - Tùy em. Bữa nay, anh cho em được toàn quyền lựa chọn.
- Nguyệt Hương sáng mắt :
- Thật không ? Vậy thì trước hết mình tới vũ trường quây một bữa cho đã sau đó tính tiếp nha anh ?

Kha vừa gạt đầu là Nguyệt Hương đã phóng thật nhanh lên lầu. Cô sửa soạn thật nhanh và cùng Kha đến vũ trường Sao Xanh.

Mạnh Kha đã có một buổi tối thật vui. Niềm vui đã làm cho anh không còn giữ được một giới hạn nào để dừng lại. Rượu cứ được rót vào và Kha cứ uống. Tiếng nhạc rộn ràng, ánh đèn màu rực rỡ đã cuốn Kha vào thế giới của vui chơi. Và Kha cứ vui, cứ đến say mềm.

Nguyệt Hương rất tỉnh táo, vì ngồi bên Kha nhưng cô uống rất ít. Ngay từ lần gặp đầu tiên, cô đã mê ngay anh chàng rồi. Nhưng Kha cứ lại chọt đến rồi lại chọt đi, Nguyệt Hương không biết làm cách nào để trối chân anh chàng.

Khi Kha đã không còn biết gì nữa thì Nguyệt Hương mỉm cười thích thú. Cô gửi xe Kha lại vũ trường, và cô đưa anh về bằng taxi. Phải khó khăn lắm, Nguyệt Hương mới đưa được Mạnh Kha vào phòng. Cô chăm sóc Mạnh Kha thật chu đáo. Và nửa đêm khi Kha thức giấc, với một phụ nữ thật gợi tình bên cạnh thì anh đã không còn nghĩ được một điều gì khác ngoài nỗi đam mê đang mời gọi.

Một đời có nhau

Phần 9

Mạnh Kha đến nhà Ông Quang vừa đúng sáu giờ. Nhấn một hồi chuông cổng, anh đứng yên chờ đợi. Dường như cánh cổng đang được đợi để mở ra đón Mạnh Kha nên anh chẳng phải đợi lâu, vì tiếng chuông vừa dứt thì cánh cổng cũng được mở ra ngay, và người mở cổng cho anh chính là Vân Quỳnh.

Trông thấy Vân Quỳnh, Mạnh Kha chào ngay :

- Chào em.

Vân Quỳnh mỉm cười :

- Anh vào đi .

Nép người sang một bên để Mạnh Kha dắt xe vào, rồi cô đóng cửa và lững lững bước sau lưng Mạnh Kha.

Mạnh Kha cũng dắt xe thật chậm, anh có ý đợi Vân Quỳnh cùng đi. Khi Kha dựng xe xong thì Vân Quỳnh cũng vào tới nơi. Mạnh Kha mạnh dạn nắm nhẹ cánh tay Vân Quỳnh kéo lại khi hai người đi ngang qua một khoảng sân tối vì bị khuất ánh đèn và những người trong nhà không trông thấy. Mạnh Kha gọi nhỏ :

- Vân Quỳnh !

Mạnh Kha cảm nhận được Vân Quỳnh đã run lên thật nhẹ khi anh vừa chạm vào tay cô. Không giám nhìn vào Mạnh Kha, Vân Quỳnh nói nhỏ rí:

- Có chuyện gì vậy anh Kha ?

Mạnh Kha mở chiếc nút ngực áo, anh rút trong đó cành hoa hồng nhung đỏ thắm trao cho Vân Quỳnh, anh nói nhẹ như hơi gió :

- Tặng em, Vân Quỳnh .

Đón lấy cành hoa trên tay Mạnh Kha, Vân Quỳnh thực sự xúc động. Cô nhìn Mạnh Kha :

- Cám ơn anh, anh Kha.

Không nói gì thêm nữa, Mạnh Kha chỉ ngắm nhìn Vân Quỳnh bằng ánh mắt đam mê. Vân Quỳnh cũng lặng thinh tay cô mân mê cành hồng vừa nhận. Bỗng cô kêu lên đau đớn :

- Ui da !

Tiếng kêu của Vân Quỳnh làm Mạnh Kha giật mình, và anh phản xạ thật nhanh

Nắm ngay lấy bàn tay của Vân Quỳnh , anh rồi rít hỏi :

- Quỳnh à ! Em làm sao vậy ?

Giờ bàn tay Vân Quỳnh ra chỗ ánh sáng của những ngọn đèn trong nhà hắt ra, Mạnh Kha chăm chú nhìn . Một giọt máu đỏ tươi đang rịn ra từ vết thương. Thì ra cô đã bị gai của đóa hồng đâm trúng khi cầm cành hoa Kha vừa tặng .

Mạnh Kha làm nhanh quá khiến Vân Quỳnh không có một phản ứng nào. Mãi đến khi ngón tay cô nằm trong miệng Mạnh Kha, một cảm giác thật lạ chảy thẳng vào tim cô làm Vân Quỳnh rùng mình thật nhẹ. Thế nhưng Mạnh Kha cũng đã cảm nhận được cái rùng mình đó, và anh nhìn cô bằng ánh mắt thật đắm thắm.

Mạnh Kha không vội buông tay Vân Quỳnh mà anh cứ giữ mãi bàn tay nhỏ nhắn đó trong bàn tay to lớn, cứng cáp của mình như một sự bảo bọc, chở che. Ánh mắt anh cứ mãi đắm thắm nhìn Vân Quỳnh như muốn soi thấu tận cùng tâm linh cô, khiến Vân Quỳnh không dám nhìn vào đôi mắt sáng quắc của anh. Cô cụp hai hàng mi xuống như để che giấu đi những xôn xao đang rộn lên trong trái tim nhỏ bé của cô.

Mãi cho đến khi có tiếng chân từ trong nhà đi ra, Vân Quỳnh mới thực sự tỉnh mộng. Cô vội rút tay lại và xoay người bước đi. Mạnh Kha cũng vội bước sát bên cô, anh khẽ nói nhỏ :

- Quỳnh vào lấy dầu xoa vào ngón tay đi nhé.

Vân Quỳnh vẫn cứ đều, cô cúi đầu nói nhỏ :

- Không sao đâu hết chảy máu rồi anh Kha ạ.

- Nhưng gai hoa hồng đâm nhức lắm đó, Quỳnh cứ thoa dầu cho chắc ăn.

Vân Quỳnh gật đầu :

- Quỳnh biết rồi.

Ông Quang đã ra tới bậc thềm ông tươi cười :

- Vào nhà đi cậu Kha cứ tự nhiên nhé.

Mạnh Kha ngồi xuống chiếc ghế êm ái, anh đưa mắt nhìn quanh. Đây là lần đầu tiên anh đi đến đây, và anh không khỏi thán phục trong lòng. Căn phòng khách thật đẹp, đồ vật trang trí tuy không nhiều nhưng thật hài hòa và chỉ cần nhìn qua thôi, người ta có thể thấy ngay ra giá trị của chúng thật không nhỏ.

Một người phụ nữ từ trong nhà bước ra mà mới thoạt nhìn, Mạnh Kha đoán ngay ra là bà Quang. Anh vội đứng lên :

- Chào bác.

Bà Quang làm một cử chỉ ngăn lại :

- Cậu cứ ngồi chơi tự nhiên, không cần phải khách sáo như vậy.

Mạnh Kha chưa kịp trả lời thì Ông Quang đã vui vẻ giới thiệu :

- Bà này ! đây là cậu Kha, một kiến trúc sư giỏi của công ty đấy. Còn đây là bà nhà tôi cậu Kha ạ.

Mạnh Kha lại cúi chào lần nữa :

- Cháu chào bác.

Bà Quang vui vẻ :

- Thì ra đây là cậu kỹ sư siêng năng mà ông vẫn nhắc đấy phải

không ?

Ông Quang cười :

- Đúng đấy. Thật là tuổi trẻ tài cao. Cậu Kha chịu khó lắm, lại có khả năng nắm bắt công việc thật nhanh. Tôi rất hài lòng .

Nghe Ông Quang khen mình, Mạnh Kha thầm tự kêu. Nhưng anh vẫn tỏ ra khiêm tốn :

- Bác thương mà quá khen như vậy chứ cháu mới ra trường, kinh nghiệm không có bao nhiêu. May mà được bác thương mà dẫn dắt với lại bỏ qua những lỗi lầm nên mới làm được đấy ạ .

Bà Quang chăm chú nhìn Mạnh Kha. Bà thầm khen thanh niên trước mặt. Nhưng không hiểu sao, trong lòng bà vẫn có một chút gì lẩn cẩn.

Ông Quang gật đầu :

- Cậu biết như vậy thì rất tốt, nhưng cũng phải nhận ra khả năng của mình để mạnh dạn làm những việc mà mình có thể làm được. Nhưng thôi, giờ không phải là lúc nói chuyện công việc. Chúng ta ăn cơm thôi.

- Để tôi vào coi Quỳnh làm xong chưa ?

Bà Quang đi vào nhà trong, chỉ một thoáng sau, bà quay trở ra :

- Ông và cậu Kha vào đi, mọi việc xong rồi .

- Mình vào đi cậu.

Kha đi sau lưng Ông Quang. Con mắt nghề nghiệp khiến anh không thể không ngắm nghía ngôi nhà. Phòng ăn được thiết kế chung với nhà bếp vì thế nơi đây khá rộng rãi. Mọi vật dụng nhà bếp đều đầy đủ và ngăn nắp khiến Mạnh Kha thầm nghĩ tới căn nhà của cha mẹ mình ở dưới quê, và anh chưa xót khi đột nhiên có một sự so sánh ở trong đầu về sự tiện nghi, hào nhoáng của căn bếp này với căn bếp xiêu vẹo của gia đình anh.

- Cậu ngồi đây.

Câu nói của Ông Quang cất lên để ân cần chỉ chỗ cho Mạnh Kha đã đưa anh về thực tại . Và cái ý nghĩ hôm nào lại hiện ra trong đầu anh, Mạnh Kha biết là anh sẽ dễ dàng làm được điều đó .

Bữa cơm trôi qua trong không khí thân mật, Ông Quang tỏ ra vui thích. Ông nói chuyện với Mạnh Kha rất nhiều, và anh cũng góp lời với ông một cách thận trọng . Vân Quỳnh không nói nhiều, nhưng cô chăm sóc Mạnh Kha suốt bữa ăn một cách kín đáo nhưng thật ân cần khiến anh càng thấy mình quyết tâm đạt cho bằng được mục

đích của mình.

Mới bảy giờ rưỡi, bữa cơm đã xong. Ông Quang vui vẻ hỏi Mạnh Kha :

- Tối nay cậu có bận gì không ?

Mạnh Kha lễ phép thưa :

- Thưa ông , cháu rảnh ạ .

- Vân Quỳnh làm ngay, Ông Quang bảo với Mạnh Kha :

- Chúng ta ra sân đi, ở đó uống trà thích hơn .

Mạnh Kha theo chân Ông Quang ra sân. Ở đó có kê sẵn một chiếc bàn bằng đá cẩm thạch với hai chiếc băng dài bằng đá mài. Ông Quang thích thú khoe :

- Chiếc mặt bàn này do một thương gia người Đài Loan tặng cho tôi sau khi tôi xây cho ông ta một ngôi nhà mồ tuyệt đẹp cho vợ chồng ông ta. Đã năm năm rồi thỉnh thoảng có việc sang đây, ông ta vẫn ghé thăm tôi đó.

Mạnh Kha sờ nhẹ tay lên mặt bàn, lớp đá mát rượi dưới tay anh :

- Cháu không biết nhiều về loại đá này . Nhưng nhìn thấy mặt đá trong veo như thế này thì cháu nghĩ giá trị của nó không nhỏ đâu.

Ông Quang gật đầu :

- Đúng thế, nó cũng khá đắt, Chỉ vì tôi đã xây cho vợ ông ta một ngôi mộ hoàn toàn đúng theo ý ông ta mà ông ta rộng rãi như thế. Ngoài ra, ông ta còn có với tôi thêm một tình bạn rất đẹp nữa .Ông ta có một cậu con trai cũng tầm tuổi với cậu. Cả hai cha con cùng thích Vân Quỳnh lắm, nhưng cả gia đình tôi đều không thích kết thân. Vì tôi chỉ có một đứa con gái, gả đi xa như vậy thì buồn lắm

Mạnh Kha làm thinh không nói, vì thật ra anh cũng không biết nói gì trong tình huống này. Anh chỉ có biết mân mê tách trà trong tay. Mùi hương trà ngan ngát làm anh thích thú, Anh buộc miệng khen :

- Trà thơm quá !

Ông Quang gật đầu :

- Trà này, tôi mua ở một tiệm trà nổi tiếng ngoài Bảo Lộc đó. Cậu cũng biết thưởng thức đấy.

- Ba cháu hồi trước cũng hay uống trà đấy ạ, nên nhà vẫn có những loại trà ngon. Chỉ sau này vì gia cảnh cháu sa sút quá nên cái thú tiêu khiển này của ba cháu mới không còn nữa.

Nói tới đó mặt Kha buồn rười. Ông Quang an ủi :

- Cậu cũng đừng buồn quá như vậy . Sông có khúc, người có lúc .

Tôi không tin là gia đình cậu lại cứ nghèo khổ như thế, khi mà bây giờ cậu có tài năng. Chỉ cần cậu cố gắng làm việc, tôi nghĩ chỉ vài ba năm nữa thôi thì hoàn cảnh gia đình của cậu sẽ thay đổi rất nhiều.

Mạnh Kha gật đầu:

- Cháu cũng mong là như thế, vì vậy mà cháu cố gắng rất nhiều chứ không nề hà cực khổ gì đâu.

- Tôi biết. Tôi đã nhìn thấy sự cố gắng vươn lên của cậu, và tôi cũng rất quý đức tính đó. Vì ngày xưa, tôi cũng nghèo không khác gì cậu đâu. Chỉ nhờ sự nỗ lực mà tôi mới có ngày hôm nay mà thôi.

Vân Quỳnh từ trong nhà bước ra, cắt ngang câu chuyện của hai người :

- Ba ơi ! Ba có điện thoại đường của bác Thạch đấy.

Ông Quang đứng lên :

- Để ba vào nghe, con ngồi đây nói chuyện với cậu Kha này.

Mạnh Kha đập nhẹ tay vào chỗ ghế bên cạnh mình :

- Quỳnh ngồi đây nè

Vân Quỳnh ngồi xuống chỗ Mạnh Kha vừa chỉ . Cô nhỏ nhẹ hỏi :

- Món ăn vừa nãy có vừa miệng anh Kha không ?

Mạnh Kha gật đầu :

- Quỳnh nấu ăn ngon lắm, anh thật không ngờ đấy.

- Anh không ngờ điều gì ?

- Là cô giáo Quỳnh lại nấu ăn ngon như vậy. Anh cứ tưởng là Quỳnh bận đi học thì ít có cơ hội vào bếp chứ.

- Quỳnh đi học có một buổi, thời gian còn lại không biết làm gì nên Quỳnh hay vào bếp phụ với mẹ. Ở nhà Quỳnh có người làm nhưng mẹ Quỳnh vẫn thường tự tay làm món ăn cho ba lắm. Quỳnh chỉ học lóm của mẹ thôi. Chắc là món ăn cũng chưa ngon lắm đâu, nhưng anh Kha khen cho Quỳnh phần khởi chứ gì ?

Mạnh Kha lắc đầu :

- Không phải đâu , anh khen ngon thật lòng đó chứ . Quỳnh này ...

Mạnh Kha chợt gọi tên Quỳnh thật êm đềm. Cô ngại ngùng nhìn anh :

- Anh Kha gọi Quỳnh ...

Mạnh Kha chợt nắm nhẹ bàn tay Vân Quỳnh đang để trên bàn. Anh nhìn xoáy vào mặt cô, ánh mắt anh nồng nàn :

- Quỳnh có biết là anh mến em lắm không ?

Vân Quỳnh ấp úng :

- Quỳnh ... không ... nhưng mà tại sao anh lại hỏi Quỳnh như thế ?

- Vì anh muốn Quỳnh biết tình cảm của anh, và anh sợ ...

Vân Quỳnh ngơ ngác nhìn Mạnh Kha :

- Anh sợ điều gì ?

Siết chặt bàn tay Vân Quỳnh, Mạnh Kha tha thiết :

- Anh sợ là nếu như anh không nói với em thì một ngày nào đó sẽ có một chàng trai khác nói với em. Khi đó thì anh sẽ mất em.

Vân Quỳnh cúi mặt, cô bồi hồi ngồi im mà không biết phải trả lời Mạnh Kha như thế nào nữa. Mạnh Kha lại tiếp :

- Quỳnh à ! Em nói cho anh biết đi.

Vân Quỳnh đáp ứng :

- Nói gì hử anh ?

Mạnh Kha nòng nân :

- Nói là ... là Quỳnh không thờ ơ với anh , là ... là em cũng mến anh.

- Điều đó thì anh tự biết chứ Quỳnh không nói đâu .

Khẽ nâng cằm Vân Quỳnh lên , Mạnh Kha nhìn sâu vào đôi mắt nhung huyền của cô . Anh thì thầm :

- Quỳnh à ! Nếu nói là tự nhận thì anh đã cảm nhận được điều đó.

Nhưng anh muốn nghe từ Quỳnh câu nói đó cơ.

Vân Quỳnh khép nhẹ hai hàng mi cong, cô run rẩy :

- Em không biết . Anh Kha ... em không biết ...

- Nhưng anh biết . Quỳnh ơi ! Anh yêu em ...

Vân Quỳnh không nói gì, cô mở tròn hai mắt nhìn Kha. Lời tỏ tình bất ngờ của Mạnh Kha làm cô như choáng ngợp trong niềm hạnh phúc tuyệt vời. Chẳng phải cô đã mong chờ những lời này đó sao ? Vậy mà giờ đây, nghe Mạnh Kha nói thế cô lại thấy cổ mình khô lại, để những lời muốn nói cứ nghẹn lại trong cổ.

Mạnh Kha cúi xuống trên gương mặt Vân Quỳnh, anh nhẹ nhàng đặt lên môi Vân Quỳnh một nụ hôn thật nhẹ. Để rồi anh cảm nhận được sự rung động thật mãnh liệt của cô. Nụ hôn đầu tiên đã say đắm hơn, tha thiết hơn. Để cho Vân Quỳnh chỉ còn biết gửi trao...

Một đời có nhau

Phần 10

Chặn tay lên cây bút, Vân Quỳnh nũng nịu :

- Nghỉ một chút đi anh à. Em tới đây mà anh cứ mãi lo làm việc

không hà.

Mạnh Kha nhìn Vân Quỳnh :

- Anh phải nói sao em mới chịu hiểu cho anh đây. Việc này gấp lắm em à.

- Gấp thì gấp chứ, có phải gấp thì anh phải làm bán mạng như vậy hay sao?

- Có gì đâu mà bán mạng ? Anh chỉ làm nốt một vài vấn đề nữa thôi.

Vân Quỳnh chỉ tay lên chiếc đồng hồ treo tường :

- Nhưng mà anh có thấy không, đã quá giờ ăn chưa rồi .

Mạnh Kha lắc đầu :

- Cũng chưa muộn lắm, có khi anh mãi tới hai giờ anh mới được ăn cơm đó.

Vân Quỳnh la lên :

- Thôi đi như thế là không được đâu. Công việc thì làm tới bao giờ mới hết ? Làm việc là làm việc, nhưng trước hết là phải giữ gìn sức khỏe của mình đã chứ. Nếu như anh bệnh thì phải tính sao đây .

Mạnh Kha cười nhẹ :

- Làm sao mà bệnh được, anh khỏe như voi mà .

Vân Quỳnh lườm Mạnh Kha một cái :

- Thôi đi , đừng có mà tự tin như vậy. Đúng là bây giờ anh khỏe thật đấy nhưng lúc mà anh ngã khụy một cái thì sẽ không cứu vãn được đâu.

Mạnh Kha thu dọn giấy tờ, anh lắc đầu :

- Thôi thôi, anh sợ em quá rồi, không cãi với em nữa đâu. Bây giờ có hứng thú đi dạo một vòng với anh không ?

Vân Quỳnh hưởng ứng ngay :

- Đi chứ . Chiều nay em cũng rảnh lắm.

Mạnh Kha đứng lên :

- Vậy thì đi ! Em muốn đi đâu ?

Ngẫm nghĩ một chút, Vân Quỳnh đề nghị :

- Mình đến quán ăn nhỏ ở ngoại ô mà anh đã đưa em đi một lần rồi đó, có được không anh ?

Mạnh Kha lắc đầu :

- Đi tới đó xa quá , anh sợ về làm việc không kịp . Mình tới một tiệm ăn nào gần đây có được không em ?

Vân Quỳnh miễn cưỡng gật đầu :

- Thì phải chịu thôi , anh không chịu đưa em đi thì em biết đo với ai bây giờ . Chỉ hơn tiếc một chút là ăn ở đó thì ngon hơn.

Mạnh Kha trợn mắt nhìn Vân Quỳnh :

- Nè ! Em đừng có nói với anh là em chưa ăn cơm trưa đó nha ?

Vân Quỳnh gật đầu :

- Thì đúng là như vậy mà, em tới này giờ nhưng phải đợi anh đó chứ. Bây giờ thì em đói tới nỗi run cả tay chân rồi đây nè.
- Vậy thì đi lên, anh sẽ đưa em ra đó ăn. Mau lên, kéo em đói quá lại xỉu ra đây thì to chuyện đó.

Vòng tay ôm ngang lưng Vân Quỳnh dịu đi, Mạnh Kha vừa đi vừa nói :

- Cứ kiểu này chắc là anh sẽ bị ba em đuổi việc quá Vân Quỳnh à .

Vân Quỳnh ngạc nhiên :

- Tại sao vậy ?
- Thì đó đi với em tới đó thì sẽ trễ giờ làm vào buổi chiều là cái chắc. Như vậy thì ba em đâu có bằng lòng.

Vân Quỳnh nhìn Mạnh Kha một thoáng rồi cô bật cười :

- Tóm lại một câu là tuy anh chịu chiều theo ý em tới đó ăn, nhưng là miễn cưỡng phải không ? Nhưng mà anh đừng lo, có gì em sẽ năn nỉ với ba. Ba không la đâu.

Mạnh Kha trợn mắt :

- Cái gì ? Mạnh Kha này mà phải nhờ tới em sao ? Không giám đâu cô nhỏ ! Anh có làm thì anh dám chịu, không làm phiền đến em đâu cưng. Nhưng mà em đừng lo, tuy thời gian anh không bảo đảm trăm phần trăm, nhưng mọi việc anh làm thì không bao giờ ba em có thể chê trách anh được một điều gì.

Vân Quỳnh liếc Mạnh Kha một cái :

- Vậy thì anh ráng đi nha, đừng để ba em đuổi việc rồi khóc với em là được rồi .

Nói xong , Vân Quỳnh nghiêng người thoát ra khỏi vòng tay của Mạnh Kha và chạy nhanh tới trước. Mạnh Kha cũng rảo bước theo sau.

Ngồi đối diện với Mạnh Kha trước những món ăn hợp khẩu vị, Vân Quỳnh nũng nịu :

- Lâu lắm em mới được trở lại đây, vậy mà anh hứa là sẽ thường xuyên đưa em đến đây .

Mạnh Kha trợn mắt :

- Anh hứa bao giờ ?

Đôi môi Vân Quỳnh cong lên :

- Anh còn hỏi nữa ? Chứ ai nói với em lần đó là nếu em thích thì sẽ đưa em tới đây ?

Mạnh Kha nhú mày rồi anh gật đầu :

- Anh nhớ rồi, đúng là anh có hứa với em như vậy. Nhưng từ hôm được ăn bữa cơm thật ngon ở nhà em, anh nghĩ là mình không cần phải đưa em tới đây nữa .

Nuốt miếng cơm đang nhai trong miệng, Vân Quỳnh lắc đầu :

- Cũng không thể nói như vậy được, mỗi nơi có một khung cảnh khác nhau mà. Ở nhà thì không khí đầm ấm, nhưng ở những nơi như thế này thì lại có tính cách thơ mộng. Phải thay đổi không khí thì mới thấy cuộc sống của mình có nhiều thú vị chứ.

Mạnh Kha cười cười, anh trêu Vân Quỳnh :

- Em nói phải có thay đổi mới thú vị, vậy thì anh cũng thay đổi nha ?

- Thay đổi cái gì ?

- Thì hôm nay anh ăn cơm với em, ngày mai anh lại đi cùng với cô khác, như vậy là thay đổi rồi.

Vân Quỳnh mở to hai mắt nhìn Mạnh Kha, miếng cơm đang nhai suýt nữa làm cô mắc nghẹn. Cô lắp bắp :

- Anh nói ...nói ...

Phản ứng của Vân Quỳnh làm Mạnh Kha hết hồn. Anh vội vàng nắm tay cô :

- Quỳnh à ! Anh chỉ nói chơi thôi. Em đừng có giận nữa nha.

Vân Quỳnh đã bình tĩnh lại, cô giận dỗi buông đũa :

- Nói chơi gì kỳ vậy ? Em không ăn nữa đâu. Em về, để anh kiếm cô khác ngồi với anh.

Mạnh Kha vội nắm tay Vân Quỳnh kéo lại khi cô vừa đứng lên và bước ra ngoài. Sấn trớn, anh kéo cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh mình :

- Quỳnh a! Anh xin lỗi. Anh không dám giỡn như vậy nữa đâu. Đừng giận anh nữa mà.

Nước mắt đã long lanh trên hai khóe mắt Vân Quỳnh :

- Em không dám giận anh đâu. Anh có quyền thay đổi người bên cạnh anh mà. Em làm gì mà có quyền giận anh chứ?

- Đương nhiên là em có quyền rồi vì em là người yêu của anh mà.

Vân Quỳnh quay mặt sang một bên :

- Anh còn nhớ em là người yêu của anh hay sao ?

Mạnh Kha cười mơn :

- Đương nhiên là anh nhớ rồi. Chuyện quan trọng như vậy làm sao mà anh có thể quên được.

Choàng tay qua vai Vân Quỳnh, Mạnh Kha nhẹ giọng .

- Quỳnh nè! Bỏ qua mọi chuyện nói chơi vừa rồi đi nhé. Quay lại đây anh nói cái này cho nghe.

Vân Quỳnh ngúng nguẩy :

- Có chuyện gì nữa đâu mà nói, em không nghe .

Mạnh Kha dọa :

- Em không nghe thì thiệt thòi ráng chịu, mai mốt đừng có khóc đó nha .

Vân Quỳnh quay lại, cô hất cằm lên :

- Tại sao em lại khóc ? Anh đừng có mơ.

Mạnh Kha cười cười :

- Ừ nhỉ ! Đúng là em sẽ không khóc vì chuyện này là của anh chứ không phải là của em.

Vân Quỳnh tò mò :

- Chuyện gì mà anh phải phân biệt dữ vậy ? Mạnh Kha lấp lửng :

- Chuyện không có gì, em đừng bận tâm .

Vân Quỳnh không chịu :

- Dù là chuyện không có gì, nhưng anh đã đề cập tới rồi thì phải nói cho em nghe mới được .

Mạnh Kha ra vẻ miễn cưỡng, anh gật đầu :

- Được rồi , nói cho em nghe cũng chẳng hại gì. Anh đang định cưới vợ.

Chỉ một câu nói bình thường của Mạnh Kha cũng làm cho Vân

Quỳnh choáng váng. Nhưng cô vẫn cố gắng giữ vẻ bình tĩnh :

- Vậy hả ? Vậy thì em chúc mừng anh.

Mạnh Kha xua tay :

- Em khoan chúc mừng anh đã vì anh chưa biết là cô ấy có bằng lòng lấy anh không nữa ?

- Sao anh không hỏi người ta ?

Mạnh Kha gật đầu :

- Anh cũng muốn hỏi lắm chứ ? Nhưng mà cô ấy không cho anh cơ hội. Anh buồn lắm mà không biết phải làm sao ?

Vân Quỳnh thấy tim mình nhói lên một cái. Kha yêu cô gái nào đó nhiều đến vậy hay sao? Anh có biết gì đến tình cảm của cô hay không nhỉ ? Tại sao anh lại nỡ nói với cô về tình cảm của anh dành cho một người con gái khác một cách thản nhiên như vậy.

Vân Quỳnh che dấu nỗi đau của mình bằng cách thản nhiên nói với Mạnh Kha :

- Cơ hội là do anh tự tạo ra. Dù cô ấy không khuyến khích anh nhưng mà anh phải tìm cách chứ.

- Thì anh cũng đang tìm cách đây.

- Thế nhưng người ta có dành tình cảm cho anh không ?

Vân Quỳnh hỏi dò, Mạnh Kha gật đầu một cách tự tin :

- Anh tin là có, nhưng chắc là vì e thẹn nên cô ấy không chịu nói với anh .
- Vậy thì anh hãy mạnh dạn lên, anh cứ phải nói thì người ta mới biết chứ. Chẳng lẽ anh bắt người ta phải nói với anh à ?

Mạnh Kha gật gù như lời khuyên của Vân Quỳnh như vừa mở ra cho anh một con đường :

- Em nói đúng, Anh phải nói thật lòng mình thì mới có cơ hội được.

Cám ơn em, Vân Quỳnh .

Vân Quỳnh thấy tim mình thất lại, nhưng cô vẫn cố gắng bình tĩnh :

- Vậy sao anh không đến với người ta mà nói đi, còn ở lại đây làm gì ? Em sẽ tự về một mình được, anh không cần bận tâm về em đâu.

Mạnh Kha ngạc nhiên :

- Sao anh lại phải đi ?
- Không đi thì làm sao nói với người ta được ?
- Nhưng mà người ta đang ở bên cạnh anh đây này. Anh chỉ cần nói cho người ta biết là anh rất yêu người ta thôi chứ cần gì anh phải đi đâu? – Mạnh Kha nhìn thẳng vào đôi mắt đang mở to của Vân Quỳnh, anh tha thiết – Quỳnh này, chúng mình cưới nhau nhé?

Vân Quỳnh sửng sốt nhìn Mạnh Kha trân trối, như không tin những lời anh nói là sự thật. Biết là cô bất ngờ, Mạnh Kha nắm tay cô, dịu dàng nhắc lại :

- Nhé, Quỳnh nhé ? Chúng mình cưới nhau nhé ?

Vân Quỳnh vẫn im lặng. Mạnh Kha ngỡ là cô không chấp nhận, anh buồn rầu nói :

- Em không bằng lòng ư ? Em không nói gì thì anh đã hiểu rồi, em không chấp nhận anh. Lẽ ra anh phải tự hiểu điều đó, là anh không xứng đáng với em. Hãy quên những gì anh đã nói, coi như anh chưa nói gì nhé, Vân Quỳnh .

Vân Quỳnh như người sực tỉnh một cơn mê, cô nhìn Mạnh Kha với hai mắt long lanh :

- Anh nói lại đi, anh Kha.

Đến lượt Mạnh Kha ngỡ ngác :

- Nói gì hử em ?

Vân Quỳnh thì thầm :

- Nói đi anh hãy nói là anh muốn chúng ta làm gì ?

Mạnh Kha ngẩn ra nhìn Vân Quỳnh. Nhưng chỉ một thoáng thôi, rồi anh hiểu ngay được điều Vân Quỳnh muốn anh nói. Mừng rỡ, Mạnh

Kha siết chặt vai Vân Quỳnh

- Anh yêu em, Vân Quỳnh ạ .Anh muốn cưới em.

Vân Quỳnh im lặng , nhưng mắt cô nhìn Mạnh Kha mê mông quá. Trong ánh mắt đó như chứa đựng cả một trời yêu thương. Mạnh Kha thúc hồi :

- Em nói đi, Vân Quỳnh ! Em hãy nói là em yêu anh và bằng lòng làm vợ anh đi.

Vân Quỳnh thì thầm :

- Có cần em phải nói ra điều đó hay không ?

Mạnh Kha gật đầu :

- Cần chứ, Vân Quỳnh. Tuy rằng anh đã cảm nhận bằng trái tim anh là em cũng yêu anh. Nhưng anh vẫn muốn nghe từ em những lời nói yêu thương đó.

Vân Quỳnh lonh lonh hai mắt nhìn Mạnh Kha :

- Em yêu anh, và em rất muốn được làm vợ anh .

Vòng tay Mạnh Kha siết chặt bờ vai mảnh mai của Vân Quỳnh, anh tha thiết :

- Cám ơn em, Vân Quỳnh

- Sao anh lại cám ơn em ?

- Vì em đã chấp nhận anh, đã yêu anh .

Vân Quỳnh nhìn Mạnh Kha bằng ánh mắt thật ngọt :

- Em yêu anh vì trái tim em bảo thế , chứ em có làm gì đâu mà anh phải cám ơn em . Nếu nói như anh thì em cũng phải cám ơn anh hay sao ?

Mạnh Kha bật cười, nhưng rồi anh trầm giọng nói với Vân Quỳnh :

- Quỳnh này ! Anh sẽ thưa với ba mẹ em để xin ba mẹ em cho chúng mình cưới nhau nhé ?

Vân Quỳnh lắc đầu :

- Em còn đang học mà anh . Phải đợi cho em học xong đã chứ ?

- Chúng mình cưới nhau thì cứ cưới, còn chuyện học hành của em thì em cứ học có sao đâu .

Vân Quỳnh nũng nịu :

- Ai mà đang học lại lấy chồng, bạn bè cười cho thì ngượng chết. Đợi cho em ra trường đã anh.

Mạnh Kha rên lên :

- Làm sao anh có thể đợi được ? Anh yêu em quá mất rồi. Với lại, anh lo lắm Quỳnh à ...

Vân Quỳnh ngạc nhiên :

- Anh lo chuyện gì ?

- Thì em đáng yêu như thế này, nếu như anh không mau mau rước

em về dinh , lỡ có anh chàng nào lại cướp em mất thì sao ?

Vân Quỳnh nhăn mặt :

- Anh chỉ nói gì đâu không à, làm gì có anh chàng nào. Chẳng lẽ anh không tin em hay sao?

- Sao anh lại không tin em ? Đó là anh chỉ phòng xa như thế thôi mà. Vì vậy mà anh muốn chúng mình mau mau đám cưới đó.

Vân Quỳnh suy nghĩ một chút rồi lắc đầu :

- Em chỉ còn có nửa năm học nữa thôi . Em nghĩ là thời gian qua rất mau nên chúng mình không cần phải vội vã. Chỉ cần chúng mình tin nhau đủ rồi.

Mạnh Kha đành phải gật đầu :

- Anh phải chịu nghe theo lời của em rồi; Nhưng anh không muốn giấu giếm chuyện của chúng mình.

- Anh nói vậy nghĩa là sao ?

- Và chúng mình sẽ thừa chuyện cho ba mẹ em biết và anh sẽ ưu tiên đưa đón em mỗi ngày.

Vân Quỳnh kêu lên :

- Làm gì mà anh phải đưa đón em, em vẫn tự đi học một mình được mà.

Mạnh Kha lắc đầu :

- Đó là khi chúng mình chưa yêu nhau . Còn bây giờ có anh rồi, anh muốn gặp em mỗi ngày.

Vân Quỳnh nhìn Mạnh Kha, anh cũng đang nhìn cô với ánh mắt chờ đợi. Cô lắc đầu :

- Nhưng còn công việc của anh thì sao ?

Mạnh Kha cương quyết :

- Anh tự biết sắp xếp, em khỏi lo. Chỉ cần em không phản đối là được rồi.

Vân Quỳnh bật cười :

- Có tài xế riêng đưa đón mỗi ngày, ai ngu gì mà phản đối.

Mạnh Kha gật đầu :

- Em đã hứa rồi đó nha. Anh tình nguyện làm tài xế riêng cho em suốt đời mà.

Vân Quỳnh ngả đầu vào vai Mạnh Kha, cô không nói gì thêm nữa mà chỉ lặng im để lắng nghe niềm hạnh phúc đang tràn ngập trong hồn. Cô ước sao từ nay trở đi cuộc sống của cô luôn là những giây phút hạnh phúc như thế này ...

Một đời có nhau

Phần 11

Rời khỏi nhà Ông Quang, Mạnh Kha cho xe chạy thong thả trên đường. Phố phường giờ đang là thời điểm đông người qua lại trên đường phố. Vì bây giờ, buổi tối chỉ mới bắt đầu. Nhìn xung quanh, Mạnh Kha thấy hầu như mọi người đều có đôi, chỉ riêng mình anh là một mình mà thôi.

Mọi khi vào giờ này thì Mạnh Kha đang ngồi bên Vân Quỳnh. Thời khóa biểu của anh hầu như không thay đổi bao giờ, trừ khi có việc gì cần thiết. Thời gian này Mạnh Kha chỉ còn lo hoàn tất những công trình tại thành phố này trong khi chờ đợi sự thỏa thuận với khách hàng về các khách sạn mà Ông Quang đã nói vì thế, mỗi ngày anh đều đến đưa Vân Quỳnh đi học và đón cô về. Sau bữa cơm chiều, Mạnh Kha lại đến nhà cô, và hai đứa đã thủ thỉ với nhau biết bao điều mơ ước trong tương lai.

Hôm nay, Vân Quỳnh cần phải ôn bài để ngày mai cô thi. Vì thế, không giám làm phiền cô nên anh đành phải ra về sớm hơn mọi ngày. Nghĩ tới một buổi tối dài lê thê mà không có việc gì để làm trong căn phòng trống vắng Mạnh Kha lại càng thấy ngán ngẩm. Anh nghĩ, mình phải đi đến một nơi nào đó mới được.

Nghĩ là làm, Mạnh Kha quay xe trở lại để đến nhà Toàn. Nhưng lại cũng một lần xui xẻo, Toàn phải đi trực trong bệnh viện mất rồi. Mạnh Kha lại cho xe chạy đến nhà Thắng, lần này thì gặp may vì Thắng hiện có mặt ở nhà.

Vừa xuống hết cầu thang, trông thấy Mạnh Kha đang ngồi chờ nơi phòng khách, Thắng đã cười thật ồn ào:

- Ủa ! Bữa nay cậu không bận rộn gì sao ?

Mạnh Kha ngạc nhiên hỏi lại:

- Cậu hỏi gì lạ vậy ? Giờ này mà còn bận rộn cái gì nữa ?

Ngồi xuống trước mặt bạn, mỗi một điều thuốc và thong thả thở ra

một hơi khói. Rồi Thắng mới thủng thỉnh nói :

- Vậy chứ không phải mọi ngày cứ giờ này cậu bận trực ở nhà ông cậu của tôi hả .

Mạnh Kha nhăn mặt :

- Cậu nói gì mà khó nghe vậy ? Cái gì mà trực ở đây nữa ?

Thắng cười lớn :

- Còn chối nữa hử ? Có buổi tối nào cậu vắng mặt ở đó đâu . Nhưng mà này , tôi hỏi cậu nhé ...

- Cậu cứ hỏi đi .

- Cậu có tính chuyện thành thật với nhỏ em tôi không đấy ?

- Cậu hỏi gì lạ vậy ? Tại sao tôi lại không thành thật ?

- Thì đó, cậu vừa quen với em tôi, vừa quen với Nguyệt Hương. Cậu bảo tôi làm sao mà tin cậu được ?

Mạnh Kha chợt thấy lo lắng

- Cậu đã nói gì với Vân Quỳnh rồi ?

Thắng ngạc nhiên :

- Nói gì ?

Mạnh Kha lung túng :

- Thì ... Chuyện tôi quen với Nguyệt Hương đó .

Thắng nhìn Mạnh Kha lom lom .

- Cậu đừng nghĩ là tôi “bà Tám “ như vậy chứ .

Mạnh Kha thở ra :

- Cảm ơn cậu . Thật ra, tôi quen với Nguyệt Hương cũng chỉ là qua đường thôi . Còn với Vân Quỳnh thì tôi yêu cô ấy thật .

Thắng trầm ngâm :

- Cậu phải nghiêm chỉnh lại, chuyện đó không đùa được đâu. Vân Quỳnh là một cô gái yếu đuối, tâm hồn nó lại trong sáng và đơn giản . Cậu nhớ phải thành thật với nó và không được làm tổn thương tới nó đó .

Mạnh Kha gật đầu :

- Cậu cứ yên tâm, tôi yêu Vân Quỳnh và rất trân trọng cô ấy . Tôi không làm điều gì có hại cho cô ấy đâu .

Thắng tỏ ra hài lòng :

- Vậy thì được, cậu nói vậy là tôi yên tâm rồi nhưng tôi cũng phải nói, kéo mai mốt cậu lại nói tôi không nhắc cậu . Nguyệt Hương không phải là một cô gái đơn giản đâu. Cậu phải lo dứt khoát cho sớm đó.

- Tôi biết rồi, cảm ơn cậu .

Thắng chuyển hướng câu chuyện:

- À! lúc này công việc của cậu ra sao rồi ?

Mạnh Kha vui vẻ :

- Công việc thì tốt lắm, không có thời gian mà thở đó . Mấy hôm nay thì tôi có chút thời gian để nghỉ ngơi , vì còn đợi chủ đầu tư đồng ý với bản thiết kế của tôi .

- Thế cậu Quang nói sao ?

- Đương nhiên là ông chủ rất hài lòng với bản thiết kế ấy như mọi khi rồi .

Thắng gật đầu:

- Phải rồi . Cậu Quang luôn luôn hài lòng về cậu . Phải công nhận cậu tài giỏi thật đấy . Tôi chưa nghe ông ấy kêu ca một tiếng nào về cậu hết .

Mạnh Kha khiêm tốn :

- Chỉ là tôi hết sức cố gắng thôi . Dĩ nhiên là vẫn còn những sai sót nhưng do ông chủ rộng lượng không chấp nhất mà thôi .

- Rồi chuyện của cậu với Vân Quỳnh chừng nào mới tính đây ?

Mạnh Kha trầm ngâm :

- Tôi cũng đang tính mời ba mẹ tôi lên ; nhưng mà tôi cũng thấy ngại ...

- Cậu ngại điều gì? Chẳng phải là hai người rất yêu nhau hay sao?

Mạnh Kha gật đầu :

- Chuyện đó thì đương nhiên rồi .

- Vậy thì còn chuyện gì cho cậu ngại nữa ?

- Thế cậu không thấy là giữa gia đình tôi và gia đình Vân Quỳnh là một khoảng cách rất xa hay sao? Tôi thật không biết ba mẹ Vân Quỳnh sẽ có thái độ như thế nào khi gặp ba mẹ tôi, những người nông dân chân lấm tay bùn .

Thắng nhìn Mạnh Kha với ánh mắt lạ lùng :

- Cậu nghĩ đi đâu vậy ? Cậu mợ tôi không là những người chỉ biết đánh giá con người qua cái bề ngoài hay là qua nghề nghiệp của họ đâu . Nếu mà họ là những người háo danh như thế thì cậu không có cửa bước vào nhà họ và quen với Vân Quỳnh đâu .

- Cậu nói như thế thì tôi cũng thấy yên tâm phần nào . Nhưng nói thật với cậu , trong lòng tôi vẫn còn lo lắng nhiều lắm .

Thắng an ủi bạn :

- Cậu cứ yên tâm , tôi biết rõ tính ông cậu tôi mà . Chuyện đó không quan trọng với đối với ông đâu , nhưng riêng bản thân cậu thì phải khác đó .

- Khác như thế nào ?

- Thì cậu phải xứng đáng với lòng tin của cậu Quang , có nghĩa là cậu phải luôn cố gắng làm việc , và đôi với Vân Quỳnh thì phải thương yêu nó hết lòng .

Mạnh Kha gật đầu:

- Những điều đó thì cậu yên tâm , bốn phận tôi là phải như thế mà .

- Vậy thì không có gì phải lo nữa , mau đưa ông bà cụ lên để hai nhà gặp nhau đi . Cậu không nghe ông bà ta đã nói :” cưới vợ phải cưới liền tay” à ? Nhỏ Quỳnh vậy mà nhiều người theo đuổi ; lắm đó .

Mạnh Kha tự tin :

- Nhưng tôi dám chắc với cậu là không có ai yêu cô ấy bằng tôi đâu .

- Chuyện đó thì không biết được , vì có ai theo đuổi một người mà lại nói là không yêu người đó đâu . Nhưng mà cậu thì được một điều hơn người ta là được nhỏ Quỳnh yêu , và gia đình nó chấp nhận .

- Tôi biết , và tôi luôn trân trọng tình cảm đó của gia đình Vân Quỳnh . Nhưng mà cậu thấy không , riêng bản thân Vân Quỳnh không thôi thì cũng đủ để cho người ta yêu mến rồi .

- Cậu biết vậy là tốt . Thôi đừng có chần chừ nữa , mau tiến hành đi thôi .

Mạnh Kha nhìn đồng hồ :

- Còn sớm quá , bây giờ mà về ngủ thì cũng phí một buổi tối đẹp như thế này . Tụi mình tới một chỗ nào đó chơi đi .

Thắng ngần ngại:

- Đi đâu bây giờ ?

Mạnh Kha vung tay :

- Thiếu gì chỗ để đi , cứ ra ngoài rồi tính .

Ngần ngừ một chút , rồi Thắng gật đầu :

- Cũng được , cậu chờ tôi thay quần áo một chút .

Thấy Thắng dắt xe ra , Mạnh Kha nói với bạn :

- Cậu cất xe vào trong nhà đi , để tôi chờ cậu .

Thắng lắc đầu :

- Thôi , để tôi chạy xe theo . Khi nào tôi muốn về thì về , khỏi mất công cậu chờ tôi.

Hai người bạn chạy hai chiếc xe song song nhau . Mạnh Kha hỏi :

- Mình đi đâu bây giờ ?

- Tùy cậu

- Vậy thì tụi mình tới ... sao xanh nhé ? Thắng nhìn bạn :

- Cậu không ngại tới đó sẽ gặp Nguyệt Hương à ?

Mạnh Kha tỉnh bơ trả lời :

- Có gì đâu ? Tụi này chỉ quen chơi thôi mà .

Thắng nhún vai :

- Thì tôi cũng nói thế thôi chứ còn tùy cậu . Chỉ cần cậu thật lòng với Vân Quỳnh và đừng làm nó bị tổn thương là được rồi .

Mạnh Kha và Thắng vừa ngồi xuống ghế thì hai cô gái đã xà xuống bên cạnh . Nguyệt Hương nũng nịu :

- Mấy bữa nay anh đi đâu mà không tới đây vậy . Em mong anh quá chừng

Mạnh Kha cười :

- Anh theo công trình dưới tỉnh mới về hồi chiều thì làm sao tới đây được ? Nhưng mà bây giờ thì anh đã có mặt ở đây rồi , em thưởng anh cái gì nào ?

Nguyệt Hương liếc Mạnh Kha một cái thật dài :

- Anh muốn gì em cũng chiều hết , chịu chưa ?

Mạnh Kha nựng má Nguyệt Hương một cái :

- Chuyện đó thì còn phải xét lại coi em sẵn sàng tới đâu . Còn bây giờ thì ra nhảy nhót cái đã . Mấy bữa nay không được nhót anh nhớ tới piste quá rồi .

- Vậy thì ra .

Mạnh Kha và Nguyệt Hương dìu nhau ra piste . Thắng nhìn theo hai người thấy vòng tay Mạnh Kha thật nồng ấm và Nguyệt Hương thì theo cứng anh ta không rời . Anh lắc đầu chán ngán cho thằng bạn của mình . Nếu như mà gia đình Ông Quang nhìn thấy cảnh này thì sẽ có thái độ như thế nào nhỉ ?

Thấy Thắng ngồi trầm tư, cô gái ngồi bên cạnh anh khẽ hỏi :

- Anh có chuyện gì lo nghĩ phải không ?

Giật mình, Thắng quay lại nhìn cô gái . Anh lắc đầu :

- Không có gì đâu .

- Vậy anh có nhảy không ?

- Hôm nay anh không có hứng, em có ngồi đây chơi với anh thì ngồi .
Còn không thì em đi bàn khác cũng được .

- Nếu anh không đuổi thì em ngồi đây chơi với anh . Đẳng nào thì anh cũng mua ticket cho em rồi mà .

- Vậy thì em cứ ngồi chơi, anh cũng thích có người nói chuyện .

Cô gái gợi chuyện :

- Anh với anh kia là bạn à ?

Thắng gật đầu :

- Phải

- Bạn như thế nào hở anh ? Bạn cùng cơ quan hay là bạn học ?

- Là bạn hồi trung học .

- Vậy mà bây giờ các anh vẫn còn đi chơi chung với nhau , thật là đáng quý .

Tự nhiên Thắng thấy mình muốn tâm sự dù cho cô gái đang ngồi cạnh anh không hề có một ấn tượng nào đối với anh . Anh kể :

- Bọn tôi chơi thân với nhau từ năm đầu của bậc trung học . Lên đại học thì mỗi đứa một trường nhưng vẫn thường gặp nhau .

- Chỉ có hai anh chơi thân với nhau thôi ạ ?

- Không phải . Bọn anh có ba thằng cơ . Nhưng hôm nay có một thằng bận trực trong bệnh viện rồi .

- Anh bạn của anh chắc cũng là bác sĩ ?

- Không phải, nó là kiến trúc sư .

Hai người nói chuyện tới đây thì Mạnh Kha đưa Nguyệt Hương về bàn . Kha hỏi bạn :

- Cậu không nhảy à ?

Thắng lắc đầu :

- Hôm nay, tôi không thấy hứng thú .

Bưng ly rượu lên uống một hơi, Mạnh Kha hỏi tiếp :

- Hai người nói chuyện gì mà có vẻ tâm đầu ý hợp thế ?

Thắng cười :

- Tôi và cô ấy mới quen nhau, nói vài ba chuyện thì làm sao mà tâm đầu ý hợp bằng cậu và Nguyệt Hương được ?

Nguyệt Hương xen vào, tiếng cô ta nhão nhoẹt :

- Thì hai người quen nhau lâu rồi thì cũng giống như bọn này thôi .

- Nhưng mà hồi nãy hai người nói chuyện gì vậy ? Cho bọn tôi tham gia với có được không ?

Tự dưng, Thắng thấy ghét thằng bạn mình vô kể, không biết tại vì anh bị thằng bạn hếch hỏi lời thôi mà bức mình hay là ngứa mắt vì Nguyệt Hương cứ ỡng ẹo bên Mạnh Kha. Anh cười cười nói với vẻ nửa đùa nửa thật :

- Tôi vừa mới kể cho cô này nghe là cậu đang chuẩn bị cưới vợ .

Cô gái đang nói chuyện với Thắng tròn mắt lên nhìn anh .Nhưng anh đã nháy mắt ra hiệu nên cô ta lại im lặng để mặc anh nói chuyện .
Mạnh Kha vội kêu lên :

- Nè, cậu định hại tôi hả ? Tôi dự định cưới vợ bao giờ ?

Thắng vẫn cười cười :

- Chứ không phải hồi nãy cậu đã nói với tôi như thế hay sao ?

Mạnh Kha lại bưng ly rượu lên, lần này anh uống cạn ly rồi mới thủng thỉnh nói với Nguyệt Hương :

- Anh bạn của anh luôn luôn tung ra những tin vịt cồ. Chuyện đó không có đâu, em đừng có tin .

Nguyệt Hương ôm cổ Mạnh Kha nũng nịu :

- Chuyện anh cưới vợ thì có gì là lạ đâu, Chỉ có điều là anh cưới ai mới là quan trọng chứ .

Mạnh Kha hôn mạnh lên má Nguyệt Hương một cái :

- Em yên tâm đi. Khi nào anh cưới vợ thì người mà anh báo tin đầu tiên sẽ là em. Em chịu không ?

Nguyệt Hương ngả hẳn vào lòng Mạnh Kha ,cô lả lơi :

- Vậy thì không còn gì để nói nữa rồi . Uống đi anh , rồi tụi mình lại ra nhảy nữa , piste trống rồi kìa .

Mạnh Kha choàng tay ôm chặt Nguyệt Hương , anh đã có vẻ hơi say :

- Ngồi đây một lát đã nào em . Bạn anh còn ngồi đây mà em cứ đòi bỏ ra nhảy hoài là sao ?

Nguyệt Hương vít đầu Mạnh Kha xuống để hôn anh . Cô liếc sang phía Thắng :

- Thì anh ấy cũng có Như Vân làm bạn rồi, chứ có cô đơn đâu mà anh phải lo ? Mà thôi, anh muốn ngồi đây thì em cũng ngồi với anh . Em chiều theo ý anh mà .

Mạnh Kha ngả ngón :

- Vậy em có chiều anh chuyện gì không ?

Nguyệt Hương cười một cách khiêu khích :

- Đã nói là em chiều anh tuyệt đối mà . Anh đòi gì thì em cũng chịu theo tất cả , chịu chưa?

Không còn chịu được cảnh tượng trái tay, gai mắt trước mặt nữa, Thắng xô ghế đứng lên :

- Cậu ở lại chơi nhé. Tôi thấy không khỏe. Tôi về trước đây .

Rồi không kịp cho bạn phản ứng, Thắng bước đi một mạch .

Ra đến ngoài, không khí thoáng mát làm Thắng thấy lòng dịu lại . Nhưng sự bức mình về thằng bạn thân thì không vơi đi chút nào . Đã biết chuyện của Mạnh Kha và Vân Quỳnh, nay lại chứng kiến cuộc sống trác táng của bạn, anh lại thấy lo ngại . Không biết nó sẽ làm những chuyện gì có thể tổn thương tới Vân Quỳnh nữa đây ?

Một đời có nhau

Phần 12

Thắng thở dài rầu rĩ. Anh thật sự thấy hối hận khi giới thiệu Mạnh Kha cho Ông Quang . Anh đã không lường trước mọi điều xảy ra . Và những ngày sắp tới, chuyện gì sẽ đến thì thật là Thắng không giám nghĩ tới nữa .

Đứng sát vào bức tường xây cao, đối diện với công ty xây dựng Vinh Quang, Nguyệt Hương cứ nhóng mắt vào bên trong cánh cổng còn đóng kín. Cô biết là mình đã đến sớm, nhưng cô không thể nào bắt mình trở về nhà để chờ đợi được. Phải đứng đây để đón Mạnh Kha mới được .

Chốc chốc lại nhìn đồng hồ, Nguyệt Hương càng lúc càng thấy bồn chồn khi mà giờ về đã gần tới. Không biết khi cô báo cho Mạnh Kha cái tin đặc biệt mà cô vừa được thông báo, anh ấy sẽ như thế nào nhỉ ?

Nguyệt Hương mong muốn được gặp Mạnh Kha biết bao. Cô cũng lấy làm ngạc nhiên cho chính mình khi nhận ra tình cảm của mình

dành cho Mạnh Kha . Cô mà còn yêu được nữa hay sao? Đã bao nhiêu lần Nguyệt Hương tự hỏi mình như thế, và lần nào thì Nguyệt Hương cũng khẳng định với mình là trái tim cô đã thuộc về Mạnh Kha mất rồi .

Lăn lóc với cuộc sống từ khi mới mười lăm tuổi, Nguyệt Hương cứ ngỡ mình đã chai sạn với đời sau bấy nhiêu năm vất vả. Không ngờ mới chỉ gặp Mạnh Kha vài lần, cô đã thấy mình rung động vì anh tràn nài tơ này rồi. Và bằng mọi cách có được, cô thấy mình phải ràng buộc được anh chàng này mới thôi .

Cánh cổng của công ty xây dựng Vinh Quang đã mở rộng ra, và Nguyệt Hương đã thấy người từ trong đó ra về. Cô chú ý nhìn thật kỹ để tìm Mạnh Kha . Không hiểu tại sao mà anh ta vắng bóng cả tháng nay rồi, và Nguyệt Hương không còn cách nào khác là phải tới đây .

Nguyệt Hương đợi mãi mà không thấy bóng dáng Mạnh Kha đâu, cô nhìn cánh cổng đang từ từ khép lại mà lo lắng . Không lẽ Mạnh Kha không còn làm ở đây nữa ? Hay là cô đã nghe lầm nơi làm việc của anh ? Nguyệt Hương tin rằng mình không thể nào làm được, vì hôm nọ cô còn đọc kỹ tám carte visite của Mạnh Kha kia mà .

Không thể dần được nổi bần chồn trong lòng, Nguyệt Hương quyết định thật nhanh. Cô băng qua đường và tiến thẳng tới công ty Vinh Quang. Cô hỏi vội người gác cổng khi ông ta đang chuẩn bị khóa cổng :

- Bác ơi , cho cháu hỏi thăm một chút ... Bữa nay anh Kha có đi làm không ạ ?

Ngừng công việc lại, người gác cổng nhìn cô gái mặt đầy son phấn đang hỏi mình với ánh mắt không mấy thiện cảm. Ông ta hỏi lại :

- Kha nào ?

Nguyệt Hương trả lời với vẻ hãnh diện :

- Thì là anh Kha kỹ sư đó, chứ còn ai vào đây nữa .

Nhìn Nguyệt Hương bằng ánh mắt soi mói, ông ta hỏi lại :

- Cô là gì của kỹ sư Kha ?

Lung túng mắt một giây, Nguyệt Hương nhanh trí trả lời :

- Là em gái của anh ấy, có được hay không ?

Nhìn từ đầu xuống chân Nguyệt Hương , ông bảo vệ lắc đầu , chịu thua cô gái đang đứng trước mặt mình, mà trước hết là cách ăn mặc. Cái cách ăn mặc hở hang như thế mà đi ra đường trông thật chướng mắt . Cô ta mà là em gái của cậu Kha thì cũng thật là lạ, nếu như cậu ta chấp nhận chuyện ăn mặc như thế của em gái mình .

Thầm chê trong lòng về quần áo của cô gái, ông bảo vệ lại lắc đầu với gương mặt thật đậm phần son của cô ta. Cô ta đang hát Hồn Quảng trên đường phố đầy chắc ? Và lại còn cách ăn nói nữa chứ,cứ cộc lốc như đâm vào tai người ta vậy .

Đã ghét ai thì không muốn làm gì cho người ấy. Ông bảo vệ của công ty Vinh Quang cũng thế. Ông thầm ghét Nguyệt Hương, dù ông ta không có quan hệ gì và cũng chẳng biết cô là ai. Thế nhưng ghét thì cứ ghét. Đã là thành kiến ngay cái nhìn đầu tiên thì làm sao mà xóa bỏ được. Vì thế, trong mắt ông bảo vệ này thì Nguyệt Hương chẳng là cái thứ gì cả .

Không muốn trả lời với Nguyệt Hương, cách nói của ông bảo vệ trở nên cộc cằn .

- Được hay không thì mặc xác cô, hôm nay cậu Kha không đi làm. Có muốn tìm thì ngày khác đến .

Nguyệt Hương như bị hẫng, cô lờm lờm nhìn ông bảo vệ :

- Tại sao hôm nay lại không đi làm ?

Ông bảo vệ cười khẩy :

- Đó không phải là chuyện của tôi, cô có muốn biết thì đi tìm người có thẩm quyền mà hỏi . Bây giờ thì cô đi về cho tôi đóng cổng, tôi không có thì giờ nói chuyện với cô.

Không còn cách nào hơn, Nguyệt Hương đành phải ra về. Cô không biết làm thế nào để tìm Mạnh Kha bây giờ, vì ngoài nơi làm việc của anh ra, cô không còn biết gì về Mạnh Kha hết. Khi nào anh đến vũ trường tìm cô thì Nguyệt Hương mới gặp, ngoài ra thì cô đành phải chịu thua mà thôi.

Trở về vũ trường, Nguyệt Hương ngồi vào chỗ quen thuộc mọi khi của mình mà mắt thì cứ nhìn chăm chăm vào cửa ra vào, tưởng như cô chỉ cần lơ lửng một chút thì Mạnh Kha sẽ bước vào và biến mất.

Nguyệt Hương ngồi mãi mà vẫn không thấy bóng dáng Mạnh Kha đâu. Càng lúc, nỗi nhớ cộng với sự bức tức càng dâng cao trong lòng khiến cô không muốn làm một điều gì khác ngoài việc ngồi thừ ra đó mà quên cả thời gian. Buổi chiều đã trôi qua, bóng tối đã bắt đầu ngự đến và người người đã bắt đầu kéo nhau vào vũ trường.

Một nhóm người kéo vào, Nguyệt Hương cũng không thèm để ý dù họ không im lặng một chút nào. Dường như là họ đã uống ở đâu đó và bây giờ họ đến đây với trạng thái rất phấn khích.

Đi ngang qua bàn Nguyệt Hương, một người đứng lại chứ không cùng bước với những người bạn của mình. Nghiêng đầu nhìn xoáy vào mặt Nguyệt Hương, anh ta hỏi to:

- Phải Nguyệt Hương không vậy?

Nguyệt Hương đã nhận ra người hỏi mình là Hải, một gã thanh niên con nhà giàu thuộc loại cậu ấm, đốt tiền như đốt giấy và ăn chơi thì thuộc vào hàng cao thủ.

Không thèm để ý đến anh ta, Nguyệt Hương thản nhiên đưa ly bia lên miệng. Anh ta lại nói tiếp:

- Hương nè! Em có biết thằng kếp của em đâu rồi không.

Không chịu được với sự quấy rầy đến lố bịch như thế, Nguyệt Hương quát mắt lên nhìn kẻ lảm chuyện miệng cô rít lên:

- Cút đi!

Gã thanh niên tên Hải cười phá lên :

- Anh còn bạn của anh, anh đâu có rảnh đâu mà nói mãi với em .
Anh chỉ có lòng tốt muốn báo cho em biết một tin thôi ...

Nguyệt Hương lại cau mặt :

- Anh làm ơn biến đi với cái tin chết tiệt của anh đi .

Hải cười hô hố :

- Vậy hả ! Tin chết tiệt hả ? Chết tiệt vậy mà đáng giá lắm đó cô em .
Nhưng mà thôi, em không muốn nghe thì thôi, anh có lòng tốt mà em không nhận thì thôi vậy . Chào em nhé .

Nói xong Hải lại cười thêm một hồi rồi mới khệnh khạng bỏ đi .
Nguyệt Hương nhìn theo hắn ta với ánh mắt căm ghét .

Cô không lạ gì gã thanh niên này, vì một thời hắn ta đã theo đuổi cô .
Nhưng vì ghét cái tính càn rỡ côn đồ của hắn ta mà cô đã từ chối thẳng thừng. Căm lắm, nhưng Hải không giám làm gì động đến Nguyệt Hương, vì hắn ta biết rất rõ vị trí của cô nơi vũ trường này .

Hải vừa đi được hai bước, không hiểu sao Nguyệt Hương bỗng buột miệng gọi hắn ta :

- Anh Hải, khoan đi đã !

Vũ trường ồn ào là thế vậy mà Hải nghe tiếng Nguyệt Hương gọi ngay . Hắn ta đứng ngay lại quay đầu nhìn Nguyệt Hương :

- Em chịu nghe rồi sao ?

Nguyệt Hương ra vẻ hờ hững, dù rằng trong lòng cô rất muốn nghe Hải nói ra điều hắn muốn nói . Vì dù sao, được nghe nói về Mạnh Kha cũng vẫn hơn là không được nghe gì cơ mà . Cô hást căm :

- Nói đi !

Hải ồm ờ :

- Nói cái gì ?

Nguyệt Hương muốn tát cho gương mặt đang nhọn nhọn trước mắt cô vài cái, nhưng rồi cô đành phải làm ngơ. Cô chỉ còn biết cúi kính :

- Nói cái điều mà anh muốn nói ấy :

Sà xuống bên Nguyệt Hương, Hải bong lơn :

- Muốn nói với em thì anh có nhiều điều lắm , vì vậy mà anh không biết em muốn nghe điều gì đây ?

Không còn chịu nổi nữa, Nguyệt Hương quát to :

Hải cười hề hề :

- Em muốn anh nói chuyện về thằng Kha cho em nghe, mà lại đối xử với anh tệ như thế thì hơi khó đấy em ạ . Chuyện này bảo đảm không có giá trị không ăn tiền .

Nguyệt Hương lai quắc mắt lên :

- Anh muốn nói thì nói , còn không thì rút xéo đi . Tôi không cần nghe nữa .

Hải đưa tay xoa cằm , đầu gật gù :

- Anh vẫn muốn nói cho em nghe đấy chứ , kéo em cứ mãi ảo tưởng về cái thằng đó . Anh khó chịu lắm .

- Anh khó chịu thì mặc kệ anh, tại sao phải nói với tôi . Chuyện của chúng tôi thì dính dáng gì tới anh ?

- Có chứ, sao lại không ? Này nhé , anh rất yêu em và sẵn sàng dâng tặng em mọi thứ . Mà em thì lại cứ hững hờ với anh và lại chết mê chết mệt vì cái thằng khó rách áo ôm đó .

Nguyệt Hương quắc mắt lên nhìn Hải :

- Anh mà còn nói thêm một tiếng làm nhục anh Kha là tôi không tha cho anh đâu .

Hải vội vàng xua tay :

- Thôi thôi , anh không giám nói động đến cái thằng kếp của em nữa đâu . Nhưng có một chuyện này anh cần nói cho em biết , mấy hôm nay không có nó ở đây phải không ?

Nguyệt Hương gật đầu chứ không đáp, trong lòng cô vẫn bưng bưng cơn giận . Hải như không chú ý đến thái độ của Nguyệt Hương , anh cứ tỉnh bơ và nói tiếp :

- Vì mấy hôm nay nó bận cho lễ đính hôn của nó. Và lễ đính hôn đã được tổ chức hết sức tốt đẹp vào chiều hôm qua rồi .

Sét đánh bên tai cũng không làm Nguyệt Hương hoảng hốt bằng kết quả của câu Hải vừa nói . Nguyệt Hương tròn tròn hai mắt nhìn hắn ta mà miệng thì lắp bắp :

- Anh ...nói ...nói cái gì ?

Hải nhìn Nguyệt Hương với anh mắt thương hại :

- Té ra em không biết gì hết à ? Mà cũng phải , ngu gì mà nó khai với em . Lỡ em nổi điên tới quậy nó thì sao ? Đây là cơ hội bằng vàng để nó đổi đời mà .

Nguyệt Hương đã lấy được phần nào bình tĩnh , cô nhìn Hải :

- Anh nói rõ ra xem nào .

Hải nhăn nhó :

- Chuyện cũng đơn giản thôi mà . Gia đình thằng kếp của em là một gia đình nghèo rớt mùng tơi ở một tỉnh tít dưới miền Tây . Cũng may mà nó học giỏi nên đã có cơ hội chen chân nơi Sài Gòn này . Thế là cái tài năng của nó đã lọt vào mắt của một ông chủ ở đây . Và ông ấy đã không ngại ngần gì mà không chọn nó cho con gái rệu của

mình . Ngày hôm qua một cái đám hỏi linh đình không thua gì đám cưới đã được diễn ra ở Omi, và nghiêm nhiên thằng kếp của em đã là con rể của một ông chủ lớn . Nguyệt Hương nhìn Hải nghi ngờ :

- Tại sao anh lại biết rõ ràng như thế ?

- Tại vì anh cũng đã có mặt trong buổi đính hôn đó mà . Anh thấy rõ cha mẹ của hắn , đúng là những ông nông dân chân chính .

Hải mỉm cười . Nhưng Nguyệt Hương không chú ý gì vì cô đang lo đến chuyện khác . Vì thế cô lắc đầu :

- Tôi không tin đâu, đời nào Mạnh Kha lại mời anh .

Hải bật cười :

- Anh có nói là nó mời đâu, mà là anh đi theo người khác đó chứ, Chẳng là ba anh có quan hệ làm ăn với ông già vợ của thằng kếp của em, vì thế anh có một tấm thiệp mời . Hôm qua, anh đã tháp tùng ông già đến đó . Vì thế, anh mới biết rành mọi chuyện đấy chứ .

Hải nói tới đây thì Nguyệt Hương không còn nghi ngờ về tính chất trung thực trong câu chuyện của hắn ta nữa, mà cô biết là hắn ta nói thật . Trong lòng Nguyệt Hương bây giờ cũng bùng lên một cơn giận khủng khiếp, hay nói đúng hơn là cô đang ghen với một cô gái nào đó đến cháy lòng . Vì sao Mạnh Kha lại nhắm tâm với cô như vậy ? Cô đã chẳng đối xử rất thật lòng với anh ta đó sao ? Và cô nào có tiếc gì với anh ta đâu ? Thế mà giờ đây, anh lại lỡ lòng đi cưới vợ thế là sao ?

Nguyệt Hương hỏi Hải :

- Cô gái đính hôn anh Kha là ai ?

- Là con gái của Ông Quang , giám đốc một công ty xây dựng lớn nhất nhì ở thành phố này .

Nguyệt Hương gật đầu :

- Cám ơn anh .

Hải nhìn Nguyệt Hương lom lom :

- Em định làm gì cô ấy ?

Nguyệt Hương cười lạnh :

- Chuyện đó thì tôi chưa tính, nhưng nhất định là sẽ có một phần thưởng xứng đáng dành cho nó .

Hải vội vàng nói :

- Cô ấy có thù oán gì với em mà em lại tính chuyện trả thù cô ấy ?
Đừng có làm bậy đó nha !

- Sao lại lại không trả thù ? Cô ấy dám lấy Mạnh Kha là có thù với tôi rồi . Làm sao tôi tha thứ cho cô ta được ?

Hải lắc đầu , anh cũng chịu thua cái lý luận ngang ngược của Nguyệt Hương . Nhưng anh ta vẫn cố gắng can gián :

- Nhưng lỗi đâu phải do cô ấy, vì cô ấy nào biết quan hệ của em và tên kia đâu . Lỗi là do thằng kép của em lừa dối cả em và cô gái ấy chứ . Nếu em có trả thù thì phai trả thù thằng kép của em mới phải chứ,

- Tôi yêu anh ấy thì sao lại phải trả thù anh ấy ? Tôi chỉ trừng phạt những cô gái nào mon men lại gần anh Kha thôi . Nhưng mà anh cứ yên tâm, tôi cũng biết phải trái lắm, tôi sẽ đến nói chuyện với cô ấy. Nếu như cô ấy biết điều thì sẽ tránh xa anh Kha ra, khi đó thì cô ấy sẽ được an toàn .

Hải đứng lên :

- Chuyện đó thì anh không can dự vào ,vì anh thấy cô ấy hoàn toàn vô tội . Em hại người hiền thì em sẽ bị quả báo đó .

Nguyệt Hương gật đầu :

- Anh không phải lo, tôi biết mình phải làm gì mà . Tuy cuộc sống của

tôi không nghiêm chỉnh, nhưng tôi cũng biết lý lẽ chứ. Tôi sẽ nói chuyện với cô ta, chỉ cần cô ta không làm đám cưới với anh Kha thì sẽ không có chuyện gì xảy ra hết .

Hải rủ rê :

- Hôm nay hấn không tới đâu . Em tới chơi với bọn anh đi Hương .

Nguyệt Hương lắc đầu :

- Cảm ơn anh, hôm khác tôi sẽ tới . Còn bây giờ tôi chỉ muốn ngồi một mình thôi . Hải biết tâm trạng của Nguyệt Hương hiện giờ nên anh gật đầu :

- Vậy thì anh không ép .

Hải đi với đám bạn của mình rồi , Nguyệt Hương ngồi lại một mình . Trong không khí ồn ào sôi động của vũ trường , cô lại thấy trong lòng mình bùng lên cơn ghen giận . Sắp xếp trong đầu mình một kế hoạch , cô nhất định phải đòi lại công bằng cho mình .

Một đời có nhau

Phần 13

Vân Quỳnh ơi!

Tiếng bà Quang vọng từ ngoài kèm với tiếng gõ cửa.Vân Quỳnh vội bước ra mở cửa:

- Mẹ gọi con hờ mẹ?

Bà Quang dợm chân bước vào:

- Mẹ vào được không?

Vân Quỳnh mở rộng cánh cửa:

- Mẹ vào đi!

- Con đang làm gì đó?

Vừa bước vào, bà Quang vừa hỏi. Vân Quỳnh giơ cao chiếc áo cho mẹ xem:

- Con đang định thay áo. Mẹ coi áo này đẹp không?

Bà Quang ngồi xuống mép giường, nghiêng đầu ngắm nghía:

- Đẹp lắm! Con định đi đâu à?

Vân Quỳnh gật đầu:

- Anh Kha có rủ con bữa nay đi coi áo cưới.

Bà Quang thắc mắc:

- Sao lại còn đi coi gì nữa? Còn không bao nhiêu ngày nữa mà không lo may thì làm sao mà kịp?

Vân Quỳnh ngồi xà xuống bên mẹ, nũng nịu:

- Tại anh Kha đó mẹ! Con nói là đặt may từ bữa trước kia, nhưng anh ấy cứ mãi bận việc. Vì thế mà hôm nay chúng con mới đi được.

Bà Quang an ủi con gái:

Cũng không muộn lắm đâu, con nói với tiệm thì chắc họ làm cũng xong đấy. Con cũng phải thông cảm cho nó với chứ, công việc thì ngập đầu. Lại còn phải trực tiếp trông coi khách sạn cho bác Định, như thế thì làm sao mà rảnh cho được.

Vân Quỳnh cong môi:

- Trong công ty của ba có thiếu gì người, vậy mà ba lại không cho ai phụ với anh Kha được ư?

Bà Quang lắc đầu:

- Có được mấy người đáng tin hoàn toàn đâu con? Vì thế mà ba con không dám giao việc cho họ là vậy đó chứ. Còn cái khách sạn của bác Định thì ông ấy yêu cầu kiến trúc sư thiết kế bản vẽ phải trực tiếp trông coi nên kha đâu còn cách nào hơn được. Con suy nghĩ kỹ đi nhé, lấy một người làm nghề xây dựng là khổ vì chờ đợi ghê lắm. Bây giờ có thay đổi quyết định cũng còn được đấy, kéo rồi mai này lại cứ than thở vì chồng vắng nhà.

Vân Quỳnh trợn mắt lên nhìn mẹ:

- Mẹ nói cái gì vậy? tại sao con lại phải suy nghĩ thêm nữa, khi mà Con yêu anh Kha và anh ấy cũng yêu con. Chúng con lấy nhau là do chúng con hoàn toàn tự nguyện mà.

Bà Quang gật đầu:

- Vậy là mai mốt không được kêu ca là chồng cứ mãi bỏ bê con một mình ở nhà đấy nhé!

Vân Quỳnh dúm mắt vào vai mẹ:

- Mẹ này, bộ con tệ như thế sao? - Vân Quỳnh chột trằm giọng hỏi bà Quang - Mẹ này, mẹ thấy anh Kha thế nào?

Bà Quang ngạc nhiên nhìn con gái:

- Con hỏi như thế nghĩa là sao?

- Thì mẹ cho con một nhận xét về chàng rể tương lai của mẹ đi!

Bà Quang nhìn con gái như muốn tìm kiếm một điều gì trên khuôn mặt đó sau câu hỏi của cô. Có chuyện gì đã xảy ra giữa hai đứa hay sao? Bà Quang thầm thắc mắc như thế. Nhưng mặt Vân Quỳnh vẫn bình thường như mọi khi khiến bà giấu đi một tiếng thở ra. Thì ra, nó hỏi bà điều đó chỉ vì nó muốn biết ý kiến của bà mà thôi.

Có điều, bà Quang nghĩ đây cũng là một dịp để cho bà nói với con gái những suy nghĩ của mình, bà đã không có dịp nào để nói với cô. Ngần ngừ một chút, rồi bà Quang trầm giọng:

- Quỳnh này!con yêu Mạnh kha chứ?

Không trả lời vào câu hỏi của mẹ mà Vân Quỳnh hỏi lại:

- Mẹ thấy có vấn đề gì trong chuyện của của chúng con à?

Bà Quang cũng trả lời con gái bằng một câu hỏi khác:

- Thế còn con thì con thấy sao?

Vân Quỳnh nhìn vào bức tường trước mặt.Cô nhăn trán như đang sắp xếp những ý tưởng của mình:

- Mẹ à!con tin là con yêu Kha,và anh ấy cũng yêu con.Nhưng rồi không hiểu sao con cứ thấy long buâng khuâng thế nào ấy.Có một cái gì đó mơ hồ lấm mà con không hề biết rõ được đang ngăn cản con.Điều đó làm con thực sự sợ hãi đấy,mẹ ạ.

Bà Quang choàng tay qua vai con gái như một cử chỉ chở che.bà trấn an Vân Quỳnh:

- Đó là tâm trạng chung của những người con gái sắp bước chân về nhà chồng.Ngày xưa,mẹ cũng bang khuâng như thế.vì mình đang sống vô tư trong tình thương của cha mẹ,lại phải thay đổi cuộc sống của mình một cách đột ngột.Nhưng rồi dần dần thì mọi chuyện cũng sẽ quen,khi đó thì cảm giác lo lắng đó cũng được thay thế bằng sự an toàn trong tình yêu của chồng mình.

Ngừng lại một chút,bà trầm giọng nói tiếp:

- Theo mẹ nhận thấy thì cậu Kha cũng là một người tốt.Siêng năng,cần mẫn là những đức tính đáng quý.Nhưng có một điều là cậu ta có tham vọng quá lớn khiến mẹ lo sợ.Không biết rồi đây con sẽ hạnh phúc hay không,khi có một người chồng cứ mãi chạy theo danh vọng giàu sang.

Vân Quỳnh bèn hỏi Kha :

- Tại bây giờ cuộc sống của gia đình anh Kha còn nhiều khó khăn,

nên anh ấy mới phải vất vả nhiều như thế. Chứ mai này, khi mà cuộc sống dễ chịu rồi thì con nghĩ là anh ấy sẽ không như thế nữa đâu.

Bà Quang gật đầu :

- Mẹ cũng mong là như thế ! Mẹ cũng thấy yên tâm được một nỗi là tuy lấy chồng nhưng con vẫn ở đây với cha mẹ. Như thế thì dù có chuyện gì xảy ra chẳng nữa, mẹ cũng vẫn có thể bao bọc, chở che cho con. Thôi, con lo ngay quần áo đi, mẹ nghe có tiếng chuông reo ngoài cổng rồi đó. Coi chừng Mạnh Kha tới rồi lại phải đợi.

Vân Quỳnh nhõng nhẽo :

- Kệ anh ấy chứ, đến con mà chưa xong thì phải đợi con chứ sao.

Bà Quang đứng lên. Trước khi ra khỏi phòng Vân Quỳnh, bà còn xoa đầu con gái một cái :

- Cái gì cũng vậy, vừa phải thôi. Bắt nó đợi chờ mãi nó sẽ bực mình rồi đâm ra chán đấy.

Vân Quỳnh gật đầu :

- Con biết rồi mẹ, con đã chuẩn bị xong rồi, chỉ còn thay áo nữa là xong mà thôi.

Gật đầu với con gái, bà Quang đi ra ngoài. Biết là Mạnh Kha đến, nhưng bà không xuống nhà mà đi thẳng vào phòng của mình. Không hiểu sao, con gái sắp đi lấy chồng mà bà lại không có niềm vui rộn ràng như những người mẹ khác. Tuy là như bà đã nói, bà không hẳn là mất Vân Quỳnh, vì cô sẽ không xa bà.

Khi Vân Quỳnh xuống đến phòng khách thì Mạnh Kha đã ngồi nơi phòng khách. Trông thấy cô anh cười thật tươi :

- Em đẹp quá, Quỳnh ạ !

Vân Quỳnh ngồi xuống bên Mạnh Kha, cô cũng cười :

- Đừng có nịnh em à nha !

Mạnh Kha lắc đầu :

- Anh không nịnh em, anh luôn nói sự thật với em mà.

Vân Quỳnh ngả đầu vào vai Mạnh Kha :

- Em không bao giờ nghi ngờ về điều đó.

Mạnh Kha chợt hỏi :

- Ủa ! Ba mẹ em đâu ?

Vân Quỳnh chỉ tay lên lầu :

- Mẹ ở trong phòng, còn ba đang ở trong phòng làm việc. Anh muốn gặp ba mẹ hử ?

Mạnh Kha lắc đầu :

- Cũng không có gì cần thiết lắm, nhưng anh muốn chào ba mẹ. . . –
Mỉm cười với Vân Quỳnh, anh nói thêm – Anh chỉ sợ không chào hỏi
đàng hoàng, ba mẹ giận lại không gả con gái cho anh thì nguy.

Vân Quỳnh lườm Mạnh Kha :

- Chỉ hay nói lung tung, bộ chuyện em con nít hay sao mà muốn thay
đổi thế nào thì thay đổi.

Mạnh Kha cười :

- Anh nói chơi thôi mà.

Vừa khi đó, ông Quang từ trên nhà bước xuống. Trông thấy Mạnh
Kha, ông vui vẻ hỏi :

- Kha tới từ khi nào vậy ?

Mạnh Kha lễ phép đứng lên thưa với ông :

- Dạ, con cũng mới đến, thưa ba !

Ông Quang ngồi vào ghế, ông phẩy tay :

- Con ngồi xuống đi ! Người nhà cả mà, không cần phải giữ lễ như vậy.

Mạnh Khan ngồi xuống, ông Quang lại tiếp tục :

- Bác Định vừa gọi cho ba, bác ấy hài lòng với công việc của con lắm. Bác có lời khen đó !

Mạnh Kha khiêm tốn :

- Cũng nhờ bác ấy nể mặt ba nên mới dễ dãi với con như vậy. Chứ con nghĩ là con cũng còn nhiều thiếu sót lắm đấy, thưa ba !

Ông Quang lắc đầu :

- Khiêm tốn là một điều tốt, nhưng mà cũng phải biết nhận ra ưu điểm của mình để làm tốt hơn nữa. Hai đứa định đi đâu bây giờ phải không ? Thôi, ba không làm mất thì giờ của hai đứa nữa, đi đâu thì đi đi !

Ông Quang đột ngột chuyển hướng câu chuyện bằng một câu hỏi không dính dáng gì đến điều đang nói, Vân Quỳnh trả lời :

- Tụi con định đi may áo cưới. Nhưng ba có chuyện gì cần nói với anh Kha thì cứ nói đi. Còn sớm mà ba !

- Cũng không có gì, công việc thì ba đã nói với Kha ở công ty rồi.

Vân Quỳnh và Mạnh Kha cùng đứng lên :

- Vậy tụi con xin phép ba !

Chọn áo cưới xong Mạnh Kha hỏi Vân Quỳnh :

- Bây giờ em muốn đi đâu chơi ?

Suy nghĩ một chút, Vân Quỳnh nhìn Mạnh Kha :

- Mình ra ngoại ô chơi đi anh !

Mạnh Kha cười :

- Lại tới tiệm ăn mọi lần đó hử ?

Vân Quỳnh gật đầu, Mạnh Kha chiều ý cô ngay :

- Cũng được !

Cho xe chạy chậm chậm trên đường, Mạnh Kha hỏi :

- Sao em không chọn một tiệm ăn nào khác mà cứ thích chỗ này vậy ?

Gác cầm lên vai Mạnh Kha, Vân Quỳnh nũng nịu trả lời :

- Nhưng mà em chỉ thích tiệm ăn này thôi à ?

- Anh có thể biết lý do được hay không ?

- Đố anh đó !

Mạnh Kha tìm bàn tay của Vân Quỳnh đang để ngang bụng mình, anh nắm tay cô nhẹ nhẹ :

- Làm sao mà anh biết được ? Tại món ăn hợp với khẩu vị của em hay sao ?

- Món ăn chỉ là chuyện nhỏ, vì ăn uống chỉ là chuyện phụ thôi mà.

- Thế thì anh chịu thua, em nói cho anh nghe đi !

- Em thích tiệm ăn này vì thích khung cảnh thoáng mát ở đó, nhưng cái chính là vì . . .

Vân Quỳnh ngập ngừng Mạnh Kha thúc hối :

- Vì cái gì, em nói đi !

Vân Quỳnh nũng nịu :

- Nhưng mà anh không được chế diễu em à nha !

Mạnh Kha lắc đầu :

- Làm sao anh có thể làm được điều đó ?

- Vậy thì em nói . . . Em thích tiệm ăn này chỉ vì đây là . . . là nơi mà anh đưa em đến khi lần đầu tiên anh đưa em đi chơi.

Thì ra là như thế ! Vân Quỳnh nhớ cả lần đầu tiên họ đến nơi nào nữa ư ? Thật là những chuyện nhỏ mà chỉ có phụ nữ mới ghi nhớ, chứ còn Mạnh Kha đã quên mất tiêu từ khi nào rồi.

Thế nhưng Mạnh Kha vẫn giấu đi ý nghĩ trong lòng mình. Anh tỏ ra cảm động :

- Anh không nghĩ là em cứ giữ mãi kỷ niệm đó trong lòng như vậy ? Vì chúng mình còn rất nhiều chỗ để đi mà em ?

Mạnh Kha nắm chặt tay bàn tay Vân Quỳnh, cô thủ thỉ bên tai anh:

- Nhưng mà đối với em thì chỗ này vẫn là chỗ đáng đến nhất. Dù cho mai này có những chỗ đẹp hơn, vui hơn chỗ này đi nữa thì em vẫn thích anh đưa em tới đây mà thôi.

Mạnh Kha gật đầu:

- Anh hứa là mai mốt anh sẽ đưa em đến đây, ít nhất một năm một lần vào kỷ niệm ngày cưới của tụi mình. Em có chịu không hả nàng công chúa mơ mộng của anh?

Vòng tay Vân Quỳnh siết chặt lưng Mạnh Kha thêm một chút nữa, cô dịu dàng:

- Em cũng chỉ mong được như vậy thôi, chỉ sợ là anh bận việc quá mà quên hết những gì mà anh đã hứa mà thôi.

Mạnh Kha cười vui:

- Cũng dám lắm chứ, công việc anh bận rộn quá mà!

Vân Quỳnh cúi nhẹ vào hông Kha, cô nũng nịu:

- Còn nói nữa hả, những ngày như thế thì anh phải nhớ chứ!

Giọng nói của Mạnh Kha ấm áp:

- Thì khi đó em sẽ nhắc anh, chịu không?

Vân Quỳnh ầm ừ trong cổ:

- Em không biết, chừng đó hãy hay!

Còn bây giờ thì anh chạy xe nhanh lên, em đói bụng rồi nè.

Mạnh Kha bật cười, anh cho xe tăng ga chạy nhanh hơn để những sợi tóc của Vân Quỳnh có dịp tung bay và lại quần quít quanh cổ anh như hôm nào hai đứa đi với nhau lần đầu. Mạnh Kha thấy mình hạnh phúc của mình thật đầy đủ. Một công việc thật tốt đẹp, một người vợ xinh xắn dịu dàng. Và một tương lai rạng rỡ đang chào đón anh. Thử hỏi anh còn ao ước điều gì thêm nữa chứ?

Một đời có nhau

Phần 14

Mạnh Kha cho xe phóng nhanh, anh cảm thấy trong người khó chịu sau một ngày lặn lội dưới công trường. Cái nắng gay gắt của buổi trưa hè cộng với cát bụi khiến người anh cứ hừng hực nóng và râm ran ngứa. Giờ này thì Mạnh Kha chỉ mong được tắm mát một cái và lăn ra ngủ một giấc cho thật đã.

Thế nhưng khi nghĩ tới chuyện trở về nhà chỉ có một mình thì mạnh khoa lại thấy chán. Anh đã nhiều lần mời cha mẹ anh lên ở, nhưng

không lần nào ông bà ở chơi quá một tuần. Cha mẹ anh vốn là những nông dân chân chính, đã nhiều đời nay họ gắn bó với ruộng đồng. Vì thế, họ không thể nào xa rời được khung cảnh quen thuộc của ruộng đồng quê. Cuộc sống nhộn nhịp, vội vã nơi đô thành không phải là của họ. Vì thế mà Mạnh Kha cũng chỉ có một mình.

Nhưng những ngày như thế này cũng sắp chấm dứt rồi, vì đám cưới của anh và Vân Quỳnh đã gần đến. Cũng chỉ vì phải đợi cho cô thi tốt nghiệp xong mà đám cưới mới chậm như thế, chứ cứ như ý Mạnh Kha thì chắc hẳn là cô đã là vợ anh nửa năm nay rồi.

Thực lòng, Mạnh Kha mong mỏi cho đám cưới của mình mau đến quá chừng. Một phần vì anh đã quá chán cảnh đơn độc một mình. Cái cảnh cơm hàng cháo chợ, về đến nhà sau một ngày làm việc mệt nhoài lại còn phải dọn dẹp và chuẩn bị áo quần khiến anh càng lúc càng mong muốn có một gia đình ấm cúng. Trong cái gia đình bé nhỏ đó, anh sẽ là người được chăm sóc, được chiều chuộng mọi điều.

Nhưng tận trong cùng lòng Mạnh Kha còn che giấu một điều mà ngay cả những người thân yêu nhất, anh cũng không hề nói ra cho họ biết. Vì đó là bí mật của anh, riêng một mình anh thôi.

Rầm !

Mải nghĩ ngợi không thôi, Mạnh Kha quên cả việc để ý đến đèn báo hiệu khi đi ngang qua một ngã tư. Thế là một cú va chạm thật mạnh đã làm cho Mạnh Kha văng ra một nơi, còn chiếc xe của anh thì nằm chổng chơ một ngả.

Cũng may mà khi ngã, Mạnh Kha đã không bị va đập vào đầu quá mạnh. Nên chỉ bị choáng một chút vì bất ngờ thôi, còn sau đó thì anh đã tỉnh hồn lại ngay. Anh vội vã lồm cồm ngồi dậy, đưa mắt nhìn quanh tìm chiếc xe của mình.

Nhưng ngay khi đó thì Mạnh Kha cũng nhận thấy ngay hậu quả của cú va đập vừa rồi. Ngay bên cạnh anh có một người con gái đang nằm im lìm. Mạnh Kha vội vã bước lại bên cô gái, anh gọi nhỏ :

- Cô ơi ! Cô có nghe tôi gọi không ?

Cô gái vẫn nằm im,. Mạnh Kha lay nhẹ tay cô gái, anh lặp lại câu nói của mình to hơn :

- Cô ơi ! Cô có nghe tôi gọi không ? Cô mở mắt ra coi nào !

Thế nhưng dù cho Mạnh Kha gọi thế nào chẳng nữa thì cô gái vẫn nằm im. Người đi đường đã xúm lại quanh hai người. Một người nào đó nói to :

- Cô ấy xỉu rồi, mau đưa đi bệnh viện cấp cứu đi !

Một người cảnh sát cũng đã đến nơi, anh ta nói với Mạnh Kha :

- Anh mau đưa cô ấy đến bệnh viện đi.

Không kịp suy nghĩ gì thêm, Mạnh Kha gật đầu ngay :

- Vâng, nhờ ai gọi dù tôi một chiếc taxi. Còn xe của chúng tôi nhờ anh cho người giữ hộ.

Mạnh Kha nhanh chóng đưa cô gái đến bệnh viện, khi cô ta được đưa đến phòng cấp cứu, anh mở túi sách của cô gái ra để tìm địa chỉ của cô ta. Nhưng Mạnh Kha tìm mãi mà cũng chỉ hoài công vì trong chiếc túi sách ngoài những thứ linh kinh hết sức con gái như son phấn, dầu thơm . . . thì chẳng có một thứ gì khác.

Một loại giấy tờ tùy thân cũng không có khiến anh không biết phải làm sao thì người y tá hỏi anh tên tuổi nạn nhân để làm hồ sơ.

Mạnh Kha ngồi phịch xuống chiếc ghế đá trước cửa phòng cấp cứu để chờ đợi. Cũng may là anh không phải đợi lâu, vì anh mới ngồi chưa tới mười năm phút thì cô y tá đã bước ra, hỏi to :

- Ai là người nhà của cô gái bị tai nạn giao thông mới được đưa vào ?

Mạnh Kha đứng bật dậy, anh bước lại :

- Là tôi !

- Anh khai tên tuổi gì chưa ?

Mạnh Kha lắc đầu :

- Dạ chưa !

Cô y tá nhăn mặt :

- Sao mà chậm lụt vậy ? Rồi làm sao làm hồ sơ để chuyển bệnh nhân đây ?

Mạnh Kha lung túng :

- Nhưng tôi không biết tên cô ấy là gì ?

- Sao kỳ cục vậy ? Bộ anh không phải là người nhà của cô ấy hay sao ?

- Không phải chỉ là chúng tôi đụng vào nhau mà thôi.

- Vậy để tôi hỏi bác sĩ coi sao ?

Cô y tá quay lưng định bước đi, Mạnh Kha vội hỏi :

- Nhưng mà cô ơi . . .

Cô y tá dừng lại :

- Anh muốn hỏi gì ?

- Cô ấy . . . có sao không ạ ?

- Anh yên tâm, cô ấy chỉ bị thương ở phần mềm thôi. Nhưng có lẽ vì bị va đập mạnh nên cô ấy mới bất tỉnh thôi. Chắc cô ấy cũng sắp tỉnh dậy rồi đó !

Mạnh Kha thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, nỗi lo như vơi đi quá nửa.
Anh nhìn cô y tá :

- Thế tại sao lại phải chuyển bệnh ạ ?

- Thì đưa cô ấy lên phòng bệnh chứ đâu có nằm đây mãi được !

Nói xong cô y tá quay lưng bước thẳng vào trong. Mạnh Kha không hỏi thêm một điều gì nữa, anh lại ngồi xuốngs chiếc ghế đá, chờ đợi.

Lần này người đi ra không phải là cô y tá vừa rồi nữa mà người tới gặp anh là một người đàn ông mà thoát nhìn, Mạnh Kha đã biết ngay là bác sĩ :

- Thưa bác sĩ, cô ấy sao rồi ?

Vị bác sĩ gật đầu :

Cô ấy không sao, chỉ là vì bị va đập mạnh nên cô ấy đau đớn thôi. Tôi đã cho trích thuốc an thần, chắc là khoảng gần sáng thì cô ấy sẽ tỉnh lại. Nhưng anh tới quầy thu ngân làm thủ tục để tôi cho chuyển cô ấy lên trại bệnh chứ không thể để nằm ở đây mãi được đâu.

Mạnh Kha gãi đầu :

- Tôi không biết tên cô ấy thì làm sao mà làm thủ tục được ?

- Thế người nhà của cô ấy đâu ?

- Tôi nào có biết cô ấy là ai đâu mà tìm người nhà của cô ấy. Chỉ là vì một tai nạn giữa đường nên tôi phải lo cho cô ấy thôi mà.

Vị bác sĩ ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Anh cứ đi đóng tiền rồi mang biên lai lại đây, ghi tên anh cũng được. Ngày mai khi cô ấy tỉnh lại thì chubngs ta sẽ điều chỉnh sau.

- Cảm ơn bác sĩ.

Mạnh Kha nhanh chóng lo mọi thủ tục. Khi cô được đưa về phòng bệnh, Mạnh Kha mới có dịp ngắm kĩ cô gái khi cô nằm như người ngủ say. Mạnh Kha thực sự thấy choáng khi nhìn tận mắt nhan sắc của cô gái. Lại thêm y phục của cô ta, anh đoán chừng cô cô gái chắc phải là con một gia đình giàu có. Nhưng không hiểu sao trong

túi xách của cô ta lại không có một thứ giấy tờ nào ?

Vân Quỳnh là người con gái xinh đẹp mà ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, Mạnh Kha đã xác định như thế. Nhưng nếu so với cô gái này thì Vân Quỳnh chỉ là một cô gái tầm thường mà thôi.

Càng nhìn, Mạnh Kha thấy mình không thể rời mắt khỏi gương mặt xinh đẹp tuyệt vời của cô gái. Anh thấy mình thực sự choáng váng cả tâm hồn vì cô ta. Và trong một lúc lẫn thẩn, Mạnh Kha tự hỏi lòng, tình cảm của anh dành cho Vân Quỳnh liệu có phải là tình yêu đích thực không nhỉ ?

Mạnh Kha ngồi mãi bên giường cô gái. Giờ phút này sự mệt mỏi hoàn toàn chiếm ngự cả thể xác lẫn tinh thần của anh. Lại thêm bao tử cồn cào lên khiến Mạnh Kha nhớ ra, từ bữa cơm trưa ăn vội nơi công trường cho tới giờ này, anh hoàn toàn chưa được ăn gì vào bụng.

Nhìn ra bầu trời đêm, Mạnh Kha ngán ngẩm lắc đầu. Giờ này còn biết tìm đâu được một món ăn ? Thôi thì đành nhịn đói cho xong ! Anh ngả đầu lên thành giường của cô gái và nhắm mắt lại để dưỡng thần. Và anh mệt mỏi ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Mạnh Kha không biết mình đã thiếp đi bao lâu. Nhưng trong giấc ngủ chập chờn, anh thấy hình như có ai đó đang lay tay anh. Mạnh Kha mở choàng mắt ra, anh thấy cô gái đang yếu ớt nắm tay anh kéo nhẹ. Anh vội hỏi ;

- Cô tỉnh rồi à ?

- Cô gái hỏi nho nhỏ :

- Tôi đang ở đâu thế này ?

Mạnh Kha cúi xuống, anh ân cần nói :

- Cô đang ở bệnh viện.

Cô gái hốt hoảng chống tay định ngồi dậy, nhưng sức cô yếu quá nên đành phải nằm trở xuống. Mạnh Kha vội ngăn :

- Cô còn yếu lắm, hãy nằm im đi. Cô cần gì thì nói với tôi, tôi sẽ làm cho.

- Tại sao tôi lại ở đây ?

Mạnh Kha giải thích :

- Lúc chiều xe của cô và xe của tôi đụng vào nhau, cô bất tỉnh tại chỗ nên tôi mới đưa cô vào đây.

Cô gái nhăn mặt như để cố nhớ những gì đã xảy ra, rồi cô cau mày nhìn Mạnh Kha :

- Thì ra anh là người đã gây tai nạn cho tôi phải không ? Tôi nhớ ra rồi, lúc đó anh như thằng điên phóng xe thẳng vào xe của tôi làm tôi không có cách gì để tránh được.

Mạnh Kha bào chữa cho mình :

- Tại cô cũng chạy nhanh quá nên mới có chuyện . . .

Cô gái gâp liền :

- Thế nào là nhanh ? Tôi chạy đúng đường, còn anh là người vượt đèn đỏ. Vậy thì lỗi là do ai ? Bây giờ tôi bị tai nạn nằm đây là do tôi muốn có chắc ?

Mạnh Kha vội dịu giọng :

- Ý tôi không phải là như vậy đâu, cô đừng có giận sợ làm ảnh hưởng đến sức khỏe đó.

Cô gái vội đưa tay lên mặt :

- Tôi bị thương ở đâu vậy ? Có ảnh hưởng gì không ?

Mạnh Kha giữ hai tay cô lại :

- Cô không bị thương, cô đừng quơ tay lung tung như vậy sẽ làm sút

dây truyền dịch đó.

- Anh nói sao ? Tôi không bị thương tại sao tôi lại phải vào đây ? Với lại toàn thân tôi đau nhức ghê lắm . . .

Mạnh Kha gật đầu :

- Phải rồi, cô đau nhức là vì cô bị đập mạnh xuống đường. Nhưng cô yên tâm, cô không bị ảnh hưởng gì hết. Chỉ cần tĩnh dưỡng ít hôm là sẽ khỏe ngay thôi.

- Nhưng tôi không muốn nằm ở đây, tôi muốn về nhà.

Nghe cô gái nhắc đến nhà, Mạnh Kha nhớ ra điều anh cần biết. Anh vội nói :

- Phải rồi, nhà cô ở đâu ? Cô cho tôi địa chỉ hay là số điện thoại để tôi liên lạc với gia đình của cô. Và tên cô là gì, cô cũng phải cho tôi biết nữa.

- Tại sao tôi phải nói tên tôi cho anh biết ?

- Vì khi làm hồ sơ nhập viện cần phải có tên tuổi hẳn hoi. Mà tôi thì không biết chút gì về cô hết. Vả lại, tôi muốn liên lạc với gia đình cô cũng không được, chắc là người nhà của cô đang lo lắng lắm đó.

Cô gái lại hốt hoảng ngồi dậy. Mạnh Kha lại phải dứ cô lại :

- Đã nói cô phải nằm im mà.

- Nhưng tôi phải gọi điện về gia đình, chắc ba tôi lo lắng lắm đây

Mạnh Kha gật đầu :

- Để tôi gọi cho cô. Chỉ cần cô cho tôi biết số điện thoại để liên lạc là được rồi.

Cô gái nằm ngay lại :

- Vậy cũng được anh gọi về số này nè, kiếm ông Phan . . .

Mạnh Kha rút trong túi áo ngi nhanh số điện thoại của cô gái trên bàn tay của mình và hỏi :

- Thế tôi phải gọi cô là gì ?

- Tôi là Ngọc Nga.

- Vậy cô nằm nghỉ đi, để tôi ra gọi về nhà cô cho ba cô mẹ cô yên tâm.

Mạnh Kha bước đi, Ngọc Nga lại nhồm lên :

- Í, không được đâu.

Mạnh Kha ngạc nhiên :

- Tại sao lại không được ?

Ngọc Nga meo mào :

- Anh đi rồi lỡ như anh đi luôn và bỏ tôi lại đây một mình hay sao ? Tôi không dám nằm ở đây một mình đâu. Anh phải đợi cho người nhà tôi vào đã chứ !

Mạnh Kha lại trở vào, anh nhỏ nhẹ :

- Làm sao tôi bỏ về được, khi mà chuyện tai nạn chưa được giải quyết. Nhưng mà nếu như tôi không đi ra ngoài thì làm sao gọi điện về cho cha mẹ cô được ? Cô cứ yên tâm. Tôi sẽ ra ngoài phòng y tá trực tiếp gọi nhờ điện thoại, tôi không đi lâu đâu.

Biết là không còn cách gì khác hơn, Ngọc Nga đành phải bằng lòng, nhưng cô gia hện :

- Anh nhớ phảo trở lại đó nha !

Mạnh Kha gật đầu :

- Điều đó là đương nhiên rồi, cô khỏi lo.

- Mà phải nhanh đó !
- Tôi gọi xong sẽ vào ngay.
- Vậy anh đi nhanh đi !

Rời khỏi phòng bệnh, Mạnh Kha đi nhanh ra ngoài phòng trực. Vừa đi, anh vừa nhìn đồng hồ trên cườm tay của mình. Đã gần bốn giờ sáng rồi. Một đêm dài đã gần hết, một ngày mới đang bắt đầu. Thức trắng gần như suốt đêm, lại phải chạy tới chạy lui, thế mà Mạnh Kha không thấy mệt mỏi lắm. Bây giờ phải lo cho một cô gái xa lạ, nhưng không hiểu sao Mạnh Kha không hề thấy bức bối. Mà hình như trong lòng anh đang có một điều gì đó thật lạ, thật thú vị đang xuất hiện.

Một đời có nhau

Phần 15

Vừa bước chân vào phòng bệnh, Mạnh Kha đã nghe tiếng cười của Ngọc Nga thật giòn. Anh bước vào và vui vẻ chào hỏi :

- Chào Nga !
- Chào anh Kha !

Ngọc Nga cũng chào lại, Mạnh Kha đặt túi trái cây lên chiếc bàn nhỏ ngay đầu giường bệnh rồi hỏi tiếp :

- Ngọc Nga có gì mà cười vui thế ?

Chỉ tay vào cô bạn đang ngồi bên cạnh mình, Ngọc Nga nói :

- Tại nhỏ Phương này chọc Nga nên Nga mới cười chứ bộ.

Cô bạn tên Phương của Ngọc Nga ghé sát vào tai bạn, cô nói nhỏ, nhưng âm thanh thì cố ý điều chỉnh để . . . Mạnh Kha cũng nghe được :

Đôi mắt anh chàng này có vấn đề.

Ngọc Nga ngạc nhiên hỏi lại bạn :

- Tại sao mày lại nói như thế ?

Phương hất cằm :

- Thì đó, tao bự con như thế này, lại ngồi chình ình bên cạnh mày thì ai bước vào thì cũng phải nhìn thấy ngay. Thế mà anh ta không nhìn thấy tao mà chỉ trông thấy mày. Chẳng phải là mắt có vấn đề hay sao ?

Nghe rõ từng câu từng chữ của Phương. Mạnh Kha biết ngay rằng cô nàng đang bắt lỗi mình. Anh cười cười :

- Tôi thành thật xin lỗi cô Phương, chẳng phải là tôi không trông thấy cô mà chỉ vì vô ý không chào cô thôi.

Phương mát mẻ :

- Tôi không dám nhận lời xin lỗi muộn màng ấy đâu. Anh để dành mà xin lỗi người khác . . .

Ngọc Nga đập mạnh vào vai bạn :

- Thôi mà, anh ấy đã xin lỗi rồi mà còn không chịu hay sao ?

Phương xoa vai :

- Mày lại “ bênh người ngoài mà bỏ người trong nhà ” à ?

Ngọc Nga phá ra cười :

- Thôi đi kìa, cứ kiếm chuyện hoài. Mau xem anh Kha mang cái gì đến kìa, nếu có trái cây thì gọt ăn đi !

Phương tỉnh bơ cười :

- Câu này nghe được, tao sẽ làm ngay !

Phương sách túi trái cây Mạnh Kha vừa đưa đến đi ra chỗ rửa, anh ngồi xuống chiếc ghế kê sát giường Ngọc Nga, ân cần hỏi :

- Hôm nay Nga thấy trong người sao rồi ?

Ngọc Nga vùng mạnh hai tay :

- Em có sao đâu? Chỉ tại ba mẹ em kỹ quá nên bắt em nằm lại theo dõi thôi mà. Nhưng mà hồi nãy bác sĩ đã nói rồi, ngày mai em được về nhà – Thở ra một hơi dài, cô lim dim hai mắt – Được giải thoát khỏi cái phòng này đúng là hạnh phúc vô cùng.

Mạnh Kha nhỏ nhẹ :

- Biết là nằm đây thì khó chịu lắm, nhưng mà có kiểm tra lại như thế thì mới yên tâm được chứ. Chỉ tại hôm đó Nga bị đập mạnh xuống đường, em lại bị ói thì ai mà không sợ biến chứng. Cũng may là em không bị làm sao chứ có chuyện gì thì anh cũng không biết phải ăn nói làm sao với gia đình em !

- Chuyện tai nạn mà, có phải là anh muốn như vậy đâu ?

- Vậy ngày mai anh sẽ vào đưa em về nhé ?

Ngọc Nga nhìn Kha với ánh mắt bằng lòng, một tuần nằm bệnh viện đã làm cho hai người thấy thân thiết với nhau. Và riêng Ngọc Nga, cô đã thấy mến anh thanh niên này. Mà thật ra, Mạnh Kha cũng đáng được người ta mến lắm, vì anh đối xử với Ngọc Nga thật ân cần.

Ngay khi gia đình Ngọc Nga biết tin, họ đã đến ngay bệnh viện dù rằng còn rất sớm. Nhận thấy tình trạng của con gái không đáng ngại, lại thấy Ngọc Nga được Mạnh Kha chăm sóc chu đáo, họ đã không có một lời trách móc với anh, và đáp lại thì Mạnh Kha đã thường xuyên thăm viếng cô nạn nhân xinh đẹp của mình. Thường thì sau khi hết giờ làm việc, Mạnh Kha vào bệnh viện thăm Ngọc Nga. Và anh đã ngồi bên cạnh cô để nói đủ thứ chuyện cho đến tận khuya mới ra về. Một sự đồng cảm đã diễn ra giữa hai người, và họ thấy gần gũi, thân thiết với nhau như đã quen biết với nhau nhiều năm rồi

vậy.

- Có trái cây rồi đây !

Phương vừa mang những trái táo đã được rửa sạch ra, vừa rao to lên như thế. Đặt đĩa trái cây xuống bàn, cô nhìn Mạnh Kha :

- Công nhận anh Kha là đàn ông mà đi chợ giỏi thật, trái cây anh mua ngon tuyệt.

Mạnh Kha cười nhẹ :

- Anh nào có biết lựa chọn gì đâu, anh vào một shop bán trái cây ở đường Hai Bà Trưng và nhờ cô bán hàng chọn cho đấy chứ.

Ngọc Nga gật đầu :

- Trái cây ở khu Tân Định thì toàn những thứ hàng cao cấp, ngon là phải rồi.

Đưa một miếng táo lên miệng cắn, Phương thủng thỉnh nói :

- Và tiền ở đó thì cũng tuyệt vời luôn, giá cả chùng gấp đôi chỗ khác thôi mà. Anh Kha này, em chỉ cho anh Khan ha. Anh chịu khó chạy xuống chợ Bà Chiểu đó, trái cây ở đó cũng vừa tươi vừa ngon mà giá lại mềm nữa. Thay vì anh mua ở đây chỉ có một ký thì ở chợ Bà Chiểu anh sẽ mua cho tụi em tới hai ký lận đó.

Ngọc Nga bật cười :

- Mà làm gì mà tính toán dữ vậy Phương? Anh Kha làm sao mà vào chợ được ?

Phương trợn mắt lên nhìn bạn :

- Sao lại không vào được ? Có ai cấm anh ấy đi chợ hay sao ?

Ngọc Nga còn đang lung túng chưa trả lời được câu hỏi của Phương thì Mạnh Kha đã nói :

- Có sao đâu, anh cũng có thể vào chợ được mà. Nhưng chỉ vì đi chợ Bà Chiểu thì không thuận đường cho lắm nên anh mới không đi thôi. Nhưng mà Phương muốn có nhiều trái cây thì ngày mai anh sẽ mang đến nhiều hơn hôm nay.

Ngọc Nga phản đối :

- Con mắt nó to hơn cái bụng chứ nhiều quá làm sao ăn cho hết được ?

Phương tỉnh bơ gật đầu :

- Mày cứ yên tâm, tao không để cho những loại trái cây mà anh Kha mang tới bị “ ế ” đâu. Vậy anh cứ việc cung cấp cho đầy đủ là được rồi.

Ngọc Nga lắc đầu. Cô không nói với bạn nữa mà quay sang nhìn Mạnh Kha :

- Anh cứ kệ nó đi. Miệng nó nói nghe mạnh bạo vậy chứ ăn không bao nhiêu đâu. Anh đừng có mua nhiều như vậy. Vả lại, ngày mai em cũng ra viện rồi, không cần anh phải có quà cho em mỗi ngày như thế này đâu.

Mạnh Kha gật đầu :

- Anh biết mà, Nga không phải lo chuyện đó. Bây giờ anh có chút việc phải đi. Sáng mai anh sẽ vào đón em xuất viện nhé !

- Vâng, anh cứ đi lo việc của mình đi. Nếu ngày mai anh có bận gì thì không phải vào cũng được. Ba em sẽ đón em về.

- Anh không bận, mà nếu như có bận thì cũng thu xếp được, em đừng lo. Nhớ chờ anh đến đón nhé !

Ngọc Nga ngoan ngoãn gật đầu, Mạnh Kha vội vã ra về. Anh vừa nhận được tin nhắn của Vân Quỳnh lúc chiều, ông Quang có chuyện cần gặp anh gấp. Vì thế tối nay anh không thể không đến nhà Vân Quỳnh. Suốt cả tuần nay, Mạnh Kha không gặp Vân Quỳnh vid hằng ngày anh phải vào bệnh viện với Ngọc Nga. Thế nhưng không hiểu

sao, sự nô nức muốn gặp Vân Quỳnh trước đây hình như đã biến mất trong lòng anh. Mà thay vào đó là sự vui thích mỗi khi gặp Ngọc Ngaddax khiến anh không còn nghĩ gì đến chuyện gặp Vân Quỳnh.

Đón Mạnh Kha là Vân Quỳnh. Ngay khi anh vừa nhấn tiếng chuông đầu tiên thì cánh cổng đã được mở ran gay và Vân Quỳnh xuất hiện như cô cô đã chờ sẵn anh nơi cổng. Tặng cho Mạnh Kha nụ cười thật tươi rồi nép sang mooitj bên cho anh chạy xe vào, Vân Quỳnh cũng vội vã đóng cổng rồi đi theo anh ngay. Vì thế, khi Mạnh Kha dựng xe xong thì Vân Quỳnh cũng đến bên cạnh anh. Nắm lấy tay Mạnh Kha, Vân Quỳnh nũng nịu :

- Sao lucsnayf anh ít đến chơi với em vậy ? Bộ công việc bận lắm à anh ?

Choàng tay qua lưng Vân Quỳnh như một thói quen, Mạnh Kha gạt đầu :

- Việc nhiều quá, anh không có thì giờ mở mắt ra ra nữa đó !

- Nhưng mà có mấy lần em đến nhà anh lúc tối cũng không có anh ở nhà. Anh đi đâu vậy ?

Mạnh Kha lung túng mất một giây, rồi anh cũng có cách trả lời với Vân Quỳnh :

- Chắc là lúc đó anh đi ăn tối đũa thôi.

- Ăn gì mà tám chins giờ còn chưa về?

Hay là anh đi chơi đó?

Mạnh Kha lắc đầu quày quật:

- Làm gì có chuyện đi chơi. Có bữa anh thu xếp công việc xong thì cũng phải tới tám giờ. Vì vậy, mà em tới mới không có anh ở nhà đấy chứ.

- Vậy để nói ba cho người phụ với anh chứ làm việc như vậy thì mất sức lắm anh à.

Mạnh Kha vội vã cản Vân Quỳnh:

- Em đừng nói với ba, coi chừng ba lại bảo anh làm biếng thì nguy.

Vân Quỳnh cương quyết:

- Sao lại không nói? Ba chỉ tin tưởng có mình anh, nên giao việc cho anh mà không nghĩ đến sức khỏe của anh gì hết.

Em không chịu đâu!

Mạnh Kha hoảng hốt kéo tay Vân Dung ngồi xuống chiếc ghế đá trong sân, anh tìm cách giải thích với cô:

- Quỳnh nè! Anh có chuyện khó nói. Em đừng nói chuyện việc làm với ba!

Vân Quỳnh nhìn sững vào mặt Mạnh Kha:

- Chuyện gì mà khó nói? Bộ ba gây khó khăn cho anh hở?

Mạnh Kha vội vã lắc đầu:

- Không phải như vậy... Thôi, anh nói rõ cho em biết để em khỏi thắc mắc nữa. Chuyện là vậy, anh có một thằng bạn thân muốn xây một căn nhà, nhưng nó không đủ tiền. Mà em biết đó, xây một căn nhà rồi thì không biết đến bao giờ mới có thể xây lại được lần thứ hai nên đã lỡ làm thì phải làm cho ưng ý. Vì thế mà anh đã nhận lời làm cho nó với chi phí chỉ đủ để trả lương cho công nhân thôi. Còn anh thì hoàn toàn không lấy gì của nó hết. Nhưng nếu như anh nói với ba thì ngại ba cho rằng anh làm riêng nên anh phải giấu ba. Em đừng có để ba biết chuyện này nhé!

Vân Quỳnh nhìn thẳng vào mắt Mạnh Kha như muốn đo lường sự thành thật của anh. Mạnh Kha cũng đáp cũng đáp trả lại ánh mắt đó nhưng anh thấy hơi lo trong bụng. Cũng may Vân Quỳnh không thể nào hiểu hết được những gì Mạnh Kha cất giấu trong lòng nên cô nhẹ thở ra một tiếng và nói với anh:

- Chuyện như thế thì em nghĩ nếu ba biết cũng không sao. Anh chỉ giúp bạn thôi mà.

- Nhưng mà anh thấy không nên nói cho ba biết thì hơn. Bởi vì có nói thì nói ngay từ đầu. Còn bây giờ mới nói, lỡ như ba không hiểu thì thật là khó ănn nói cho anh.

Vân Quỳnh gật đầu:

- Thôi được, nhưng lỡ một lần này thôi nha anh? Lần sau thì anh phải nói rõ cho ba biết đó, dù anh giúp ai cũng vậy, em nghĩ là ba không phản đối đâu.

Mạnh Kha mừng rỡ, vòng tay anh ôm Vân Quỳnh chặt hơn:

- Sẽ không có lần sau đâu, em đừng có lo. À! Ba tìm anh có việc gì không?

- Hồi chiều có một người khách tới chơi, ba muốn anh gặp người đó. Nhưng không tìm được anh nên ba nói sáng mai anh tới công ty gặp ba luôn.

Mạnh Kha băn khoăn:

- Khách nào, em có biết không?

Vân Quỳnh lắc đầu :

- Em cũng không biết nhưng hình như không phải là chuyện công việc.

Mạnh Kha lẩm bẫm :

- Sao lại thế nhỉ, khách nào mà ba cần cho anh gặp ?

Vân Quỳnh ngả đầu vào vai anh :

- Thôi, kệ nó đi anh. Chuyện gì thì sáng mai anh đến công ty ba cũng nói cho anh biết thôi mà. Còn bây giờ không nói chuyện công việc nữa !

Mạnh Kha hơi cúi xuống, môi anh chạm khẽ vào trán Vân Quỳnh :

- Vậy bây giờ nói chuyện gì ?

Vân Quỳnh nhìn Kha, cô phụng phịu :

- Anh còn hỏi nữa hử ? Cả tuần nay biến mất tiêu, làm em nhớ anh quá chừng hà.

Mạnh Kha dỗ dành :

- Anh cũng nhớ em vậy, nhưng chỉ tại công việc nhiều quá làm anh không thể nào đến đây được. Em phải thông cảm cho anh chứ, anh phải làm việc thật tốt để ba khỏi chê anh đó mà.

- Làm việc thì cũng phải có giờ giấc chứ. Mai mốt, em không chịu cho anh làm việc nhiều như thế đâu. À, anh nè ! Mẹ hỏi chừng nào ba mẹ anh lên để sắp xếp việc đám cưới của hai đứa mình ?

Mạnh Kha rầu rầu :

- Anh cũng đang định thưa với ba mẹ chuyện này mà chưa có dịp đây nè. Ở dưới nhà xảy ra chuyện rồi.

Vân Quỳnh hốt hoảng :

- Chuyện gì hử anh ? Có quan trọng không ?

Mạnh Kha gật đầu :

- Đương nhiên là quan trọng rồi. Anh sợ là đám cưới của mình không thể tổ chức đúng như dự định được ?

Vân Quỳnh lo sợ hỏi :

- Chuyện gì hử anh ?

- Mẹ lại trở bệnh em à. Lần này thì khá nặng đó !

- Mẹ bị bệnh gì hở anh ?

- Bệnh của mẹ thì thật ra cũng không phải là nan y gì, chỉ là do trước nay mẹ cực khổ quá nên cơ thể suy nhược quá mức thôi. Bây giờ mẹ hết chịu đựng nên mới ngã bệnh như vậy.

- Vậy mình về rước mẹ lên đây để chữa bệnh cho mẹ đi anh.

Mạnh Kha lắc đầu :

- Hôm rồi anh có tạt về nhà một lúc, anh cũng có nói với ba mẹ như thế nhưng mà mẹ nhất định không chịu. Ba thì không biết tính sao nên cũng đành chiều theo ý mẹ. Anh nghĩ thôi thì ý mẹ như thế cũng không nên miễn cưỡng làm gì, chỉ sợ không qua khỏi thì mẹ lại buồn và xa quê xa nhà. Đành phó mặc cho ý trời mà thôi.

- Vậy thì mình về thăm mẹ đi anh. Rồi mua thuốc và sâm nhung cho mẹ uống, may ra mẹ khỏe lại.

Mạnh Kha gật đầu :

- Anh lo đủ rồi. Còn chuyện về thăm thì ít nữa anh rảnh, hai đứa sẽ cùng về.

- Hay là anh đang bận để em về một mình cũng được vậy.

Mạnh Kha lắc đầu ngay :

- Không có anh làm sao em đi, đường đê chứ bộ xa lộ như trên này đâu. MÀ dẫu em có đi được, anh cũng không yên tâm một chút nào. Thôi, gắng đợi ít lâu rồi hai đứa mình cùng về.

Vân Quỳnh đành phải gật đầu, tuy trong lòng cô vẫn còn áy náy vì không được về thăm mẹ chồng :

- Vậy cũng được, nhưng em chỉ ngại ba mẹ anh buồn vì em không về thăm . . .

Mạnh Kha gật đi :

- Chính ba mẹ anh cũng nói em không cần phải về cơ mà. Còn chuyện hiếu thảo thì em không cần phải lo, ba mẹ hiếu mà. Chính anh mới thấy áy náy đây này . . .

- Anh áy náy chuyện gì ?

- Thì chuyện đám cưới của tụi mình phải dời lại đó. Ba cũng hỏi anh hay là cứ làm đám cưới đi, mẹ không khỏe thì ở nhà ngày đó cũng được.

Vân Quỳnh kêu lên :

- Vậy đâu được, phải đợi cho mẹ khỏe đã chứ anh. Tụi mình còn trẻ mà, có đợi thêm một thời gian nữa cũng đâu có sao.

Mạnh Kha cúi xuống hôn nhẹ trên đôi mắt của Vân Quỳnh :

- Cảm ơn em, Quỳnh ạ.

- Anh không phải cảm ơn em như vậy, mẹ là mẹ chung của hai đứa mình mà.

Mạnh Kha cúi xuống thêm một chút nữa, anh hôn Vân Quỳnh như để thay cho một lời cảm ơn. Điều anh muốn nói đã được cô chấp thuận. Thế nhưng thay vì mừng rỡ, anh lại thấy lòng mình vương một chút bồn khoăn . . .

Một đời có nhau

Phần 16

Cho chiếc xe chạy thật chậm, Mạnh Kha suy nghĩ rất nhiều để tìm những lời sẽ nói với Vân Quỳnh. Anh không thể chần chừ thêm được nữa, khi mà chuyện giữa anh và cô không thể nào tiến tới được nữa rồi.

Mạnh Kha không thể nào quên được buổi tối hôm qua, một buổi tối đáng ghi nhớ nhất trong cuộc đời của anh.. Một buổi tối mà anh đã

có cho mình tất cả, một tình yêu tuyệt vời, và một tương lai cực kỳ xán lạn.

Từ hôm Ngọc Nga được xuất viện đến nay, thay vì vào bệnh viện mỗi chiều thì bây giờ nơi đến của Mạnh Kha là căn biệt thự có giàn hoa tím phủ kín cánh cổng ở một con đường ngay giữa trung tâm thành phố. Nơi đây đã trở thành thân quen với anh, đến nỗi chỉ cần một tiếng chuông ngân ngoài cổng thì đã có người mở ngay cánh cổng nặng nề ra để anh phóng xe vào.

Ngọc Nga đón Mạnh Kha vào với nụ cười trên môi :

- Hôm nay mình đi chơi đi anh. Ở nhà riết, em thấy mệt mỏi quá.

Mạnh Kha hỏi lại :

- Em muốn đi chơi ở đâu ?

Không cần suy nghĩ, Ngọc Nga nói ngay :

- Nơi nào cũng được. Ở trong nhà tù túng quá, em muốn tìm nơi nào đó thoáng mát một chút.

Mạnh Kha nhíu mày :

- Em có thích đi chơi ngoài ngoài ô không ?

- Em đã nói đi đâu cũng được mà, miễn là có một chỗ nào đó để đi. Trước khi bị tai nạn, có khi nào em ở trong nhà quá nửa ngày đâu.

- Nhưng bây giờ em đã khỏe rồi, có gì ngăn cản em được đâu ?

Ngọc Nga lắc đầu :

- Không hiểu sao từ hôm bị tai nạn đến nay, em không nghĩ là mình sẽ gặp lại những người bạn cũ mà mình đã từng đi chơi với họ trước đây. Vì thế mà em cứ chôn chân ở trong nhà mãi đến nỗi phát chán cả lên.

Mạnh Kha đứng lên :

- vậy thì chúng mình đi, ra ngoài dạo một vòng rồi em muốn đi đâu cũng được.

Ngọc Nga ngồi gọn gang sau lưng Mạnh Kha, vòng tay ôm ngang lưng anh thật chặt như những người yêu nhau thắm thiết nhất trên đời. Cô nói với Mạnh Kha :

- Cho xe phóng nhanh lên đi anh. Em thích nghe tiếng gió ù ù bên tai em khi mình chạy xe thật nhanh.

- Vậy thì em hãy ôm anh thật chặt đi !

Mạnh Kha tăng ga, chiếc xe chồm lên như một con ngựa chững và phóng nhanh trên đường. Buổi chiều, xe cộ thật đông, nhưng Mạnh Kha đã luôn lách thật khéo để chiếc xe vẫn phóng nhanh mà không hề có một va chạm nào.

Dừng xe trước tiệm ăn quen thuộc mà anh đã từng đưa Vân Quỳnh đến, Mạnh Kha quay lại nói với Ngọc Nga :

- Đến nơi rồi đó em.

Ngọc Nga không nói một tiếng nào, nhưng cô tò mò đưa mắt nhìn quanh. Mạnh Kha đưa cô vào một chiếc bàn hơi khuất khỏi ánh nhìn của những người khác. Anh hỏi Ngọc Nga :

- Em thích nơi này không ?

Ngọc Nga gật đầu :

- Trông cũng hay hay, em chưa từng tới những nơi như thế này.

Mạnh Kha nhận thấy âm điệu của Ngọc Nga mang một vẻ gì đó miễn cưỡng. Trong trí anh đột nhiên có một sự so sánh buổi chiều hôm nay với buổi chiều anh đưa Vân Quỳnh tới đây lần đầu tiên. Hôm đó, cô đã tỏ ra rất thích thú chứ không hề hững như Ngọc Nga hiện giờ. Một chút gì đó như tiếc nuối len nhẹ vào tâm trí Mạnh Kha. Nhưng anh đã lắc đầu thật mạnh như để xua đi những ý nghĩ vừa xuất hiện.

Ăn xong bữa cơm mang đậm tính chất bình dân, Ngọc Nga có vẻ trầm ngâm. Mạnh Kha tỏ ra quan tâm tới cô :

- Em sao vậy? Món ăn không vừa miệng em à ?

Ngọc Nga lắc đầu không đáp, Mạnh Kha lại hỏi :

- Vậy thì sao ? Hay là em không khỏe ?

- Cũng không phải là như thế, mà vì . . .

Ngọc Nga ngập ngừng, Mạnh Kha nắm bàn tay cô đang để trên mặt bàn, anh bóp nhẹ và ân cần nói :

- Có chuyện gì làm em băn khoăn vậy? Hãy coi anh như một người thân thiết để em có thể tâm sự, như thế lòng em sẽ bớt nặng nề hơn đấy.

Ngọc Nga lắc đầu :

- Anh cũng không thể giúp gì cho em được đâu, vì em còn ở đây không bao lâu nữa đâu.

Mạnh Kha thót tim, anh nhìn Mạnh Kha trân trời :

- Sao thế ? Sao em lại không còn ở đây ? Em đi đâu thế ?

- Ba bắt em phải đi du học, nhưng mà em không muốn một chút nào cả. Ở đây, em có bạn bè, có mọi người thân quen. Còn đi qua đó thì chỉ có một mình giữa những người xa lạ, mà ngôn ngữ thì lại bất đồng. Giá như . . .

Ngọc Nga bỏ lửng câu nói, Mạnh Kha hỏi tới :

- Giá như thế nào ? Làm sao có thể thay đổi được quyết định của ba em ?

Ngọc Nga lắc đầu :

- Quyết định của ba em thì không thể thay đổi được rồi, vì trước sau gì thì em cũng thay ba quản lý ngân hàng. Ba em nói đi học về thì mới có điều kiện làm tốt được. Mà em cũng nhận thấy như thế nên trước kia em đã đồng ý để ba em làm thủ tục, bây giờ đã xong rồi thì em lại không đành lòng ra đi. Vì nếu như sang bên đó thì em sẽ rất nhớ anh đó Kha !

Câu nói của Ngọc Nga làm Mạnh Kha sửng ngờ, anh ngớ mình nghe lắm nên cứ nhìn Ngọc Nga trân trối. Cô ngần ngừ một chút rồi tiếp :

- Anh Kha à . . .

- Gì hử Nga ?

- Hay là anh đi với em ?

Mạnh Kha ngơ ngác :

- Đi đâu ?

- Lại còn hỏi đi đâu ? Bộ này giờ anh không nghe em nói hay sao ?

- Thì anh có nghe, nhưng mà . . .

- Thế anh nghĩ sao ? Có đi cùng em không ?

Mạnh Kha ngớ ngẩn hỏi lại :

- Đi du học với em ấy hử :

Ngọc Nga gật đầu :

- Đúng rồi, chúng mình sẽ cùng đi !

Mạnh Kha lắc đầu :

- Làm sao anh có khả năng ?

- Vấn đề đó anh không phải bận tâm, mọi chuyện cứ để ba em lo Em

chỉ cần biết là anh có muốn đi với em hay không mà thôi.

- Nhưng mà . . .

Mạnh Kha vẫn ngập ngừng. Ngọc Nga nóng nảy :

- Em hiểu rồi. Như thế là anh không muốn đi chứ gì ? Có phải là anh không thích em, hay là anh coi thường em đã ngỏ lời với anh ?

- Không phải như vậy đâu Ngọc Nga. Anh . . .

Ngọc Nga cúi mặt :

- Em biết rồi, anh không nghĩ đến em cả. Chỉ tại em ảo tưởng mà thôi ! Chỉ vì anh đối xử với em tốt quá nên em mới hiểu lầm mà thôi.

Mạnh Kha nắm chặt tay Ngọc Nga, anh vội nói :

- Không phải là như thế đâu Nga à. Anh không vô tình với em đâu. Nhưng vì hoàn cảnh của anh . . .

Ngọc Nga cắt ngang câu nói của Mạnh Kha :

- Chuyện đó không quan trọng, em chỉ muốn biết là anh có nghĩ gì đến em hay không mà thôi?

- Đương nhiên là có rồi, nhưng anh thực sự là không dám nói với em.

- Sao lại không dám ? Anh mà cũng nhút nhát như thế hay sao ?

Mạnh Kha lắc đầu :

- Không phải là nhút nhát , mà đó là lòng tự trọng của anh. Anh không muốn để người khác cho rằng anh không biết tự lượng sức mình, vì thế mà anh ddaxx phải giấu đi những gì anh muốn nói với em.

Ngọc Nga nhìn Mạnh Kha, mắt cô long lanh :

- Em chỉ muốn có anh bên em thôi, còn ngoài ra tất cả những điều khác đều không đáng kể. Đi với em nhé, anh Kha !

- Anh còn ước ao điều gì nữa đâu.. Nhưng làm sao anh đi được ? Em cũng biết là anh không có một điều kiện nào mà.

- Chuyện đó thì anh không lo. Em sẽ nói ba lo hết cho tụi mình. Em sẽ hoãn chuyến đi lại để cùng đi với anh.

- Em lạc quan quá, Nga à. Em không nghĩ là ba em sẽ không đời nào chấp nhận anh hay sao ?

Ngọc Nga tin tưởng :

- Đương nhiên là ba em sẽ chấp nhận anh mà. Anh là một thanh niên tốt, ba em đã khen anh thế đó – nhìn thấy nét bần khổ vẫn hằn sâu trên mặt Mạnh Kha, Ngọc Nga nói tiếp – Em biết, anh cứ nghĩ mãi đến sự chênh lệch về hoàn cảnh gia đình của hai đứa mình phải không ? Nhưng mà anh không biết là đối với ba em cũng như em, điều đó không hề là vấn đề hay không ?

Mạnh Kha cảm động nhìn Ngọc Nga. Anh tha thiết :

- Cảm ơn em, Ngọc Nga ! Anh cảm ơn em !

- Anh không cần phải cảm ơn em, mà em chỉ muốn biết là anh có đi cùng với em hay không mà thôi ?

Mạnh Kha siết chặt tay Ngọc Nga :

- Đó chính là điều anh có nằm mơ cũng không dám nghĩ tới. Bây giờ đã đạt được điều đó, lại có được em thì làm sao anh lại có thể trả lời không muốn chứ ?

- Vậy thì anh không phải suy nghĩ gì nữa nhé, để em về nói với ba em lo cho hai đứa mình cùng đi. Qua đó, anh sẽ tiếp tục học về ngành nghề của anh. Còn em sẽ học việc điều hành ngân hàng để mai mốt về phụ với ba.

Mạnh Kha không nói gì thêm nhưng anh thấy trước mặt anh là cả

một trời hồng rực rỡ. Trong anh giờ không còn tồn tại một điều gì khác ngoài chuyện mà Ngọc Nga vừa nói với anh. Một chuyến đi du học tuyệt vời mà Mạnh Kha chưa bao giờ dám nghĩ tới, lại thêm tình yêu của cô con gái cưng của ông tổng giám đốc ngân hàng dành cho anh nữa. Thật là một điều mà chưa bao giờ anh dám nghĩ đến chứ đừng nói đến ước mơ.

- Mình về đi anh !

Tiếng Ngọc Nga cất lên bên ta cắt ngang những suy nghĩ của Mạnh Kha, anh rời khỏi khung trời hồng để chở về với thực tại :

- Em nói gì ?

- Anh đang nghĩ gì mà không nghe em nói ?

Mạnh Kha nhìn Ngọc Nga , ánh mắt anh nồng nàn :

- Anh đang nghĩ về em, và về chúng mình trong tương lai . . .

Ngọc Nga bạo dạn ngả đầu vào vai Mạnh Kha. Cô nũng nịu :

- Thế anh nghĩ như thế nào ?

Choàng tay qua vai Ngọc Nga, Mạnh Kha thủ thỉ :

- Thật là anh chưa bao giờ nghĩ mình lại có được điểm phúc như thế này, là được em yêu.

Ngọc Nga trầm ngâm :

- Nhưng còn em thì em cũng không biết là anh có yêu em không nữa ?

- Anh nghĩ là em đã nhận biết được tình cảm của anh dành cho em nên em mới đề nghị với anh như thế chứ !

- Thật ra, em nghĩ vì chuyện phải ra đi một mình nên mới có can đảm để nói ra điều đó với anh chứ em cũng không dám chắc được là anh có yêu em hay không ?

Mạnh Kha ngọt ngào :

- Thì anh đã nói với em rồi, anh không thể nói những điều muốn nói với em, vì anh còn có lòng tự trọng của mình nữa chứ. Nếu nói ra mà được em đáp lại thì không nói gì. Nhưng nếu như em phản đối thì anh thật không còn mặt mũi nào nhìn em được nữa. Thôi thì cứ yên lặng để mỗi ngày được gặp em, anh thấy mình vẫn hạnh phúc hơn.

- Thế bây giờ em nói với anh trước rồi đó, anh có coi thường em không ?

Mạnh Kha cúi xuống thêm một chút nữa để môi anh khẽ chạm vào trán Ngọc Nga, anh thì thầm :

- Làm sao anh lại có thể coi thường tình yêu của anh được nhỉ ?

Ngọc Nga chột ngồi thẳng dậy, cô lắc nhẹ người ra khỏi vòng tay Mạnh Kha và nói :

- Mình về đi anh !

Mạnh Kha tiếc nuối :

- Còn sớm mà em.

- nhưng mình về gặp ba em mà, nếu về trễ thì ba em sẽ đi ngủ mất đó

- Gặp ba em bây giờ có sớm không hở em ? Anh chưa chuẩn bị tinh thần gì hết mà.

Ngọc Nga lắc đầu :

- Anh không cần phải chuẩn bị gì hết, chỉ cần anh yêu em thật lòng là được rồi. Còn chuyện gặp ba em thì phải gấp lên mới được, vì phải cho ba biết để lo thủ tục cho anh nữa mà.

Mạnh Kha suy tính trong đầu thật nhanh. Phải làm như lời Ngọc Nga nói thôi. Cơ hội đã đến ngay tầm tay anh rồi, anh phải nắm bắt chứ

đừng để tuột mất, sẽ không bao giờ anh có được cơ hội này lần thứ hai nữa đâu.

Mạnh Kha đứng dậy, anh dìu Ngọc Nga đứng lên theo mình. Anh tin là những ngày sắp tới của anh sẽ chỉ là điều may mắn mà thôi. Trong một thoáng, một gương mặt than yêu hiện lên trong tâm trí anh, nhưng Mạnh Kha đã vội xua ngay đi hình ảnh đó. Vì bên cạnh anh bây giờ là cả một tương lai rục rờ.

Một đời có nhau

Phần 17

Vân Quỳnh nhìn Mạnh Kha. Cô cảm nhận anh đang có chuyện gì lo nghĩ. Vì thái độ trầm tư một cách lạ lung của anh và thỉnh thoảng, trán anh cứ nhíu lại như có vấn đề gì đang làm anh suy nghĩ ghê lắm

Đột nhiên một cảm giác không may nào đó mơ hồ xuất hiện trong tâm trí Vân Quỳnh. Cô không thể nào nắm bắt được ý nghĩ của mình, nhưng một cái gì đó cứ lảng đãng trong tâm trí cô, làm cô chợt thấy lo sợ.

- Anh à !

Vân Quỳnh e dè gọi Mạnh Kha. Anh quay sang nhìn cô :

- Gì hở em ?

- Có chuyện gì hở anh ?

Mạnh Kha hờ hững nhìn Vân Quỳnh :

- Sao em lại hỏi anh như thế ?

- Vì em thấy lạ lắm. Hình như anh đang có điều gì lo nghĩ. Công việc nhiều lắm hở anh ? Hay là dưới nhà xảy ra chuyện gì ?

Vân Quỳnh tỏ ra lo lắng cho Mạnh Kha khiến anh áy náy, mặc cảm

lỗi lầm càng lúc càng lớn trong lòng anh khiến anh mất bình tĩnh. Kha đột nhiên thấy cáu gắt :

- Em hỏi gì mà hỏi lảm thế, làm sao mà anh trả lời ?

Vân Quỳnh nhìn sững Mạnh Kha. Cô không ngờ anh lại có phản ứng như vậy. Đây là lần đầu tiên anh có những lời nói nặng nề như vậy đối với cô, và điều đó làm Vân Quỳnh thấy mình bị tổn thương.

Mạnh Kha lại chìm vào những suy nghĩ của riêng mình. Anh như không chú ý gì đến Vân Quỳnh nữa, hầu như anh không còn nhớ là cô đang ngồi bên cạnh anh. Vân Quỳnh nhìn Mạnh Kha trân trối, nước mắt tủi than đã dâng đầy trên hai bờ mi. Và khi không còn kiềm chế được nữa, tiếng nấc nghẹn ngào đã thoát ra khỏi bờ môi cô.

Mãi tới khi đó, Mạnh Kha mới như người sực tỉnh cơn mơ. Anh quay sang nhìn Vân Quỳnh và bối rối khi nhìn thấy nước mắt ướt đầy trên mặt cô. Anh nhỏ nhẹ :

- Em đừng như vậy mà, Quỳnh !

Vân Quỳnh mếu máo :

- Em không biết phải làm gì để giúp anh. Em vụng về quá phải không ?

Mạnh Kha rút khăn mouchoir ra lau nước mắt cho Vân Quỳnh. Cô ngả đầu vào vai anh, thút thít :

- Có chuyện gì sao anh không nói cho em nghe ?

Mạnh Kha lắc đầu :

- Không có chuyện gì đâu, em đừng có bận tâm.

Vân Quỳnh nghi ngờ nhìn Mạnh Kha :

- Kha đừng giấu em, nhất định là phải có chuyện gì xảy ra với Kha mà anh không nói cho em nghe đó thôi. Nói đi anh, chúng mình chẳng phải sắp là vợ chồng hay sao ? Có chuyện gì mà anh lại

không nói với em được ?

Giọng Vân Quỳnh tha thiết quá khiến Mạnh Kha không biết nói sao. Câu nói của cô đã làm cho anh nhớ đến mục đích của mình khi đến đây, nhưng lại cũng khiến anh chùn lại khi Vân Quỳnh nhắc đến mối quan hệ giữa hai người.

Nhưng rồi Mạnh Kha lại nghĩ : nếu như anh không nói với Vân Quỳnh thì không biết đến bao giờ mới nói được. Vì cha của Ngọc Nga đã chấp nhận chuyện của anh và cô. Ông vừa nhắc chuyện đính hôn giữa hai người. Và kh nào giấy tờ của anh làm xong thì đám cưới sẽ được tổ chức trước khi hai người cùng lên đường.

Nhìn Vân Quỳnh trái tim Mạnh Kha thất lại. Anh không thể nào gạt bỏ cô ra khỏi tâm trí mình. Và giờ phút này, anh biết là tình yêu của anh vẫn dành cho cô. Ngọc Nga chỉ là một thoáng bắt chợt, nhưng rồi cô với một tương lai huy hoàng hơn gấp bội, khi anh so sánh với những gì mà Vân Quỳnh mang lại cho anh khiến Mạnh Kha lại vững quyết tâm của mình.

Mạnh Kha cũng biết, với quyết định này, anh sẽ trở thành một con người hèn hạ. Nhưng khát vọng đổi đời khiến anh quyết tâm làm cho bằng được mọi điều, dù cho đó là những điều hèn hạ nhất. Những ngày tháng cơ cực xưa kia, những con người đói rách chen chúc nhau trong túp lều rách nát ở quê nhà, mà gia đình anh đã phải chịu đựng trong những ngày tăm tối đã khiến cho Mạnh Kha nghiêng rằng lại để đạt cho bằng được mộng ước của mình.

Dù cho để đạt được điều đó, Mạnh Kha đã phải đổi bằng một cái giá quá đắt, đó là anh đã phải đánh đổi sự giàu sang, danh vọng bằng cả trái tim mình. Nhưng rồi khi nghĩ đến tình cảm của Ngọc Nga dành cho mình, Mạnh Kha lại thấy mình vẫn còn được an ủi, vì bên anh sẽ có một người vợ hết lòng yêu anh.

Hít vào một hơi dài Mạnh Kha quả quyết nhìn Vân Quỳnh. Anh đã quyết định, và dù cho quyết định này có làm anh đau lòng thì Mạnh Kha cũng đã chọn cho mình một con đường. Và anh thấy mình không thể chần chừ được nữa, nếu như anh không muốn gặp điều gì bất chắc.

- Mình chia tay nhé, Vân Quỳnh !

Câu nói của Mạnh Kha thật nhỏ nhẹ, nhưng sao Vân Quỳnh nghe như tiếng sét đánh giữa cơn mưa thật to. Cô choáng váng đến nỗi chỉ biết mở thật to đôi mắt nhìn trừng trừng vào Mạnh Kha, như không tin điều anh vừa nói là sự thật.

Mạnh Kha không dám đối mặt với ánh mắt khắc khoải của Vân Quỳnh anh biết mình đã gây cho cô một chấn động rất lớn, và phản ứng của cô làm anh càng thấy tội lỗi của mình nặng nề thêm. Giá như vừa nghe được câu anh nói, Vân Quỳnh đã lồng lộn lên để trả lời, để mắng mỏ anh thì có lẽ Mạnh Kha sẽ thấy nhẹ nhàng hơn. Nhưng sự thống khổ hằn sâu trên gương mặt trắng bệch của cô làm anh thấy mình hèn hạ quá, tội tệ nhất trên thế gian này.

Buông bàn tay Vân Quỳnh mà này giờ mình vẫn nắm trong tay, Mạnh Kha nhắc lại :

- Anh xin lỗi em, Vân Quỳnh. Dù là anh biết rằng lỗi của anh đối với em rất lớn, em sẽ không thể nào tha thứ cho anh được đâu. Nhưng anh rất thật lòng xin em hãy quên anh đi, quên một người hèn hạ nhất trên đời này. Như thế thì em mới có thể quên được nỗi đau mà anh đã gây ra cho em.

Vân Quỳnh đã cảm nhận được những điều anh vừa nói với cô đúng là sự thật. Cô nhìn anh bằng ánh mắt lạc thần, miệng cô lắp bắp những tiếng rời rạc :

- Tại sao . . . tại sao mình lại . . . chia tay . . .

Mạnh Kha cúi đầu lặng thinh , anh không biết phải nói gì trước câu hỏi của Vân Quỳnh. Thôi thì hãy lặng thinh để cô quên những điều anh vừa nói. Vân Quỳnh lại nói tiếp :

- Anh vừa nói đùa với em phải không, anh Kha ? Anh hãy nói đi, phải anh đang nói đùa với em không ?

Mạnh Kha nhìn Vân Quỳnh, anh đau đớn :

- Vân Quỳnh ! Anh không nói đùa đâu mà là anh đang nói thật, rất

thật với em đó. Nào ai mà lại đem hạnh phúc của mình ra mà đùa giỡn bao giờ hử em ?

Vân Quỳnh lắc đầu quày quặt :

- Không, em không tin đâu. Anh chỉ nói đùa với em thôi, phải không ? Anh nói đi Kha, nói là anh chỉ đùa với em đi !

Mạnh Kha xót xa :

- Anh chỉ còn biết nói lời xin lỗi với em thôi, Quỳnh ạ. Anh có lỗi với em, nhưng anh không còn cách nào khác nữa.

Vân Quỳnh khóc ròng :

- Thật ra anh có nỗi khổ tâm gì , sao anh không nói với em ? Chúng mình sắp đám cưới rồi, có chuyện gì mà không nói cho nhau nghe được đâu anh ?

Mạnh Kha lắc đầu :

- Cái đám cưới của chúng mình đành phải hủy bỏ thôi, Quỳnh ạ. Anh không thể cưới em được nữa rồi.

Vân Quỳnh lắc tay Mạnh Kha thật mạnh :

- Anh nói đi ! Tại sao đám cưới của chúng mình lại không thể thực hiện được ? Có phải là anh không còn yêu em nữa không ?

Mạnh Kha khổ sở nhìn Vân Quỳnh :

- Quỳnh à ! Em đừng hỏi anh nữa. Anh không thể nói gì với em được nữa đâu.

- Vậy thì tại sao anh lại đòi chia tay với em ? Anh nói đi !

- Vì anh có nỗi khổ riêng mà Quỳnh, anh không thể nói với em được đâu. Anh chỉ còn biết xin lỗi em mà thôi.

- Nhưng em không chịu đâu, chúng mình đã đính hôn rồi, chỉ còn chờ

ngày đám cưới nữa thôi, tại sao lại phải chia tay ? Mọi người, ai ai cũng biết em sắp làm vợ anh bây giờ đám cưới sắp tới lại bị hủy bỏ, em biết ăn nói sao với mọi người đây ?

- Nhưng anh không còn cách nào nữa Quỳnh ạ. Anh đành phải xin lỗi em mà thôi.

Mạnh Kha không biết nói sao với Vân Quỳnh. Anh chỉ còn biết lặp đi lặp lại câu xin lỗi với cô. Nhìn vẻ mặt đau khổ của Vân Quỳnh, Mạnh Kha thấy sai lầm của mình quá lớn. Nhưng anh đã bước tới một bước, không thể nào sửa chữa được nữa rồi. Anh chỉ còn một nỗi ân hận là đã gây cho Vân Quỳnh một nỗi đau quá lớn. Nhưng Mạnh Kha không hề hối hận về việc mình đang làm. Vì những gì anh mong đợi đang dần dần trở thành hiện thực và tất cả chỉ cách tầm tay với của anh một khoảng rất ngắn mà thôi.

Mạnh Kha lại nghĩ : giá như ngày đó anh đừng quen Vân Quỳnh thì bây giờ lòng anh sẽ thanh thản biết bao. Nhưng mọi chuyện đâu phải do con người quyết định. Chẳng phải là những tháng ngày trước đây anh đã hạnh phúc biết bao bên cô đó sao ?

- Anh Kha !

Vân Quỳnh lại gọi. Mạnh Kha quay lại nhìn cô. Nhưng anh vẫn im lặng chứ không nói một tiếng nào. Vân Quỳnh đau khổ nhìn anh :

- Kha nói với em đi, là tất cả những gì anh nói này giờ đều không phải là sự thật đi Kha !

Mạnh Kha cúi đầu, anh không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt tràn ngập thống khổ của Vân Quỳnh. Nước mắt cô lại chảy dài trên mặt :

- Kha ơi ! Làm sao em có thể sống mà không có anh ? Anh đừng có dời xa em nhé !

Mạnh Kha đứng lên, anh quyết định dứt khoát với Vân Quỳnh dù lòng anh đau nhói :

- Quỳnh à ! Anh phải đi rồi. Em cũng đừng có đau đớn vì anh quá như vậy. Anh Không xứng đáng với tình cảm của em đâu. Vĩnh biệt

em, Vân Quỳnh.

Nói xong, không đợi cho Vân Quỳnh kịp có phản ứng, Mạnh Kha bước đi như chạy. Anh chạy chốn Vân Quỳnh, trốn nỗi đau của cô và cũng là chạy chốn nỗi đau của mình. Mơ hồ, Mạnh Kha thấy mình đang sai lầm ở một điều gì đó, nhưng anh không muốn suy nghĩ gì thêm. Mọi việc đã được sắp đặt, anh không muốn làm gì khác để thay đổi nữa, mà chỉ muốn để mình đi theo sự xuôi chảy của dòng đời.

Còn lại một mình, Vân Quỳnh như chết lặng trên chiếc băng đá mà mỗi lần Mạnh Kha đến, hai người đều ngồi tại đây để thủ thỉ với nhau biết bao nhiêu ân tình. Vậy mà giờ đây chỉ còn lại mình cô với bao nhiêu ý nghĩ dối dẫm trong đầu. Nhưng trong biết bao nhiêu ý nghĩ đan xen vào nhau đó, Vân Quỳnh lại không thể nào nắm bắt được một ý nghĩ nào. Vì trong hồn cô, bây giờ chỉ còn vang vang một câu nói của Mạnh Kha : “ mình chia tay nhau nhé em ”

- Một cách vô thức, Vân Quỳnh rời khỏi nhà, khi cánh cổng lúc nãy Mạnh Kha ra về vẫn chưa được đóng lại. Hai chân cô cứ máy móc bước đi, mà ngay chính bản thân cô cũng không biết là mình muốn đi đến đâu.

Chậm rãi đếm từng bước chân trên hè phố, Vân Quỳnh cứ bước. Càng lúc, nỗi đau trong lòng cô càng thêm nặng nề chua xót. Những náo nức chờ mong ngày kết đôi hạnh phúc, giờ như bong mây típ tắp trên trời cao. Ước mơ đã tan vỡ, để rồi giờ đây, trong cô chỉ còn lại nỗi đau cùng cực, và chung quanh cô là sự hoang vắng đến lạnh người.

Vân Quỳnh hờ hững nhìn xung quanh mình. Từng chiếc xe, từng con người vẫn cứ bình thản bước đi, lướt qua mặt cô như những chiếc bóng mong manh. Và Vân Quỳnh không nhìn thấy một ai trên đường phố đông đúc này.

Trời vẫn sáng, những tia nắng còn dơi dớt lại trên những tàn cây cao vẫn cứ đẹp như bao giờ. Thế nhưng Vân Quỳnh không còn cảm nhận được những màu sắc tươi đẹp đó, mà xung quanh cô giờ đây chỉ là một vùng sương khói mênh mông, và trước mắt cô là cả một khoảng trời xám ngắt.

Sự thật đó ư ? Mạnh Kha đã nói lời chia tay với cô ? Tại sao lại là lời chia tay, mà không là những câu nói ân tình ngọt ngào như hôm nào anh vẫn thường thủ thỉ bên tai cô ? Mạnh Kha chối từ cô, vì anh đã có cho mình một tình yêu khác, vì anh chưa bao giờ thật lòng với cô hay sao ? Và cô Vân Quỳnh này đã nông nổi dại khờ để trao hết cho anh trọn con tim mình. Để giờ đây, cô như người đang rơi vào vực thẳm âm u của vũng lầy tuyệt vọng.

Trời bỗng nhiên đổ mưa. Những hạt mưa nhè nhẹ rơi xuống, rồi thì từng lúc những hạt mưa cứ lặng dần lên. Người người lo tìm chỗ trú mưa, hay họ chạy nhanh hơn để mau về nhà trong cơn mưa chiều bất chợt.

Nhưng Vân Quỳnh thì không hòa nhập với mọi người về điều đó, và cô vẫn cứ từng bước chậm rãi đi tới phía trước. Hình như cô không biết tới trời mưa. Vì thế mà mặc cho những giọt nước mưa quất vào mặt tới đau rát, Vân Quỳnh vẫn cứ bước đi. Mưa lạnh, gió rét ! Thế mà trong Vân Quỳnh giờ đây là cả một lò lửa nóng như hơ, và đầu óc cô cứ mãi mãi bùng bùng lên với những lời của Mạnh Kha khi nãy.

Bước lên một cây cầu, nhìn làn nước rơi xuống dòng sông trắng xóa. Vân Quỳnh chợt có một ước muốn là buông mình xuống đó. Chắc hẳn là dòng sông kia sẽ ôm gọn hình hài cô với tất cả những muộn phiền. Khi đó, chắc hẳn cô sẽ tìm cho mình được một chút bình an.

Rồi Vân Quỳnh lại bước đi, cô ngược mắt lên trời cao, nhnwgx giọt nước mưa hắt vào mặt cô buốt giá. Vân Quỳnh đưa tay lên vuốt những giọt nước trên mặt xuống. Trong mơ hồ, Vân Quỳnh nghe như văng vẳng một giọng ca quen thuộc với những nốt nhạc thật trầm . . .

*Còn tha thiết chi,
Lời yêu dấu cũ . . .
Những tiếng yêu cầu,
Những gian dối mà thôi.
Từng câu đắm say,
Từng câu ám áp.
Những tiếng êm đềm.
Những gian dối dịu êm. . . .*

*Ngày vui đã qua,
Mộng mơ cất cánh bay . . .
Từng kỉ niệm giờ đây đã phai,
Trôi nhanh tựa giấc mộng.
Ôi, ngày xưa . . .
Lòng ta như là nắng ấm,
Cho ta tình yêu,
Và những câu thề, ngỗ mãi không hề phôi phai . . .
Giấc mơ ban đầu, ta vỗ cánh ta làm mây bay . . .
Hết rồi, lời thề lời hứa ước nguyện một đời
Ấm áp thật nồng nàn mà lòng em từng say đắm . . .
Người ơi đừng phan xin lời êm ái nào,
Người ơi đừng yêu thương lời gian dối nào !
Ôi, bao mộng mơ giờ đã xa rồi . . .
Quên đi ngày xa xưa tình đã hết, lòng đã chết . . .
Thì đôi lứa cách xa nhau muôn ngàn trùng . . .
Lời nói còn nghĩa chi . . .*

Một đời có nhau

Phần 18

Vân Quỳnh cứ mãi vật vã với nỗi đau của mình. Ông bà Quang cũng rất đau lòng trước sự việc vừa xảy ra, nhưng ông bà cũng không biết làm sao để chia sẻ với con gái. Ông đã tìm xuống tận nơi quê nhà của Mạnh Kha, nhưng cha mẹ của anh cũng hoàn toàn không biết một tý gì. Thế là mọi việc đã đi vào bế tắc, khi mà Mạnh Kha cũng đã bỏ việc nơi công ty Vinh Quang mà không màng đến số tiền thưởng mà anh sắp được nhận.

Vân Quỳnh nghĩ mãi mà không thể biết tại sao Mạnh Kha lại thay đổi một cách đột ngột như thế. Bao nhiêu nước mắt cô đã đổ ra, thế nhưng vẫn không làm cho nỗi đau của cô vơi bớt được. Mà ngược lại, hình như càng lúc nỗi đau càng thấm thía hơn khiến cho cô càng thấy mình chìm vào một vùng tăm tối âm u.

Những chiếc áo cưới đã được lấy về treo đầy một tủ, đặc biệt là chiếc áo màu trắng để mặc lúc làm lễ cưới nơi nhà thờ là chiếc áo

mà Vân Quỳnh thích nhất cứ hiện hiện trong tầm mắt cô càng khiến Vân Quỳnh thêm đau lòng. Cô nằm mãi trong phòng lắng nghe nỗi đau gặm nhấm tâm hồn mình, và để thấy mình không còn một chút gì sinh lực.

Không còn chịu nổi sự tuyệt vọng của con gái, ông Quang đã tự lên án mình, vì không biết nhìn người mà đã đem về nhà một thứ người phản phúc làm khổ con gái ông. Nhưng ông còn biết làm gì nữa bây giờ, khi mà chuyện đã xảy ra như thế ? Những công việc mà Mạnh Kha bỏ lại gây cho ông rất nhiều khó khăn, ông phải đi tìm những người có năng lực để thay thế. Mà con gái ông thì lại nặng lòng yêu Mạnh Kha khiến ông càng khổ tâm thêm.

Chuyện công ty rối quá khiến ông Quang không còn thì giờ ngó ngang đến Vân Quỳnh nữa. Chỉ còn bà Quang thì bà cũng buồn rầu theo Vân Quỳnh, chứ cũng chẳng biết làm gì cho con gái bây giờ.

Không thể chịu đựng nỗi đau được nữa, Vân Quỳnh tìm đến Thắng. Từ hôm biết chuyện, Thắng đã đi tìm Mạnh Kha để mắng cho anh một trận, nhưng rồi anh cũng chỉ làm được có thế chứ không biết làm gì khác hơn nữa để giúp em gái mình.

Trông thấy Vân Quỳnh, Thắng xót xa vì sự tiều tụy của cô. Tuy chỉ là an hem họ, nhưng từ trước tới nay Thắng và Vân Quỳnh vẫn gần gũi với nhau hơn những người khác. Có lẽ vì ông Quang là em trai duy nhất của mẹ Thắng chăng !

- Vào đây Vân Quỳnh !

Thắng đón em gái với một sự dịu dàng, gượng nhẹ. Anh đỡ chiếc xe từ tay Vân Quỳnh rồi kéo cô ngồi vào chiếc xích đu kê trong sân mà mỗi lần đến đây, Quỳnh đều ngồi nơi đó. Nhìn Vân Quỳnh, Thắng lắc đầu :

- Em lại cứ buồn mãi đó phải không ? phải quên đi chứ, em không nghĩ đến bản thân mình thì cũng phải nghĩ đến cha mẹ em. Chắc là cậu mợ buồn lắm.

Mặc kệ Thắng nói gì, nước mắt Vân Quỳnh lại bắt đầu chảy :

- Anh Thắng ! Anh dẫn em đi gặp anh Kha đi !

Thắng lắc đầu :

- Em quên nó đi, Quỳnh à ! Nó không xứng đáng với tình cảm của em đâu. Rồi đây em sẽ gặp được một chàng trai khác xứng đáng với em hơn. Khi đó em sẽ thấy bây giờ chỉ là một cơn mộng mà thôi.

Vân Quỳnh cũng lắc đầu :

- Nhưng mà em chỉ yêu anh Kha thôi ! Nếu như không có anh ấy thì chắc là cuộc sống của em hoàn toàn vô nghĩa, anh ạ. Anh Thắng ! Anh dẫn em đi tìm anh Kha đi !

- Em tìm nó để là gì ? Nó đã phản bội em mà !

Vân Quỳnh lắc đầu :

- Em không tin là anh Kha lại phản bội em đâu. Anh ấy đã yêu em đến thế kia mà. Chắc là phải có một chuyện gì đó khó xử ghe lắm, cho nên anh ấy mới phải làm như thế. Em muốn gặp anh ấy để cùng anh ấy tìm cách giải quyết. Anh dẫn em đi đi !

Thắng suy nghĩ thật nhanh, không thể để Vân Quỳnh cứ mãi sống trong ảo tưởng như thế này mãi được. Anh đã biết rất rõ nguyên nhân khiến Mạnh Kha thay đổi, và anh cũng giận thẳng bạn thân của mình. Lại thêm một nỗi tức của Thắng là anh đã không làm gì được để thay đổi tình hình.

Ngay lập tức, Thắng có cho mình một quyết định. Tuy anh không biết là mình làm điều này là đúng hay sai, nhưng anh cũng chỉ muốn cho Vân Quỳnh giải quyết được nỗi đau trong lòng mà thôi.

Thắng nhìn Vân Quỳnh chăm chú :

- Được rồi, anh bằng lòng dẫn em đi gặp thẳng Kha. Nhưng em phải hứa với anh là sẽ thật bình tĩnh nhé !

Nghĩ là sẽ được gặp Mạnh Kha như mình hằng mong đợi, Vân Quỳnh đồng ý ngay với Thắng :

- Có gì đâu mà anh phải dạn như thế. Không phải là em đang rất bình tĩnh đây hay sao ?

Thắng gật đầu :

- Vậy thì để anh chở em đi !

Vân Quỳnh ngồi sau lưng Thắng, cô không nghĩ ra một điều gì khác ngoài ý nghĩ sắp được gặp Mạnh Kha cứ bưng bưng trong đầu cô. Chính vì không để ý đến một điều gì khác mà khi Thắng dừng xe lại, Vân Quỳnh đã ngạc nhiên nhìn anh khi nhận ra nơi Thắng vừa đưa mình đến chính là nhà hàng New World, nơi mà trước đây cô và Mạnh Kha đã trao lời thề hứa trước mặt bao người thân thuộc. Cô hỏi Thắng :

- Sao anh lại đưa em tới đây ?

Thắng thản nhiên trả lời :

- Em muốn gặp thằng Kha mà !

Vân Quỳnh càng ngạc nhiên :

- Đúng rồi. Nhưng tại sao lại tới đây ?

- Vì nó đang ở đây mà – Nắm tay Vân Quỳnh, Thắng kéo cô đi -
Đừng hỏi nữa, cứ đi theo anh sẽ biết. Nhưng em nhớ đã hứa với anh là phải bình tĩnh đấy nhé.

Vân Quỳnh gật đầu trong tâm trạng mông lung :

- Em nhớ mà, anh cứ yên tâm.

Thắng đưa Vân Quỳnh đi thẳng vào đại sảnh . Anh nhìn tấm bảng chỉ dẫn rồi đưa cô đến nơi cần đến Vân Quỳnh ngỡ ngàng khi nhận ra quang cảnh của một buổi tiệc linh đình đang diễn ra, cô níu tay Thắng :

- Anh Thắng ! Sao lại . . .

Thắng bóp chặt tay em gái :

- Cứ từ từ, em sẽ gặp nó ngay thôi mà. Để anh kiểm xem . . . À, đây rồi !

Thắng kéo Vân Quỳnh băng băng đi vào trong. Cùng một lúc, cả Vân Quỳnh và Mạnh Kha đều trông thấy nhau. Vân Quỳnh đứng chết chân tại chỗ. Và cô đã sững sờ đến tê liệt hết cả mọi cử động, khi nhìn thấy Mạnh Kha đứng cạnh một cô gái , cả hai cùng mặc lễ phục như hôm nào cô và Mạnh Kha đã đứng bên nhau như thế.

Còn Mạnh Kha anh không thể nào ngờ được giờ phút này anh lại gặp mặt Vân Quỳnh ở nơi mà anh đã cố tình giấu cô cùng với những người thân quen với cô. Ngay cả Thắng và Toàn là hai người bạn thân thiết nhất, anh cũng không cho biết cơ mà ! Vậy mà không hiểu sao Thắng lại biết mà đưa Vân Quỳnh đến đây đúng lúc như thế này ?

- Em ở đây nhé, để anh ra gặp mấy người bạn cũ.

Mạnh Kha biến hẳn sắc mặt. Anh vừa nói vừa gỡ tay Ngọc Nga đang bám chặt tay mình ra và bước vội tới trước. Anh án ngữ trước mặt Thắng và Vân Quỳnh hỏi nhỏ :

- Em tới đây làm gì ?

Vân Quỳnh như một pho tượng. Cô không thể cử động mà cũng không thể thốt được một tiếng nào để tỏ thái độ của mình. Nhưng Thắng thì không thể, anh còn đủ bình tĩnh tuy rằng đang phẫn nộ, để nói thẳng vào mặt Mạnh Kha một câu :

- Đến để nhìn cho rõ sự phản bội của mày.

Mạnh Kha đẩy nhẹ hai người lùi lại, anh thấp giọng năn nỉ :

- Thắng à ! Cậu đưa Vân Quỳnh về đi. Mai, tôi sẽ đến gặp cô ấy.

Thắng đành giọng :

- Có chuyện gì thì bây giờ mà cứ nói ngay tại đây, không cần phải đợi đến mai. Mà hãy giải thích đi, chuyện này là thế nào ?

Mạnh Kha khổ sở liếc mắt vào trong, anh hơi yên tâm khi thấy Ngọc Nga đang bận rộn với những người bà con. Nhưng anh biết là mình phải giải quyết chuyện này thật nhanh, vì cứ mỗi phút chậm trễ là thêm một phút bất lợi cho anh. Vì thế, anh nắm tay Vân Quỳnh kéo cô đi ra ngoài.

Vân Quỳnh không hề có một phản ứng khi mà những gì cô trông thấy đã làm lòng cô tê dại. Cô bước theo Mạnh Kha như một cái máy. Nhưng Thắng đã giằng tay cô lại :

- Buông Quỳnh ra ! Mà muốn giải thích gì thì nói ngay tại đây đi. Tao không có thì giờ để chờ đợi nữa đâu.

Mạnh Kha nhìn Thắng bằng ánh mắt van nài :

- Thắng à ! Cậu hiểu cho tôi Tôi không muốn chuyện này xảy ra đâu. Nhưng tôi không thể làm khác được. Cậu đưa Vân Quỳnh về đi ! Mai rồi, tôi sẽ giải thích với cô ấy. Khi đó thì cậu muốn trừng phạt tôi như thế nào cũng được.

Thắng găm gù trong họng :

- Tao không ngu dại gì mà không biết mà chỉ cần đuổi tao và Vân Quỳnh về để buổi lễ của mà được êm đẹp. Vì vậy, tao sẽ không đưa Vân Quỳnh về, nếu như mà không nói rõ lý do phản bội của mà.

Mạnh Kha suy nghĩ thật nhanh. Anh đã tìm ra cách để gỡ rối cho mình :

- Tôi đã nói là tôi không thể làm khác được cơ mà. Nếu như bây giờ cậu làm lớn chuyện thì tôi cũng không thể nào trở lại với Quỳnh được đâu. Mà khi đó thì cho là tôi bị kẹt, nhưng lại ảnh hưởng đến cô ấy. Tai tiếng sẽ lớn đến đâu, nếu như người ta cho rằng con gái nhà thầu khoán Vinh Quang đi van xin tình yêu ?

- Trời ơi !

Đứng chết lặng suốt từ lúc trông thấy Mạnh Kha bây giờ nghe từ miệng anh một câu nói phũ phàng, tàn nhẫn, Vân Quỳnh đã không còn chịu nổi nữa. Cô chỉ kêu lên được một tiếng rồi từ từ ngã ập vào người Thắng khiến anh vội đỡ lấy cô. Ôm chặt Vân Quỳnh trong tay, nhìn gương mặt không còn một chút sinh khí của cô, Thắng biết là mình phải mau chóng đưa cô ra khỏi nơi này.

Nghiến chặt hai hàm răng lại với nhau, Thắng găm vào mặt Mạnh Kha :

- Tao sẽ không tha thứ cho mày đâu, đừng có để cho tao thấy mặt đấy nhé.

Nói xong, Thắng đỡ Vân Quỳnh và dìu cô ra ngoài. Một vài người loáng thoáng nghe được câu được câu mất nên không hiểu rõ câu chuyện. Nhưng họ cũng biết là Mạnh Kha và hai người khách này có một mối quan hệ gì đó, và nhất định cô gái này phải giữ một vai trò gì đó rất quan trọng nhưng họ không thể biết thêm được điều gì khi Mạnh Kha đã vội vã quay vào, và Thắng thì lo dìu em gái về. Họ chỉ còn nghe được một câu chửi cộc cằn từ miệng Thắng :

- Đồ vô lại ! Đừng để cho tao trông thấy mặt mày một lần nữa.

Vân Quỳnh như không còn hơi sức. Dù không nghe ai giải thích, nhưng chỉ cần nhìn Mạnh Kha và quang cảnh phòng tiệc, cô cũng hiểu ngay ra là anh đang làm gì. Và điều cô thắc mắc từ mấy hôm nay đã có câu trả lời, chính câu trả lời đó đã làm cạn kiệt hết cả sức lực trong người cô.

Mặc cho Thắng đưa mình ra xe, mặc cho anh đưa cô về nhà, Vân Quỳnh như người sống trong mơ. Cô không còn biết gì khác ngoài nỗi đau quá lớn cô đang gặp phải. Và tất cả đã không còn gì nữa rồi !

Một đời có nhau

Phần 19

Vân Quỳnh thực sự ngã quỵ trước nỗi đau to lớn này. Hình ảnh Mạnh Kha và cô gái kia rạng rỡ đứng bên nhau trong một buổi lễ mà cô đã từng cùng với anh thề hứa đã làm cô không còn ảo tưởng về một tình yêu rất tuyệt vời mà Mạnh Kha mang lại cho cô.

Ông bà Quang thực sự bất lực trước nỗi đau của con gái mình, họ không biết phải làm gì để giúp con gái mình vượt qua được những ngày tháng khổ sở này. Họ đã hiểu rõ bộ mặt thật của Mạnh Kha, và họ đành phải im lặng nếu như không muốn gây một “scandale” trong giới doanh nghiệp.

Mở cuốn album ra coi lại, tìm Vân Quỳnh lại thấy lại một nỗi đau khi nhìn những tấm hình chụp cô và Mạnh Kha bên nhau. Đây là hình cô đang cùng anh trao nhẫn cưới. Kia là tấm hình cả hai đang cùng chào hai họ. Tất cả mọi tấm đều ghi lại nét mặt rạng rỡ của hai người, thế mà bây giờ, tất cả đều đã hết !

Vân Quỳnh càng nghĩ càng đau. Cô thật không sao chịu nổi khi nghĩ đến hình ảnh Mạnh Kha âu yếm bên người con gái khác. Rồi lại nghĩ đến những ngày sắp tới sẽ không bao giờ cô còn có Mạnh Kha bên mình, tâm trí Vân Quỳnh đã thực sự hongar loạn. Và trong một lúc quá đổi tuyệt vọng, cô đã uống hết cả vỉ thuốc ngủ, để mong tìm cho mình một giấc ngủ bình an.

Buổi sáng, đợi mãi mà không thấy Vân Quỳnh xuống nhà, bà Quang vội đi lên lầu tìm cô. Suốt mấy ngày hôm trước, trông thấy con gái không được khỏe nên bà chỉ nghĩ là con gái đã bệnh mà thôi. Nhưng khi gõ cửa mãi không nghe Vân Quỳnh lên tiếng, bà mới nóng ruột xô nhẹ cửa phòng. Cũng may là Vân Quỳnh không khóa cửa nên bà mới vào được trong phòng. Nhìn con gái nằm nửa người trên giường, nửa người dưới gạch, bà hoảng hốt kêu ầm lên. Ông Quang cũng vội chạy lên. Ông đã nhận ran gay tình trạng của con gái. Thật nhanh, ông bảo bà :

- Bà xuống mở cửa xe nhanh lên. Tôi đưa con đến bệnh viện, kéo không kịp.

Bà Quang không còn hồn vía. Bà nghe lời chồng chạy xuống lầu. Vừa chạy, hai chân bà vừa cuống cuống quẩn vào nhau. Chưa

xuống hết cầu thang, bà đã nghe tiếng hỏi :

- Chuyện gì mà mợ hốt hoảng như vậy ?

Bà Quang nhìn xuống, trông thấy Thắng. Bà nhào tới bên anh như người đang chết đuối mà vớ được phao cứu hộ :

- Thắng ơi ! Vân Quỳnh . . .

Bà Quang nghẹn lời không nói được nữa, Thắng vội đỡ lấy bà, khi thấy bà vấp chân lão đảo :

- Mợ, mợ ! Có chuyện gì thì từ từ nói. Mợ đừng có vội coi chừng té đó.

Bà Quang òa khóc :

- Nhưng mà phải nhanh lên, kéo không kịp đó.

Bà Quang nói không đầu không đuôi khiến Thắng không hiểu gì. Anh cũng vội vã hỏi :

- Nhưng mà Vân Quỳnh làm sao ?

Bà Quang chưa kịp trả lời thì ông Quang đã ẵm Vân Quỳnh xuống đến nơi. Ông hét bà :

- Mở cửa xe chưa ?

Thắng vội nói :

- Cháu có xe đậu sẵn ngoài cổng, để đi xe của cháu cho nhanh.

Ông Quang gạt đầu, miệng ông nói nhưng chân ông vẫn sai những bước thật dài :

- Vậy thì nhanh lên !

Thắng ngồi vào tay lái. Ông Quang ôm Vân Quỳnh ngồi ở băng sau. Còn bà Quang cũng vội ngồi vào bên Thắng. Ông Quang thúc dục :

- Cháu chạy nhanh lên !

Tới bệnh viện, ông Quang đưa Vân Quỳnh vào phòng cấp cứu. Bà Quang cũng lúp xúp chạy theo. Thắng tìm chỗ đậu xe xong cũng nhanh chóng chạy vào theo mọi người. Đang đi, anh nghe có tiếng gọi tên mình khá to :

- Thắng ơi ! Có chuyện gì vậy ?

Ngừng chân, Thắng mừng rỡ khi thấy Toàn. Anh nói nhanh :

- May quá, gặp cậu đây rồi ! Mau vào phòng cấp cứu đi !

- Nhưng mà có chuyện gì ?

- Vân Quỳnh có chuyện. Tôi cũng không biết là bị làm sao, chhời thấy con bé đang hôn mê.

- Vậy cậu đợi ở ngoài này nhé, để tôi vào trong đó xem sao !

Toàn khuất nhanh sau cánh cửa kiếng mờ của phòng cấp cứu. Thắng ngồi xuống chiếc ghế dài, nơi mà ông và bà Quang đang ngồi. Nhìn bà Quang đang gục đầu vào vai chồng khóc, còn ông thì lo lắng ra mặt, anh trấn an hai người :

- Cậu mợ cứ yên tâm, thằng Toàn bạn cháu là bác sĩ ở đây. Cháu đã nói với nó rồi

Ông Quang mừng rỡ hỏi ngay :

- Thế cậu ấy đâu rồi ?

Thắng chỉ tay :

- Nó vào phòng cấp cứu cùng Vân Quỳnh rồi.

Bà Quang thút thít :

- Tại sao con gái tôi lại đại đột như thế ? Không có thằng vô lại đó thì

lại càng mừng chứ sao ?

Thắng cúi đầu :

- Cháu thật ân hận khi đã giới thiệu nó cho cậu . . .

Ông Quang lắc đầu :

- Cháu không có lỗi. Chính cậu cũng làm con người nó mà. Nhưng mà cậu sẽ không tha cho nó đâu.

Bà Quang lo sợ nhìn chồng :

- Ông định sẽ làm gì ?

Ông Quang nắm tay vợ :

- Bà cứ yên tâm. Tôi sẽ không làm điều phạm pháp đâu. Tôi chẳng dại dột gì mà đánh đổi mình với cái thằng vô lại đó . Nhưng tôi sẽ có cách trị nó. Dù cho ý đồ của nó có thành công thì người ta cũng coi nó như một thứ rác rưởi.

Thắng chột lên tiếng :

- Cậu ạ! Cậu để nó cho cháu. Cháu sẽ nói chuyện phải trái với nó.

Ông Quang lắc đầu :

- Không cần phải nói đâu cháu ạ. Cậu biết cách giải quyết mà. Chỉ cần khi nào Vân Quỳnh khỏe lại, cháu thường xuyên đến an ủi nó, khích lệ tinh thần nó giúp cậu là được rồi.

Thắng gật đầu :

- Chuyện đó thì cậu cứ giao cho cháu. Trong chuyện này, cháu cũng có trách nhiệm mà. Chỉ cần Vân Quỳnh không sao là được rồi. Lần này, cháu sẽ bảo vệ em chứ không để em phải làm lần như thế đâu .

Nghe hai cậu cháu nhắc đến Vân Quỳnh, bà Quang lại nước mắt ngấn nước mắt dài :

- Sao mà lâu thế nhỉ ? Không biết con bé có làm sao không nữa ?

Ông Quang gắt lên :

- Làm sao là làm sao ? Bà chỉ được cái nói gở.

- Sao ông mắng tôi, thì cũng chỉ vì tôi lo cho con thôi mà.

Thắng vội can ông cậu của mình :

- Cậu à ! Chỉ tại mợ lo lắng quá thôi. Nhưng cậu mợ cứ yên tâm, Vân Quỳnh hiền lành như thế, cháu tin là em sẽ không sao đâu.

Như để trả lời cho câu nói của Thắng cánh cửa phòng cấp cứu lại được mở ra, và Toàn bước tới trước mặt mọi người . Thắng vội vã đứng lên, anh nói ngay :

- Vân Quỳnh sao rồi hở Toàn ?

Tháo khẩu trang xuống, Toàn tươi cười nhìn ba người :

- Khỏe rồi, Vân Quỳnh không sao. Chỉ tại tim cô ấy quá yếu nên hôn mê sâu như vậy thôi. Nhưng mà sáng mai thì cô ấy sẽ tỉnh lại đấy.

Bà Quang hỏi ngay :

- Tôi có thể vào thăm nó được không bác sĩ ?

Toàn gật đầu :

- Bác vào thăm cô ấy một chút rồi về nghỉ ngơi đi. Hôm nay, cháu trực cấp cứu nên sẽ chăm sóc cô ấy. Hai bác không phải ở lại đâu.

Ông bà Quang vào trong rồi , Toàn ngồi xuống bên cạnh Thắng. Anh hỏi :

- Sao lại để đến nông nỗi này ? Hôm trước thấy Vân Quỳnh cũng không sao cơ mà.

Thắng tỏ ra ân hận :

- Chỉ tại tôi thấy nó cứ nuôi tiếc thằng Kha mãi, nên mới đưa nó đến đám hỏi của nó với cô gái kia. Không ngờ Vân Quỳnh bị sốc mạnh quá. Nó không chịu nổi lên mới hồ đồ như thế.

Toàn lắc đầu :

- Tôi thật không ngờ, thằng Kha lại tồi tệ như thế ? Gia đình bác Quang đã đối xử với nó như thế, Vân Quỳnh lại là một cô gái đẹp người đẹp nết. Thử hỏi nó còn ước muốn điều gì nữa ?

Thắng trầm ngâm :

- Từ trước đến giờ mình vẫn quý nó vì nó là một thằng có ý chí. Khi thấy nó và Vân Quỳnh yêu nhau, mình đã rất mừng cho gia đình ông cậu mình vì nghĩ là nó trung hậu. Không ngờ, tham vọng của nó quá lớn, Vân Quỳnh không đáp ứng nổi cho nó.

- Gia đình bác Quang cũng đâu phải là nghèo khó gì, nếu không nói là quá giàu nữa là khác. Nó cưới Vân Quỳnh thì tất cả mọi thứ đều thuộc về tay nó cơ mà.

- Nhưng gia sản của ông cậu tôi không bằng của ông tổng giám đốc ngân hàng. Lại thêm một chuyến đi du học cùng cô con gái duy nhất của ông ta thì hấp dẫn gấp bội lần cơ.

- Té ra, từ trước đến nay mình đều lầm nó. Cũng may là chưa đám cưới, chứ lấy nhau rồi mà nó cứ chèo cao mãi như thế này thì Vân Quỳnh còn khổ tới đâu.

Thấy Toàn có vẻ quan tâm tới Vân Quỳnh, Thắng tò mò nhìn bạn :

- Cậu có vẻ quý Vân QUỳnh nhỉ ?

Câu hỏi của Thắng không ngờ làm toàn đỏ mặt. Anh đập vào vai bạn :

- Cậu lại nghĩ lệch lạc gì nữa đây? Chỉ là tôi thấy cô ấy hiền hậu và yếu đuối quá nên mới quan tâm thôi mà.

Thắng gật gù

- Thì ra là vậy ? Chỉ là sự quan tâm của bác sĩ dành cho bệnh nhân thôi, phải không? Vậy cũng tốt, tôi sẽ nói cậu tôi nhờ cậu làm bác sĩ riêng để chăm sóc cho em gái tôi. Cậu hiểu biết chuyện của nó như thế thì sẽ giúp nó cũng dễ hơn.

Toàn lắc đầu :

- Cậu đừng có hy vọng nhanh quá như vậy. Tôi sẽ giúp Vân Quỳnh, nhưng tất cả cũng là do cô ấy tự đứng lên mà thôi.

- Tôi hiểu. Nhưng nếu cậu nhận lời giúp cho Vân Quỳnh thì tôi thấy yên tâm hơn.

- Tôi sẽ cố gắng hết sức mình, cậu cứ yên tâm.

Ông bà Quang đã trở ra ngoài, Toàn đứng lên :

- Hai bác thấy rồi đó, Vân Quỳnh đã ổn rồi. Chỉ cần để cô ấy nằm dưỡng sức vài ba bữa là khỏe thôi.

- Thế chừng nào gia đình mới được nuôi bệnh thường xuyên ?

Toàn trả lời câu hỏi của ông Quang :

- Từ giờ đến chiều thì cháu sẽ làm giấy tờ chuyển Vân Quỳnh lên khoa nội, khi đó thì gia đình mới được thăm nuôi. Chứ còn bây giờ để cô ấy ở đây cho dễ theo dõi, sợ có biến chứng gì không thôi, chứ nếu không thì cũng ổn rồi.

Bà Quang buồn rầu :

- Tôi chỉ sợ là khi em nó tỉnh lại không có người than bên cạnh, nó lại nghĩ quẩn nữa thì khổ.

Thắng nắm tay bà Quang :

- Đã có toàn nó túc trực ở đây rồi mợ ạ. Mợ không phải lo nữa đâu.

Đề cháu đưa cậu mợ về nghỉ ngơi một chút. Đầu giờ chiều mình lại vào là được rồi.

Toàn gật đầu :

- Thắng nói phải đó, hai bác cứ yên tâm về đi. Chiều nay, Vân Quỳnh sẽ lên phòng bệnh, khi đó có Thắng và cháu rồi.

Bà Quang đành phải miễn cưỡng ra về. Nhưng bà vẫn không yên tâm nên với lại dặn Toàn :

- Nhờ bác sĩ để ý chăm sóc Vân Quỳnh giúp chúng tôi.

Toàn gật đầu với ông bà Quang rồi trở vào phòng cấp cứu. Đến bên giường của Vân Quỳnh, anh lặng lẽ ngắm nhìn cô đang say ngủ mà thấy xót xa. Một cô gái vui vẻ yêu đời mà lại đến nông nỗi như thế này ư ? Nhìn gương mặt xanh mướt của cô, anh càng thấy tức giận với Mạnh Kha. Giá như lúc này thằng bạn anh có mặt tại đây, chắc chắn là anh sẽ đâm vào mặt anh ta mấy cái cho hả cơn giận của mình.

Kéo chiếc dây truyền dịch của Vân Quỳnh cho ngay lại, Toàn kéo chiếc ghế lại sát bên giường cô. Anh ngồi đó, đợi cô tỉnh lại với một tâm trạng bồn chồn như đang đợi người thân của mình.

Một đời có nhau

Phần 20

Ông Quang đã nói là phải trừng phạt Mạnh Kha, và ông đã tìm cách để làm điều đó. Thực ra, việc ông định làm cũng chẳng khó khăn gì, khi mà trong tay ông có nhiều thuận lợi. Ông cho người tìm hiểu về gia đình của cô gái mà Mạnh Kha sắp cưới, và ông đã tới tìm gặp cha của Ngọc Nga sau khi ông đã thu thập đủ tin tức.

Tìm đến ông Phan vào một buổi sáng, ông Quang mang trong lòng một quyết tâm thật cao. Ông đã quyết định nói hết những gì Mạnh Kha đã đối xử với con gái ông cho người cha của cô gái sắp gả bó

với anh ta biết. Và sau đó thì tùy họ quyết định.

Có một điều bất ngờ mà ông Quang không hề mong đợi, đó là thái độ bình thản của ông Phan. Khi ông Quang bước vào căn phòng làm việc thật rộng của ông Tổng giám đốc ngân hàng cổ phần, ông Phan đã tiếp ông với một thái độ thản nhiên như tiếp một khách hàng thông thường. Ông Quang hơi lạ, nhưng ông vẫn nói :

- Tôi là Quang . . .

Ông Phan gật đầu :

- Tôi biết. Nhưng tôi không biết là tôi đã được hân hạnh quen biết với ông từ bao giờ ?

Ông Quang lắc đầu :

- Chúng ta chưa hề quen biết với nhau từ bao giờ.

- Vậy thì hôm nay chúng ta sẽ nói về chuyện gì ? Công việc làm ăn của ông ư ?

- Không. Tôi đã nói với thư ký của ông là tôi muốn gặp ông vì một chuyện hoàn toàn riêng tư, không dính dáng gì đến việc làm ăn cả. Nhưng đây là một chuyện rất cần thiết . . .

Đến lượt ông Phan lắc đầu :

- Tôi không nghĩ là chúng ta lại có một mối quan hệ nào đó . . .

- Có đấy. Tuy tôi và ông chưa quen biết với nhau một lần nào, nhưng chúng ta có cùng một người quen.

Ông Phan hỏi lại :

- Ông có thể nói rõ ra được hay không ? Tôi không thích những lời úp mở.

Ông Quang gật đầu :

- Xin lỗi ông, chỉ tại tôi mới gặp ông nên mới có những lời lẽ như thế. Nhưng ông đã muốn thế thì tôi xin đi thẳng vào vấn đề. Tôi nghĩ là ông đã biết một kiến trúc sư tên là Mạnh Kha . . .

Ông Quang dừng lại một chút như là để dò ý của ông Phan. Và khi thấy ông Phan gật đầu ông nói tiếp :

- Và cậu ấy là con rể tương lai của ông ?

- Chuyện Mạnh Kha sắp là con rể tương lai của tôi có vấn đề gì với ông, mà ông phải tới gặp tôi ?

Câu hỏi của ông Phan làm ông Quang hơi lung túng một chút. Nhưng vốn là một người từng trải, ông đã bình tĩnh trở lại. Ông tiếp :

- Vì cậu ấy cũng từng là con rể tương lai của tôi. Nhưng sắp đến ngày đám cưới thì cậu ấy lại nói chia tay với con gái tôi mà không có một lý do nào cả . Nhưng mãi sau này tôi mới biết cậu ấy làm thế vì cậu ấy đã quen và đã làm đám hỏi với con gái ông.

Nét mặt ông Quang biến đổi thật khế, những cơ mặt hơi rung nhẹ, nhưng cũng đủ lọt vào đôi mắt sắc bén của ông Quang. Tuy nhiên, chỉ một thoáng thôi, ông Phan đã lấy lại vẻ mặt lãnh đạm của mình. Ông gật đầu :

- Chuyện Mạnh Kha quen với một cô gái thì tôi có biết. Nhưng cậu ta đã nói với gia đình tôi là đã giải quyết xong mọi chuyện rồi cơ mà. Vậy tại sao giờ này ông lại còn kiếm tôi ?

Ông Quang nhìn người đàn ông trước mặt với sự ngạc nhiên. Chuyện như thế mà ông ta vẫn bình thản được thì cũng là lạ đó. Giọng nói của ông đã mang âm sắc giận dữ :

- Ông đừng hiểu lầm là tôi có ý muốn tìm ông để nói xấu cậu thanh niên này, hay là để tìm cách đưa cậu ta về với con gái tôi. Thực sự thì con gái tôi cũng còn đau khổ ghê lắm, nhưng tôi không tiếc thứ bội nghĩa như thế đâu. Nếu như giờ đây cậu ta có quay về thì tôi cũng không bao giờ chấp nhận. Nhưng tôi không muốn nhìn thấy loại người như cậu ta nhõn nhợ tìm cách để đạt được ý đồ của mình bất chấp thủ đoạn, vì thế mà tôi mới nói cho ông biết. Ông hãy hỏi cho kỹ

cậu ta xem, tôi và gia đình tôi đã đối xử với cậu ta như thế nào trong thời gian vừa qua, từ khi cậu ta vừa mới ra trường cho tới ngày hôm nay ? Khi đó thì ông mới nhận rõ được con người của cậu ta. Tôi chỉ vì thương hại cho con gái ông và ghét kẻ bội bạc nên mới tới nói với ông, chứ hoàn toàn không vì lợi lộc của riêng mình đâu.

Không đợi cho ông Phan nói gì thêm, ông Quang đứng lên và nghiêng đầu kiểu cách:

- Chào ông. Tôi nghĩ là những điều muốn nói thì tôi đã nói xong. Và bây giờ tôi xin chào ông!

Ông Quang quay gót và đi thẳng ra cửa, không một câu chào. Ông Phan ngồi lặng thinh nhìn theo sau lưng người đàn ông lạ. Trong lòng ông tràn ngập một cơn giận. Chẳng lẽ ông ta cho rằng ông đã xúi giục con gái mình đi cướp chồng sắp cưới của con gái ông ta hay sao, mà ông ta lại đến đây để nói với ông điều đó? Bộ con gái của ông là thứ bỏ đi hay sao mà phải hèn hạ như vậy? Khi có ý định gả Ngọc Nga cho Mạnh Kha, ông đã hỏi anh kỹ càng. Và khi biết chắc chắn là anh chưa có vợ, ông mới bằng lòng chứ nào phải là ông dễ dãi gì đâu.

Mang nỗi ám ức suốt cả ngày, ông Phan trở về nhà vào buổi chiều với gương mặt nặng như treo đá. Trong thấy Ngọc Nga đang cùng Mạnh Kha ngồi nơi chiếc xích đu kê trong sân ông nói trống không:

- Vào đây!

Ngọc Nga ngơ ngác nhìn Mạnh Kha:

- Ba em gọi anh hay là em?

Mạnh Kha cũng ngạc nhiên không kém:

- Làm sao anh biết được? Ba có nói là gọi đứa nào đâu!

- Vậy bây giờ là sao?

Mạnh Kha nhún vai:

- Thì cả hai đứa cùng vào chứ làm sao?

- Nếu ba có la thì cả hai đứa cùng nghe.

Ngọc Nga lắc đầu:

- Không dám cùng nghe đâu. Anh có lỗi thì rang mà gánh một mình đừng có kéo em vào theo đó!

Mạnh Kha đứng lên:

- Gánh một mình thì gánh chứ sao ! Có người đã nói với mình là sẽ cùng mình chia ngọt sẻ bùi, vậy mà mới nhìn thấy cái viễn ảnh là sẽ bị la mắng thôi mà đã bỏ chạy mất tiêu rồi. Thật là đau lòng !

Ngọc Nga nhéo thật mạnh vào cánh tay Mạnh Kha :

- Em mới nói như vậy thôi mà đã xiên xỏ người ta rồi,anh thật là xấu đó!

Mạnh Kha xuýt xoa:

- Xấu vậy mà có người thương là được rồi.Bây giờ có vào cùng anh không?

Ngọc Nga gật đầu:

- Vào chứ. Không biết là ba gọi anh hay em thì cả hai đứa cùng vào cho chắc ăn.

Mạnh Kha cười cười:

- Và cũng để nghe mắng chung cho vui!

Ông Phan chỉ tay vào chiếc ghế trước mặt:

- Ngồi xuống đó đi!

Ngọc NGa nũng nịu:

- Ba à! Chuyện gì mà ba làm thấy ghê vậy?

Ông Phan nghiêm mặt:

- Con ngồi im đó. Ba chưa hỏi thì không được nói gì hết. - Quay sang Mạnh Kha, ông gần giọng. - Tại sao cậu không nói cho tôi biết là cậu đã đính hôn?

Mạnh Kha giật thót người. Tại sao ông Phan lại biết chuyện này được nhỉ? Anh đã giấu rất kỹ cơ mà. Nhưng người đã từng tham dự lễ đính hôn của anh với Vân Quỳnh, và ngay cả những người chỉ quen biết thôi, anh đã không mời đến dự lễ đính hôn của anh với Ngọc Nga. Và thậm chí, mọi quan hệ cũ anh hầu như đã cắt đứt. Vậy thì tại sao ông bố vợ anh lại biết nhỉ?

Mạnh Kha nhăn trán suy nghĩ. Anh nhớ lại chuyện đã xảy ra trong lễ đính hôn của mình. Hôm đó, Thắng đã đưa Vân Quỳnh đến, nhưng chuyện xảy ra rất nhanh, không có ai biết chuyện cơ mà. Hoặc giả ông Phan có biết được thì ông đã nói ngay hôm đó chứ đâu phải đợi đến bây giờ. Chắc hẳn là phải có một người nào đó ganh ghét anh mà phá anh đây mà.

Nghe thế, Mạnh Kha thấy bình tĩnh lại. Vì tuy đã chắc chắn với việc làm của mình, nhưng anh đã suy nghĩ rất nhiều đến cách đối phó. Anh ra về oan ức:

- Chuyện đó là một sai lầm của con đã lâu rồi, nhưng con đã chia tay với cô gái đó rồi mà ba!

- Cậu đã chia tay rồi mà tôi còn bị làm phiền là sao ?

Mạnh Kha ngạc nhiên :

- Tại sao lại có chuyện lạ lung như thế ạ ? Ai đã đến làm phiền ba ?

- Thì cha của cô gái đó chứ còn ai nữa ? Tự nhiên tôi trở thành một thằng hề khi gả con gái cho một người không ra gì, vì đã bỏ rơi con gái người ta.

Câu nói của ông Phan đã làm cho Mạnh Kha hiểu ra ông biết chuyện là do ông Quang đến gặp ông. Nhưng Mạnh Kha không lo, vì anh đã có cách để gỡ tội cho mình. Anh tỏ ra thành thật :

- Con xin lỗi ba vì đã không nói cho ba biết. Chỉ tại con nghĩ là chuyện không có gì quan trọng. Thật ra, chuyện con đính hôn với con gái ông Quang chỉ là bắt đắ dĩ mà thôi. Trước đây, con là nhân viên trong công ty của ông ấy. Lúc đó, con mới ra trường nên cũng không biết suy nghĩ cho thấu đáo. Vì vậy, khi nghe ông chủ nói là gả con gái cho con thì con đã không dám chống lại. Nhưng làm lễ đính hôn rồi, con mới nhận ra là con không hề có một chút cảm tình nào với cô ấy. Vì thế, mà con cứ tìm cách để kéo dài thời gian chứ không chịu làm đám cưới. Cho tới khi con gặp được em Nga thì con mới có được quyết định. Vì con không thể bỏ mặc hạnh phúc của mình vì cả nề được. Con đã nói rõ với gia đình họ, và con đã bỏ việc ở đó dù cho con còn khá nhiều tiền thưởng cũng như lương tháng cuối cùng của con chưa lãnh.

- Nếu như cậu đã nói rõ với họ rồi thì tại sao hôm nay họ còn đến làm phiền tôi ?

Giọng nói của ông Phan đã nhẹ nhàng trở lại. Mạnh Kha biết là những lời vừa nói đã thuyết phục được ông Anh mừng thầm trong bụng, và anh quyết định tiến tới :

- Thì họ không đạt được mục đích nên mới tức giận và làm như thế thôi. Gia đình họ đâu có muốn mất con, vì con làm lợi cho họ biết bao nhiêu. Ba cũng biết, con là kiến trúc sư mà, một công ty xây dựng thì cần con như thế nào thì ba cũng biết rồi. Huống chi họ không có con trai, có mỗi cô con gái lại theo sư phạm. Vậy thì một thằng rể như con mà vuột mất thì cũng tiếc chứ !

Lời lẽ của Mạnh Kha đã thuyết phục được ông Phan. Nét mặt ông giãn hẳn ra và ông thở ra một hơi dài nhẹ nhõm :

- Thật ra thì tôi cũng lờ mờ đoán được ý định của họ, nhưng chỉ vì bất ngờ nên tôi giận cậu hết sức. Cũng may là hồi sáng tôi không để lộ ra sự ngạc nhiên của mình trước mặt ông ta. Vì vậy mà ông ta có vẻ tức giận lắm.

Ngọc Nga chen vào :

- Chuyện đã sáng tỏ rồi, ba đừng có lấy đó mà giận anh Kha nữa.

Anh ấy rất thật tình với con mà ba.

Ông Phan gật đầu với cô con gái yêu :

- Ba có giận cậu Kha cũng chỉ là vì ba lo cho cô con gái yêu của ba thôi mà. Nhưng mà chuyện đã như thế rồi thì hai đứa cũng mau mau mà làm đám cưới đi, chứ đừng để người ta có cơ hội mà dèm pha nữa.

Mạnh Kha mừng như mở cờ trong bụng :

- Con biết rồi ba, để con về thu xếp rồi thưa lại với ban gay.

Ông Phan gật đầu rồi đứng lên :

- Được rồi. Hai đứa ngồi đó chơi. Ba lên lầu nghỉ một lát. Khi nào tới giờ cơm thì Ngọc Nga lên gọi ba.

Đợi ông Phan đi khuất trên cầu thang Mạnh Kha choàng tay qua vai Ngọc Nga để kéo cô ngã người vào mình. Nhưng cô đã vungf ra khỏi cánh tay của Mạnh Kha. Cô trừng mắt nhìn anh :

- Anh giải thích chuyện này đi !

Mạnh Kha lại choàng tay qua vai Ngọc Nga :

- Thì nãy giờ anh đã nói với ba hết rồi đó, em cũng nghe rồi mà.

- Nhưng em không chấp nhận chuyện anh giấu em là đã từng đính hôn với một cô gái khác, và ngay khi quen em, anh cũng còn giữ mối quan hệ với cô ta.

Biết là không thể chối cãi được sự thật với Ngọc Nga, Mạnh Kha đành phải chọn cách nói thật. Nhưng anh cũng suy tính thật nhanh để làm cho cô hiểu vấn đề theo hướng có lợi cho anh. Mạnh Kha làm ra vẻ thành thật :

- Anh không nói cho em biết vì anh không muốn em phải bận tâm, anh nghĩ là anh sẽ giải quyết được êm đẹp mọi chuyện . . .

Ngọc Nga cắt ngang lời Mạnh Kha :

- Nhưng mà anh đã không làm được điều đó, vì thế mà giờ này vẫn còn chuyện, thấy không ?

Mạnh Kha làm ra vẻ khổ sở :

- Anh không ngờ ông Quang lại tìm đến để làm phiền ba. Nhưng như thế là anh đã dứt khoát với họ để toàn tâm toàn ý với em rồi còn gì ?

Ngọc Nga nhìn Mạnh Kha, cô lắc đầu :

- Nhưng tại sao anh không nói với em chuyện đó ? Như thế là anh đã không thành thật với em. Vả lại từ khi quen em đến nay, em không nghĩ là có một người con gái khác trong tim anh. Em không chịu được là đã có một người con gái khác chia sẻ tình cảm của anh đối với em. Chẳng thà là em không có anh, chứ như thế thì em không thể nào chịu đựng được.

Mạnh Kha nhăn mặt :

- Anh đã nói hồi nãy rồi, chuyện anh đính hôn với Vân Quỳnh chỉ là anh buộc phải làm như thế mà thôi.

Ngọc Nga dài giọng :

- Bị bắt buộc phải có một cô vợ à? Anh nói chuyện khó tin thật.

- Nhưng mà đó là sự thật. Bởi vì anh làm trong công ty đó. Anh lại mới ra trường nên rất muốn ổn định chỗ làm mong có cơ hội tiến thân để có thể tạo cho mình một tương lai tốt đẹp. Ngoài ra, anh còn phải lo cho gia đình nữa. Nếu như mất việc làm thì thật là anh không biết tính sao! Vì vậy mà em bảo anh phải làm sao ? Khi đó, anh chưa yêu ai nên cứ nghĩ như thế thì sẽ tốt cho mình. Vì vậy, mà anh đã gạt đầu bằng lòng ngay chứ không lưỡng lự chút nào. Mãi tới khi quen em thì anh mới nhận thấy được sai lầm của mình. Nhưng anh đã kịp thời sửa chữa sai lầm đó bằng cách nói rõ mọi chuyện với Vân Quỳnh để dứt khoát với cô ấy. Như thế là anh đã rất thật tình với em rồi còn gì ?

Những lời giải thích của Mạnh Kha đã làm cho Ngọc Nga nguôi cơn ghen giận, nhưng cô vẫn ầm ức :

- Nếu nói như anh thì anh đã dứt khoát hẳn rồi, vậy thì tại sao ông bố của cô ta còn tìm đến ba em để gây chuyện ?

Mạnh Kha lắc đầu chán nản :

- Anh cũng không nghĩ là ông ta lại làm như thế, bởi vì gia đình em đâu có dính dáng gì đến chuyện này. Nhưng vì chính ông ta làm như thế, lại càng chứng minh cho em thấy là anh đã hoàn toàn dứt khoát với cô ta. Chỉ vì họ còn tiếc nuối nên mới không chịu im lặng mà thôi.

Ngọc Nga trề môi :

- Anh làm như anh có giá lắm vậy ! Họ phải tiếc anh cơ à ?

Mạnh Kha cười cười :

- Chỉ với em thì anh mới không có giá mà thôi ! Chứ còn đối với gia đình đó thì anh thực sự là quý hiếm đó. Em không thấy là họ đang rất cần có một người con rể để lo chuyện công ty à. Mà với một công ty xây dựng thì một kiến trúc sư xây dựng như anh sẽ làm được những gì, em cũng biết rồi đó !

Ngọc Nga đã bị Mạnh Kha thuyết phục hoàn toàn. Cô nhìn anh với ánh mắt đã dịu hẳn đi. Nhưng cô vẫn ầm ức :

- Nhưng mà em làm sao biết được anh có thật lòng với em hay không ?

Mạnh Kha biết là Ngọc Nga đã dịu xuống, và mọi nỗi nghi ngờ đã được xóa sạch, nhưng anh vẫn không tỏ ra mừng rỡ :

- Mọi điều anh làm đã không đủ chứng minh với em về tình cảm anh hay sao ? Vậy thì anh sẽ không biện minh cho mình nữa, tùy em suy nghĩ và quyết định thôi.

Ngọc Nga nhìn Mạnh Kha hờn dỗi :

- Anh nói như vậy đó hả ? Nếu như em nói là em muốn chia tay với anh thì anh tính sao ?

Mạnh Kha cười buồn :

- Thì anh cũng đành phải chịu thôi chứ biết làm sao bây giờ ? Khi mà em đã không tin anh rồi thì anh cũng chẳng biết mình phải làm gì nữa ?

Ngọc Nga la lên :

- Ai nói là em không tin anh bao giờ đâu ?

- Thì đó, em vẫn cứ ám ức vì chuyện cũ của anh, như thế tức là em không tin anh chứ còn gì nữa ?

- Là em nói như thế thôi, chứ có phải như vậy là không tin anh đâu. Chẳng lẽ chuyện xảy ra như thế, mà anh lại bảo em phải im lặng hay sao ?

Mạnh Kha lại choàng tay qua vai Ngọc Nga. Lần này, cô không hét anh ra nữa, mà ngồi im để anh kéo mình vào lòng. Mạnh Kha biết là mọi chuyện đã qua, anh mừng thầm trong lòng. Anh thủ thả với Ngọc Nga :

- Anh biết là em sẽ buồn, nên anh dẫu không cho em biết. Nhưng dù anh có cố gắng thu xếp đến đâu thì cuối cùng rồi em cũng biết. Thật là ý trời ! Nhưng cũng may là ba và em thông cảm cho anh, nên giờ này anh mới còn em như thế này, Ngọc Nga à, anh cảm ơn em !

Ngọc Nga cong môi :

- Em không cần anh cảm ơn. Mà em chỉ cần từ nay về sau anh đối xử tốt với em là được rồi. Nhất là anh không được giấu em điều gì nữa đó !

Mạnh Kha âu yếm :

- Nhất định là anh sẽ nói với em hết mọi điều, không dám giấu em một chuyện gì dù là chuyện gì dù là chuyện nhỏ.

- Anh nói thì phải giữ lời đó, mai mốt mà lại chui ra thêm một cô gái nào nữa thì anh biết tay em.

Mạnh Kha cười thật tươi :

- Làm gì có cô gái nào nữa, chỉ có mỗi cô Ngọc Nga này thôi.

Nép sát vào Mạnh Kha và ngược lên nhìn anh, Ngọc Nga khép nhẹ hai hàng mi cong và không nói gì nữa. Nhưng cử chỉ của cô đã làm cho Mạnh Kha hiểu là cô muốn gì. Anh khẽ khàng cúi xuống. Và cả hai như quên đi những chuyện gì vừa qua để chìm đắm vào những nụ hôn ngọt ngào.

Một đời có nhau

Phần 21

Vừa bước vào phòng khách, Toàn đã nhìn thấy ông bà Quang đang ngồi rầu rĩ bên nhau. Anh lên tiếng :

- Chào hai bác !

Ông bà Quang vội đứng lên, họ cùng cất tiếng chào trả lại Toàn :

- Chào bác sĩ ! Mời bác sĩ ngồi chơi.

- Cảm ơn hai bác !

Toàn ngồi xuống chiếc ghế ông Quang vừa chỉ, anh nói với hai ông bà :

- Hai bác cứ coi cháu như Thắng vậy, đừng gọi cháu là bác sĩ nữa, cháu ngại lắm.

- Nhưng cậu là bác sĩ mà . . .

Bà Quang ngập ngừng, nhưng ông Quang đã gật đầu :

- Cháu đã nói vậy thì bác không khách sáo đâu. Bác cũng muốn chúng ta than thiết hơn nữa.

Toàn đưa mắt nhìn quanh :

- Vân Quỳnh đi đâu rồi ạ ?

Nghe nhắc đến con gái, bà Quang lại buồn bã :

- Nào em nó có đi đâu, nó cứ nằm mãi trên phòng đấy thôi.

Toàn nhú mày :

- Sao lại như thế ạ ? Cứ ở mãi trong phòng thế thì làm sao mà em khỏe được, nhất là tinh thần sẽ trở lên bạc nhược đó. Sao hai bác không khuyên cô ấy ?

Ông Quang rầu rĩ :

- Bác cũng biết thế nên cũng đã nói với nó rất nhiều. Nhưng đứa con gái này thật cứng đầu, có nói thế nào cũng không nghe.

Bà Quang thở dài đánh sượt một cái :

- Thật tôi cũng không biết phải tính sao bây giờ. Cứ như thế này thì cũng mòn mỏi đến chết mất thôi.

Toàn đứng lên, anh hỏi ông bà Quang :

- Cháu có thể thăm Vân Quỳnh một chút không, thưa hai bác ?

Ông bà Quang cũng đứng lên :

- Chúng tôi còn mừng không hết, chứ sao lại không được ?

- Vậy cháu xin phép hai bác.

- Cậu cứ lên đó tự nhiên.

Toàn đi thẳng lên phòng của Vân Quỳnh. Anh không còn lạ gì đường lối trong nhà này , vì thời gian Vân Quỳnh mới xuất viện, anh đã tới chăm sóc cho cô hằng ngày, một phần theo yêu cầu của ông bà Quang, phần khác vì một lý do thầm kín của anh.

Gõ nhẹ lên cánh cửa phòng đang đóng kín, Toàn chờ đợi. Phải đến một phút sau, với hai lần gõ cửa, Toàn mới nghe tiếng nói yếu ớt từ trong vọng ra:

- Mẹ vào đi !

Biết là Vân Quỳnh nhằm anh với bà Quang, nhưng Toàn vẫn không dính chính. Anh xoay nhẹ hai quả nắm và mở cửa bước vào. Trong nhất thời anh không nhìn rõ mọi vật trong căn phòng đóng kín cửa, rèm cửa thì che khuất hết mọi tia sáng từ bên ngoài muốn lọt vào qua lớp kính trong suốt. Trong phòng im lặng tuyệt đối, nếu như người nào không biết cứ tưởng là không có ai.

Chiếc máy lạnh ở góc phòng cứ đều đều tỏa ra những hơi gió mát khiến căn phòng càng trở lên lạnh lẽo hơn. Toàn nheo mắt nhìn kĩ, anh đã nhìn thấy bóng Vân Quỳnh nằm thật yên giữa gối mềm trắng toát.

Toàn đưa mắt tìm công tắc và khi đã thấy, anh với tay bật đèn . Ánh sáng trắng của ngọn đèn neon tỏa ra chói chang trong phòng khiến Vân Quỳnh nhắm nghiền hai mắt lại Rồi cô quay vào phía trong, lấy chiếc gối úp lên mặt như để tránh luồng ánh sáng đó.

Toàn đã nhìn rõ Vân Quỳnh. Anh sót xa khi nhìn thấy cô gầy ruộc người đi, nằm lọt giữa những chiếc gối trắng vây bọc lấy người cô. Một linh cảm thật lạ chợt hiện lên trong đầu tâm linh Toàn khiến anh đột nhiên sợ hãi. Anh lắc mạnh đầu như không dám nghĩ thêm, và một cách cương quyết, Toàn đi thẳng lại bên giường.

Ngồi xuống mép giường, Toàn kéo mạnh mép chăn. Không nghĩ là Toàn đang hiện diện trong phòng mình, lại càng không nghĩ là anh sẽ làm điều đó. Vì thế cô sửng người lại, và Toàn nhận rõ được cái giật mình kinh ngạc của cô.

Vân Quỳnh khó chịu mở mắt ra, và cô ngạc nhiên đến nỗi không thốt

lên lời khi nhận ra người đang ngồi bên cạnh mình là Toàn chứ không phải là mẹ cô như cô đã nghĩ. Cô nhìn Toàn trân trối và lặng thinh khi anh nhẹ nhàng lên tiếng :

- Vân Quỳnh à ! Em phải dậy thôi chứ không thể cứ nằm mãi như thế này được.

Vân Quỳnh nhắm mắt lại. Cô biết là mình không thể làm nũng Toàn như làm nũng với mẹ, và cô lắc đầu :

- Anh mặc kệ em.

Và Toàn cũng lắc đầu :

- Anh không thể mặc kệ em được, em phải dậy và đi ra ngoài như mọi người.

Nước mắt Vân Quỳnh đã bắt đầu chảy :

- Em không thể, anh Toàn ạ !

Toàn cương quyết :

- Không có cái gì là không thể hết, trừ khi em không muốn mà thôi. Nhưng anh nghĩ là em sẽ không hèn yếu đến như thế. Vì vậy mà em phải dậy đi thôi.

Vân Quỳnh thút thít :

- Phải rồi, là em không muốn.

Toàn gật đầu :

- Em được quyền làm những gì mà em muốn, và những điều em không muốn thì không ai có thể ép buộc em được. Nhưng nếu như thế thì em chỉ biết nghĩ cho mình thôi, mà không nghĩ gì đến những người xung quanh mình. Như thế là ích kỷ đó, em biết không ?

Vân Quỳnh chống tay ngồi dậy, cô nức nở :

- Em không có, em không bao giờ ích kỷ . . .

Toàn giúp Vân Quỳnh ngồi thẳng lên, anh chu đáo kê chiếc gối sau lưng cô. Anh chậm rãi nói :

- Anh biết, em biết là một cô gái biết nghĩ đến người khác chứ không phải sống một cách ích kỷ, nhưng em có biết là bây giờ em đang vô tính sống trong những điều đó hay không ?

Vân Quỳnh lau nước mắt, cô nhìn Toàn với ánh mắt ngạc nhiên :

- Anh nói vậy nghĩ là sao ?

Toàn mừng thầm trong lòng, Vân Quỳnh đã chịu nói chuyện, có nghĩa là anh sẽ có cơ hội để đưa cô ra khỏi cái không khí trầm cảm này. Anh chậm rãi :

- Em biết không ? Trong khi em nằm đây với nỗi buồn của mình thì ở dưới nhà, cha mẹ em cũng đang đau buồn chẳng kém gì em đâu. MÀ điều đó thì anh chắc là em không muốn đâu phải không ? Vì khi em giam mình ở trong phòng riêng của mình thì khi đó, anh biết là em chỉ muốn một mình ôm chôn nỗi đau, chứ không muốn làm phiền ai hết, phải không ? Nhưng em không thể nào biết được, cũng chính vì điều đó mà cha mẹ em đã rất đau buồn. Vì có người làm cha làm mẹ nào mà lại muốn con gái mình buồn rầu đâu. Vì vậy mà em phải quên hết những buồn đau của mình, để tìm lại cho mình những tháng ngày êm ả như trước đây. Khi đó thì ba mẹ em mới yên tâm được chứ.

- Nhưng mà em không thể nào quên được, anh Toàn à. Cứ nghĩ đến việc anh Kha đã quên em và hạnh phúc bên người con gái đó thì em lại thấy cuộc sống không còn ý nghĩa gì nữa . . .

Toàn cắt ngang lời Vân Quỳnh :

- Sao lại không có ý nghĩa ? Cuộc sống của chúng ta sẽ vô cùng phong phú, nếu như chúng ta biết cách sống. Bởi vì đâu phải trong cuộc đời của em chỉ có mỗi mình thằng Kha là tất cả đâu ? Em còn rất nhiều điều ở phía trước. Công việc nè, cha mẹ nè, bạn bè nè . . . ai ai cũng quan tâm đến em, tại sao em lại cứ mãi ôm nỗi đau một

mình ?

- Em không muốn mọi người thương hại em đâu . . .

Toàn lắc đầu :

- Không ai thương hại em hết mà là sự cảm thông. Vì trong cuộc sống không phải là tất cả đều mang lại cho ta hạnh phúc ngọt ngào. Có những khi chúng ta gặp phải những điều đau buồn hoặc nặng nề hơn nữa là sự bất hạnh. Khi đó thì chúng ta rất cần sự cảm thông và chia sẻ của mọi người xung quanh mình. Em cũng thế thôi.

Vân Quỳnh cúi mặt :

- Nhưng em không biết mình phải làm gì bây giờ. Nỗi đau của em quá lớn khiến em như hụt hẫng trong tất cả mọi điều . . .

Toàn nắm bàn tay Vân Quỳnh đang hờ hững để trên chiếc gối cô ôm trong lòng. Anh tha thiết :

- Em không biết làm gì vì em đang hụt hẫng, nhưng anh thì biết. Vì vậy, anh sẽ giúp em. Nào, anh xuống nhà đợi em. Anh cho em mười phút thôi, em phải sửa soạn thật nhanh để ra ngoài với anh.

Vân Quỳnh như bị lôi cuốn bởi sự mạnh mẽ của Toàn. Cô không còn đáng vẻ bạc nhược như lúc nãy nữa, mà đã có vẻ tỉnh táo hơn. Cô hỏi Toàn :

- Ra ngoài để làm gì hở anh ?

Toàn khoả tay một vòng :

- Thì mình đi ngắm cảnh, hít thở khí trời . . . thiếu gì chuyện cho mình thưởng thức. Thôi, không nói cà kê với em nữa. Thay quần áo nhanh lên, anh xuống nhà đợi em đó nha.

Nói vừa dứt câu, Toàn đứng lên và đi ra ngoài ngay, như không để cho Vân Quỳnh kịp phản ứng.

Toàn vừa bước xuống dưới nhà, vợ chồng ông Quang đã đón anh

ngay chân cầu thang với thái độ bồn chồn. Bà Quang hỏi ngay :

- Nó sao rồi hở cháu ?

Toàn cười thật tươi :

- Vân Quỳnh không sao đâu, hai bác cứ yên tâm. Cô ấy đang sửa soạn để đi ra ngoài với cháu.

Bà Quang chấp hai tay lại với nhau :

- Tạ ơn Thượng đế, con gái tôi đã bình tâm lại rồi.

Cả ba người cùng ngồi xuống bộ salon, ông Quang nắm tay toàn lắc mạnh :

- Thật là cảm ơn cháu quá, không có cháu chúng tôi thật là không biết tính sao nữa.

Toàn tươi cười :

- Thật ra Vân Quỳnh cũng không đến nỗi nào, chỉ tại không có người vực cô ấy dậy mà thôi. Cháu đã biết rồi thì sẽ giúp hai bác để làm cô ấy vui, mỗi buổi chiều cháu sẽ đến đây sau giờ tan sở để cùng chuyện trò hoặc thỉnh thoảng đưa cô ấy ra ngoài như hôm nay.. Cháu mong là hai bác cho phép.

Bà Quang tròn mắt :

- Chúng tôi cảm ơn cháu không hết, chứ có gì là cho phép hay không, cậu cố gắng giúp chúng tôi là chúng tôi mang ơn cậu lắm rồi.

Toàn lắc đầu :

- Bác đừng nói như thế, cháu không dám nhận đâu. Dẫu sao thì cháu với Thắng có khác gì là an hem đâu. Vả lại, cháu rất quý Vân Quỳnh . . .

Toàn vừa nói tới đó thì Vân Quỳnh đi xuống. Anh vội ngưng hẳn câu nói của mình và đưa mắt nhìn cô. Vân Quỳnh ngồi xuống chiếc ghế

trước mặt Toàn, nói nhỏ :

- Em đã xong rồi đây, anh Toàn ạ !

Toàn không vội trả lời, anh lặng im ngắm nhìn Vân Quỳnh. Cô hãy còn xanh xao lắm, nhưng trên mặt đã có chút linh hoạt chứ không còn hoàn toàn mang dáng vẻ thất thần như lúc nãy nữa. Toàn thấy lòng mình nhói lên một cái khi nhìn Vân Quỳnh gầy đi rất nhiều. Nhưng cô trông càng thanh nhã, thanh thoát hơn trong bộ quần áo màu trắng với những lớp vải nhẹ như tơ.

Toàn đứng lên, anh nói nhanh như để trấn áp một dòng cảm xúc mới lạ đang tràn ngập tim anh :

- Chúng mình đi, Vân Quỳnh. Cháu xin phép hai bác để đưa Vân Quỳnh ra ngoài cho thoải mái một chút ạ.

Ông Quang gật đầu :

- Được rồi, các con đi chơi cho vui. Có cần phải lấy x echo Quỳnh đi để không gió máy không howqr cháu Toàn ?

Toàn lắc đầu :

- Không cần đâu bác ạ. Cháu đưa Quỳnh đi xe gắn máy cho thoải mái.

Toàn đã đưa Vân Quỳnh ra ngoài, ông bà Quang nhìn nhau với hai đôi mắt long lanh lệ mừng. Thế là con gái họ đã vượt qua được nỗi đau rồi đó.

Một đời có nhau

Phần 22

Tựa lưng vào lan can của du thuyền, Vân Quỳnh thích thú ngắm cảnh vật rực rỡ trên dòng sông tối đen. Dù cho chiếc lan can bằng sắt cán vào làm lưng cô hơi đau, nhưng Vân Quỳnh không chú ý đến

điều đó mà cứ mãi mê ngắm nhìn ánh đèn đủ màu sắc trên các bảng hiệu và trên các tòa nhà cao ốc cứ nhấp nháy chớp tắt như một rừng sao dày đặc. Gió đêm mát rượi mơn man làn da làm cho Vân Quỳnh có một cảm giác dễ chịu, mái tóc dài của cô cũng vui vẻ tung bay theo gió và quần quýt vờn quanh khuôn mặt của Toàn.

Đứng lặng lẽ bên cạnh Vân Quỳnh, Toàn cũng phóng tầm mắt nhìn thật xa vào dòng sông. Anh đứng im để lắng nghe hồn mình đang êm ả, một cảm giác diệu kỳ mà anh chỉ mới có được trong những ngày gần đây.

Từ hôm kéo được Vân Quỳnh ra khỏi cái thế giới âm u của cô, Toàn đã thường xuyên đi ra ngoài. Và những buổi rong chơi như thế này đã dần dần đưa Vân Quỳnh trở lại với niềm vui, với sự yêu đời ngày trước. Tuy cũng có những lúc cô thờ thẩn như để hồn lạc vào một cõi vô thức nào đó, và Toàn vẫn tôn trọng phút giây riêng tư đó của cô.

Nhưng Vân Quỳnh tuy trông yếu đuối như thế, nhưng lại là một cô gái có cá tính mạnh. Cô đã để hồn mình nhớ về kỷ niệm, nhưng rồi những giây phút yếu lòng đó chỉ là một thoáng vụt qua và cô lại trở về với hiện tại của mình.

Có được dũng cảm như thế, Vân Quỳnh đã phải cố gắng rất nhiều. Nhưng cạnh sự cố gắng của cô, còn có sự tiếp sức của Toàn, người đã luôn bên cạnh cô từ đó đến nay. Và dần dần, Toàn đã trở lên cần thiết cho Vân Quỳnh từ bao giờ không biết. Những lúc bên anh, cô thấy hồn mình êm ả quá, và khi anh ấy chậm đến, cô thấy một chút gì nhưng nhớ đang len lỏi trong từng ý nghĩ của cô.

Một cái gì đó mềm mại chạm nhẹ vào má khiến Toàn rời khỏi những ý nghĩ của mình, anh nhing sang bên cạnh. Thì ra, Vân Quỳnh đang gờ tay gom gọn những sợi tóc dài của mình. Nắm nhẹ bàn tay Vân Quỳnh, Toàn dịu dàng :

- Cứ để cho tóc bay, Vân Quỳnh ạ !

Vân Quỳnh cười e ấp :

- Em sợ nó cứ quăn vào anh làm anh khó chịu đấy chứ.

Toàn lắc đầu :

- Không những không khó chịu mà anh lại còn rất thích đấy chứ.

Xoay người lại đối diện với Vân Quỳnh, Toàn hỏi :

- Em thích không hở Quỳnh ?

Vân Quỳnh ngạc nhiên :

- Thích gì hở anh ?

Toàn giơ tay chỉ một vòng thật rộng :

- Thích khung cảnh như thế này, thích không khí thoáng đãng, và nhất là những buổi đi chơi ra ngoài . . .

Vân Quỳnh gật đầu :

- thích chứ anh, em rất thích – nghiêng nghiêng mái tóc dài, Vân Quỳnh nhìn Toàn bằng ánh mắt long lanh – em rất ít đi chơi, lại chưa bao giờ đi chơi trên du thuyền như thế này, cho nên hôm nay được đi em rất thích. Cảm ơn anh, anh Toàn.

Toàn chăm chú nhìn Vân Quỳnh :

- Tại sao em lại cảm ơn anh ?

- Vì anh đã giúp em rất nhiều, vì anh đã lôi em ra khỏi những ngày tháng buồn rầu đó. Và nhất là bên anh, em lại có được những ngày vui như thế này.

Toàn tìm bàn tay Vân Quỳnh, anh ử áp bàn tay nhỏ nhắn của cô trong hai bàn tay mạnh mẽ của mình. Giọng anh ấm áp :

- Anh còn, muốn làm thật nhiều điều nữa, không biết em có chịu nhận hay không ?

Vân Quỳnh khép nhẹ hai hàng mi cong cô không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của Toàn. Ánh mắt anh như muốn soi rọi tận trong tâm linh

cô để tìm kiếm những gì cô không. Nhưng ánh mắt anh đã làm hồn cô có một chút bang khuâng.

Toàn cũng lặng thinh, anh như không muốn phá đi giây phút hạnh phúc hiếm hoi này. Một thoáng tĩnh lặng chợt làm không khí giữa hai người chìm hẳn xuống. Qua rồi phút sao huyền, Vân Quỳnh lên tiếng :

- Bên kia là nơi nào vậy anh Toàn ?

Toàn nhìn theo hướng tay chỉ của Vân Quỳnh :

- À ! Bên đó là Thủ Thiêm. Em đã qua đó lần nào chưa hả Quỳnh ?

Vân Quỳnh lắc đầu :

- Chưa. Em dở quá phải không anh Toàn ? Chỗ nào cũng không biết hết.

Toàn cười cười :

- Vì em là tiểu thư kín cổng cao tường nên chỗ của em là ở khuê môn, chứ có phải là cứ đi lang thang ngoài đường đâu mà em biết.

Vân Quỳnh liếc Toàn một cái, cô nũng nịu :

- Anh ngạo em há ! Cái gì mà tiểu thư kín cổng cao tường ? Em cũng ra ngoài đi chơi với bạn chứ, chỉ có điều là em chưa đến đây thôi. Còn anh, anh biết nơi này thì anh cũng thuộc loại người lang thang hay sao ?

Nhìn Vân Quỳnh cong môi hờn dỗi, Toàn thấy lòng mình ảm lại. Anh say đắm ngắm nhìn người con gái đang đứng trước mặt mình mà thấy tình yêu càng thêm đầy trong tim mình. Anh âu yếm nói :

- Anh chỉ trêu em một tý thôi mà, chứ có dám ngạo em đâu nào. Đừng có nói oan cho anh như thế chứ ! Nào còn thắc mắc gì nữa thì cứ hỏi đi, anh giải đáp luôn một thể.

Giọng nói của Toàn ảm quá, Vân Quỳnh quên ngay hờn giận. Cô lại

tít tít hỏi :

- Chiếc du thuyền này sẽ đưa mình tới đâu hở anh ?

- À ! Nó sẽ đưa mình ra đến Cần Giờ rồi quay trở vào. Mỗi hành trình như thế của nó mất không hai tiếng đồng hồ. Vì thế, cứ tám giờ thì du thuyền bắt đầu khởi hành, đến khoảng mười giờ thì nó sẽ trả mình về chỗ cũ.

- Anh Toàn có thường chơi ở đây không ?

Toàn lắc đầu :

- Anh biết những nơi này lâu rồi, nhưng hầu như anh rất ít đi chơi nên anh chưa tới đây lần nào. Lần này đi cùng với em là lần đầu tiên đấy.

- Vậy mà trông anh có vẻ rành rẽ quá, làm em cứ tưởng anh Toàn là khách hàng trung thành của họ chứ.

Toàn búng nhẹ vào chop mũi Vân Quỳnh, cử chỉ của anh thật tự nhiên và thân mật :

- Lại truê anh nữa phải không ? Em làm anh như là dân chơi thứ thiệt vậy, đâu đâu cũng có anh hay sao ?

Vân Quỳnh nghiêng đầu cười :

- Thì em cũng chỉ nói thế thôi, tại vì em thấy nơi này cũng thú vị ghê lắm. Ở ngay trong thành phố là có được một nơi giải trí thoáng đang như thế này thì thật là hay. Ngày nào nghĩ ra kể cũng là giỏi đấy anh nhỉ ?

Toàn gật đầu :

- Thời buổi kinh tế thị trường mà, người ta rất nhanh nhậy trong việc kinh doanh, chứ có ai khờ như anh và em đâu. Có cơ hội là họ chụp ngay lấy. Còn anh em mình lại chui vào hai cái nghề đói nhất trong thiên hạ.

Vân Quỳnh bật cười :

- Em thấy có nhiều ông bác sĩ cũng giàu ghê lắm chứ. Mai mốt, anh Toàn cũng vậy thôi.

Toàn lắc đầu, ánh mắt anh lấp lánh dưới ánh đèn :

- Khi nào anh cũng chạy theo lợi nhuận như họ kia. Nhưng mà có lẽ điều đó anh không làm được đâu, Quỳnh ạ!

Vân Quỳnh gật đầu :

- Mình cũng không đành lòng khi nhìn thấy bệnh nhân nghèo khó phải đau đớn vì không có tiền lo thuốc thang, phải không anh ? Em cũng nghĩ như anh vậy, chẳng thà mình sống nghèo một tý mà tâm hồn mình thanh thản thì vẫn hơn, phải không anh ?

- Nhưng mà như vậy thì người ta gọi mình là cù lần đó, Quỳnh có biết không ?

Toàn mỉm cười, Vân Quỳnh cong môi :

- Ai muốn gọi gì thì gọi, miễn mình không thẹn với mình là được rồi. Anh quan trọng làm chi cái tiếng người ta nói, vì thiên hạ thì thiếu gì chuyện để người ta nói !

Toàn nghiêng đầu ngắm Vân Quỳnh, nụ cười ý nhị nở trên môi anh :

- Không ngờ cô giáo nhỏ của anh cũng ý nhị ghê nhỉ? Anh nghĩ là em chỉ biết những nhẽo thôi chứ !

Quỳnh lườm Toàn thật dài :

- Hứ ! Anh làm như em là một con poupee không biết gì hết vậy ! Em cũng có nhận xét của mình chứ bộ, có điều là em không thích tranh luận mà thôi – Hai má Vân Quỳnh chột hồng lên dưới ánh đèn cao áp mà chiếc tàu vừa chạy qua – Mà anh vừa gọi em là gì vậy ?

Toàn đắm đắm nhìn Vân Quỳnh :

- Là “ cô giáo nhỏ của anh ”. Em có chịu để cho anh gọi như thế không ?

Vân Quỳnh cúi mặt, cô ấp úng :

- Anh muốn gọi gì thì là quyền của anh, em không biết đâu.

Toàn nâng mặt Vân Quỳnh lên, anh tha thiết :

- Vẫn biết là quyền của anh, nhưng anh muốn có sự đồng ý của em thì tiếng gọi đó mới có ý nghĩa chứ.

Vân Quỳnh khép hai hàng mi lại, cô không nói gì thêm nhưng chỉ nhìn cử chỉ luống cuống của cô, Toàn cũng biết là cô không phản đối. Tình yêu cứ cuộn cuộn dâng lên trong tim và trong óc anh khiến Toàn không kiềm được nữa, anh vòng tay ôm bờ vai nhỏ nhắn của Vân Quỳnh thật chặt. Ép đầu cô vào sát ngực mình, Toàn êm đềm gọi :

- Quỳnh ơi !

- Dạ !

Vân Quỳnh dạ thật ngoan. Toàn bồi hồi hỏi tiếp :

- Em có chịu làm cô giáo nhỏ của anh không ?

Vân Quỳnh úp mặt vào ngực Toàn, cô lí nhí :

- Em ... không biết ...

- Em không biết thì anh biết, để anh nói cho em nghe nhé !

- Anh nói điều gì ?

- Anh chỉ muốn nói một điều thôi, đó là ... anh yêu em !

Vân Quỳnh sửng người trong vòng tay Toàn. Anh cảm nhận thật rõ sự xúc động của cô khi toàn thân cô run nhẹ trong tay anh, dù Vân Quỳnh lặng thinh không nói một tiếng nào. Toàn nâng mặt cô lên,

anh soi mắt mình trong đôi mắt hung huyền :

- Quỳnh ơi ! Em có nhận lời anh không ?

Vân Quỳnh ấp úng :

- Em . . . em . . . không xứng đáng với anh đâu.

Toàn cau mày :

- Tại sao em lại nói như thế ? Trong tình yêu thì làm gì có chuyện xứng đáng hay không, chỉ có sự cảm thông giữa hai người mà thôi.

- Nhưng mà em ...

Vân Quỳnh nghẹn ngào không nói được, nước mắt đã dâng ngập bờ mi. Toàn biết là cô đang mặc cảm về chuyện đã qua, nhưng đó đâu phải là chuyện quan trọng. Vì Toàn biết, Vân Quỳnh là một cô gái ngây thơ, và rất đổi thanh khiết. Mạnh Kha đã làm cho cô sợ tình yêu, và giờ đây cô không dám đối mặt với tình yêu của anh vì mặc cảm mà thôi. Nhưng Toàn thấy trái tim mình đã chứa đầy hình bóng của cô, và anh không thể không có cô trong cuộc sống của mình.

Toàn cúi xuống, anh tha thiết :

- Quỳnh à, em đừng nghĩ đến những chuyện đã qua. Tất cả hãy coi như một giấc mơ, và chúng ta sẽ bắt đầu lại nghe em !

Vân Quỳnh ngược lên, cô mở to hai mắt nhìn Toàn :

- Anh . . . anh . . . không nói dối em chứ ?

Toàn gật đầu :

- Anh không hề gian dối với em một chút nào hết. Anh yêu em, và sẽ yêu em đến hết cuộc đời này.

Vân Quỳnh nhìn sững Toàn, cô như không tin những điều anh vừa nói là sự thật. Chắc là cô đang nằm mơ đấy thôi ! Nhưng thực tại vẫn là thực tại, Toàn đang đứng trước mặt cô với ánh mắt chờ đợi.

Đúng là anh không đùa với cô rồi! Một cảm xúc thật lạ tràn ngập trong lòng Vân Quỳnh, hạnh phúc dâng đầy tim Vân Quỳnh làm cô choáng váng.

Vân Quỳnh níu chặt tay Toàn, cô ngược mắt lên nhìn anh với ánh mắt mê mông. Toàn ôm chặt cô vào lòng, anh thì thầm :

- Nhận lời anh nhé, Vân Quỳnh ! Anh yêu em và muốn cưới em làm vợ.

Vân Quỳnh cũng nói thật nhỏ, dường như cô sợ âm thanh mình thốt ra sẽ làm tan đi những giây phút tuyệt vời này :

- Anh có thực sự muốn có em bên cạnh trong suốt cuộc đời này hay không ?

Toàn gật đầu :

- Anh rất muốn điều đó với tất cả lòng trân thành của mình, Vân Quỳnh ạ. Anh không bao giờ nói dối em đâu, bây giờ và mãi mãi sau này cũng thế.

Vân Quỳnh bang khuôn mặt :

- Sao anh lại có thể yêu một con bé vụng về như em được nhỉ ?

Toàn mỉm cười :

- Em mà vụng về ? Thế thì anh xin nhận cái vụng về đó làm của riêng cho anh vậy. Nhưng còn em hỏi anh yêu em từ bao giờ ư ? – Toàn trầm ngâm – Biết nói thế nào cho em biết được nhỉ? Vì anh cũng không biết là anh đã yêu em từ lúc nào. Ngay từ khi nhìn thấy em, anh đã quý mến em rồi. Nhưng khi đó thì anh đâu được quyền nói tiếng yêu em, chỉ nghĩ mà mơ ước thôi. Nhưng bây giờ thì anh đã có em trong phần đời còn lại rồi, anh không còn ao ước gì hơn.

Úp mặt vào ngực Toàn, Vân Quỳnh nói trong nỗi xúc động ngút ngàn :

- Em hạnh phúc quá, Toàn ạ!

Lại nâng mặt Vân Quỳnh lên, Toàn khẽ khàng cúi xuống :

- Anh cũng thế, Vân Quỳnh ! Em chính là hạnh phúc của anh.

Nhắm nghiền mắt lại, Vân Quỳnh đón nhận nụ hôn tình yêu của Toàn. Anh mê mãi hôn cô. Cả hai như quên hết đất trời, quên hết thực tại quanh mình, bởi vì đối với họ, giờ đây không còn gì tồn tại ngoài họ và tình yêu cháy bỏng trong tim .

Một đời có nhau

Phần 23

Vân Quỳnh xoay người một vòng trước tấm gương lớn, cô thăm hỏi lòng với mình khi ngắm mình trong gương. Một cô gái thật xinh xắn trong chiếc áo đầm màu vàng chanh thật nhẹ. Nhưng dù cho lớp vải có nhẹ đến đâu thì nó cũng rũ xuống thật mềm mại khiến cho lớp áo như một lớp sa mù vây phủ lấy cô.

Ngắm nhìn thêm một lần nữa, Vân Quỳnh thấy không còn gì để sửa chữa, cô với tay lấy chiếc ví nhỏ và tung tăng xuống lầu. Chắc hẳn là Toàn đang chờ cô dưới nhà, và Vân Quỳnh cũng chắc chắn thêm một điều nữa là anh sẽ bằng lòng với cô tối nay.

Vân Quỳnh đang chuẩn bị để dự đám cưới của Mạnh Kha đó ! Buổi sáng ! Khi Toàn đến tìm cô, anh đã ngập ngừng mãi mà không nói tròn câu. Vân Quỳnh lấy làm lạ, có khi nào Toàn lại lung túng như thế này bao giờ. Cô đã gợi ý cho anh :

- Toàn có chuyện gì muốn nói với em hở ?

Toàn gaic đầu một cử chỉ thật quen thuộc của anh mà Vân Quỳnh đã biết được mỗi khi anh có điều gì khó nói cùng cô :

- Anh có chuyện này muốn rủ Quỳnh, nhưng không biết em có chịu đi không ?

Vân Quỳnh ngạc nhiên, chuyện gì mà trông anh có vẻ căng thẳng như thế nhỉ ? Và cô hỏi tới :

- Chuyện gì thì anh phải nói ra em mới biết được chứ cứ úp úp mở mở như thế thì em chịu thua.

- Chuyện là vậy . . . hôm nay thằng Kha đám cưới . . .

Toàn ngừng lại một chút, anh nhìn Vân Quỳnh như để dò xét thái độ của cô. Thấy cô vẫn thản nhiên như không, anh yên tâm nói tiếp :

- Hồi rồi, nó tới gặp anh, nó năn nỉ anh đi dự đám cưới của nó. Vì anh và thằng Thắng là bạn thân với nó, chẳng lẽ đám cưới nó mà hai thằng anh không có dự. Vì thế anh thấy khó nghĩ quá . . .

Vân Quỳnh suy nghĩ một chút rồi nói với Toàn

- Thì anh cứ đi dự có sao đâu ! Các anh đã từng làm bạn thân mà.

Toàn lại gãi đầu :

- Biết là như vậy, nhưng thật lòng thì anh không muốn đi dự cho lắm. Anh đã hỏi Thắng rồi, nó cũng phân vân như anh, Vì thật ra, thì hai thằng anh còn giận nó ghê lắm. Thậm chí đã có một lúc bọn anh không thèm nhìn mặt nó, nhưng mà nó năn nỉ anh ghê quá, nó nói nó sắp đi rồi .

Biết là Toàn muốn nói đến thời gian vừa qua, và việc Mạnh Kha phản bội mình. Nhưng giờ đây, cô không thấy mình giận hờn gì nữa, vì đã qua rồi chuyện của hôm nào. Nỗi đau đã lắng xuống, thậm chí mỗi khi nhớ đến, cô chỉ thấy đó là một kỷ niệm buồn mà thôi. Giờ đây, cô lại có được tình yêu của Toàn. Và tình yêu của anh đã giúp cô quên lãng đi chuyện của ngày nào. Vậy thì cô còn nhớ tới mà chi ?

Nghĩ thế, Vân Quỳnh thành thật nói với Toàn :

- Vậy thì anh lại càng nên đi, em không cản anh đâu. Anh cũng không cần phải nói với em như vậy.

Toàn lại gãi đầu :

- Nhưng anh vẫn muốn nói cho em biết, vì anh không muốn giấu em một chuyện gì hết, dù cho đó là chuyện thật nhỏ. Vả lại, anh muốn rủ em . . .

Vân Quỳnh cawtsngang lời Toàn :

- Anh rủ em đi mua quà mừng hờ ?

Toàn lắc đầu :

- Chuyện đó không quan trọng, anh đưa tiền mừng là được rồi, nhưng anh muốn rủ em cùng đi dự đám cưới với anh.

Vân Quỳnh thoáng thốt

- Cái gì ? Đi đám cưới với anh ư ? Thôi, em không đi đâu !

Toàn vẫn điềm đạm, hình như anh đã đoán trước được phản ứng của Vân Quỳnh nên anh đã chuẩn bị trước những câu nói để nói với cô :

- Từ từ đã Quỳnh, em nghe anh nói đây. Không phải anh muốn em đi dự đám cưới vì tôn trọng thằng Kha đâu. MÀ vì anh muốn cho nó thấy nó chẳng là gì để cho em phải đau khổ vì nó hết. Không có nó, em vẫn vui sống được. Và nhất là em đã có được cho mình một tình yêu tuyệt vời hơn tình yêu nó dành cho em rất nhiều.

Vân Quỳnh nhìn Toàn chăm chú, cô suy nghĩ và biết là Toàn đã vì cô rất nhiều. Cô cũng hiểu ý Toàn khi anh muốn cô cùng anh dự đám cưới của Mạnh Kha. Có lẽ đó cũng là một điều hay khi mà đối diện với cô, chắc hẳn Mạnh Kha sẽ phải hổ thẹn vì những điều anh ta đã làm.

Vân Quỳnh xét kỹ lòng mình. Chuyện Mạnh Kha đám cưới giờ đây đối với cô chỉ là chuyện của một người xa lạ mà thôi. Vậy thì cô có đi dự đám cưới của anh ta thì cũng chỉ là một buổi tiệc xã giao mà thôi. Nhưng Vân Quỳnh vẫn hỏi lại Toàn :

- Anh đưa em đến đó mà không ngại à ?

Toàn ngạc nhiên hỏi lại Vân Quỳnh “:

- Sao anh lại phải ngại ? Ngại chuyện gì :

Vân Quỳnh ngập ngừng :

- Thì chuyện . . em và anh Kha trước kia, nếu có người biết, họ đàm tiếu thì sao ?

Toàn lại càng ngạc nhiên :

- Đàm tiếu chuyện gì ? Chẳng lẽ chuyện em chia tay với thằng Kha là sai hay sao ? Tại nó chứ em có lỗi gì đâu. Còn chuyeenjj anh yêu em và có được tình yêu của em là hạnh phúc của anh. Ai nói gì mặc họ chứ - Toàn thấp giọng – Thôi, không bàn cãi nữa nhé. Chiều nay, em sửa soạn cho thật đẹp rồi năm giờ anh đến đón nghe không ?

Vân Quỳnh ngoan ngoãn gật đầu. Cô không còn thấy e ngại khi đối mặt với Mạnh Kha. Có lẽ tình yêu của Toàn đã tiếp thêm cho cô sức mạnh đó.

- Con gái ba đẹp quá !

Mãi nghĩ ngợi, Vân Quỳnh đã xuống đến phòng khách bằng những bước chân quen thuộc mà không nhận ra nơi mình đang đứng. Nghe tiếng ông Quang, cô mới giật mình ngược lên nhìn,. Thì ra ba mẹ cô và Toàn đang ngồi nơi phòng khách và ba cô đã lên tiếng khen ngợi cô rồi đó. Nhưng Vân Quỳnh thấy lời khen của ba cô vẫn chưa đủ, cô cần một lời khen từ người khác cơ .

Vân Quỳnh uyển chuyển tiến đến bên Toàn, cô điệu dàng nghiêng đầu hỏi anh :

- Em mặc áo này có đẹp không hở anh ? Toàn gật đầu không đáp, Vân Quỳnh nũng nịu :

- Vậy sao anh không phê bình câu nào hết vậy ? Chỉ gật đầu thôi thì em biết ý anh là sao ?

Toàn lên tiếng :

- Anh không nói gì vì trông em hôm nay tuyệt vời quá, anh còn mãi chiêm ngưỡng em mà. Trông em hôm nay như một cô công chúa đi dự vũ hội vậy đó Quỳnh ạ. Em làm cho anh có một cảm giác anh chỉ là một kẻ tùy tùng của em thôi. Quỳnh ạ.

Vân Quỳnh hóm hỉnh cười :

- Vậy thì công chúa Vân Quỳnh sẽ cùng với người tùy tùng đến vũ hội để chọn cho mình một hoàng tử, phải không ?

Nắm tay Vân Quỳnh, kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình, Toàn nghiêng rằng :

- Anh giết chết bây giờ, chứ ở đó mà đi tìm hoàng tử, bỏ anh ở đây hả ?

Vân Quỳnh nghiêng đầu :

- Anh nói, anh là tùy tùng của em mà.

- Là anh nói ví dụ như thế thôi chứ . . .

Bà Quang can thiệp :

- Thôi nào, hai đứa có đi thì đi đi kéo muộn. Cứ ngồi đó mà cãi nhau mãi hay sao ?

Toàn lắc đầu :

- Chưa tới giờ mà. Không muộn đâu bác.

Quay sang Vân Quỳnh, Toàn nói nhỏ :

- Thấy người ta đám cưới mà anh cũng nôn ghê.

Vân Quỳnh cũng nói thật nhỏ :

- Nôn chuyện gì ?

- Thì chuyện cưới vợ đó. Lại thêm em đẹp suýt sắc như thế này, anh lại càng thấy lo.

- Lo chuyện gì ?

- Thì lo mất em chứ còn lo chuyện gì nữa. Điều này, anh phải nói ba mẹ sang bàn bạc với ba mẹ em thật sớm để anh còn rước nàng về dinh cho chắc ăn.

Vân Quỳnh đỏ mặt, cô hăm hứ nhìn Toàn nhưng không nói gì thêm, vì ông Quang đã lên tiếng :

- Người ta đám cưới liên mien, còn hai cô cậu thì định chừng nào đây ?

Vân Quỳnh nũng nịu với cha :

- Ba ! Đang nói chuyện với người khác sao lại lôi con vào ?

Ông Quang cười ha hả :

- Thì nói đến chuyện người ta lại lân la đến chuyện của mình là vậy mà. Nhưng mà chuyện này thì ba hỏi thật đps, hai đứa có tính chuyện gì chưa ?

Vân Quỳnh chưa kịp nói gì thêm, Toàn đã nhanh nhẹn nói trước :

- Cháu cũng đang định xin phép hai bác để đưa ba mẹ cháu thưa chuyện với hai bác. Quỳnh cũng đã ra trường rồi, cháu muốn lo chuyện hai đứa để rồi còn xin trương cho Quỳnh đi dạy ạ.

Bà Quang ngạc nhiên hỏi Toàn :

- Cháu định cho Quỳnh đi dạy à ?

Toàn gật đầu :

- Cháu đã bàn bạc với Quỳnh rồi, chúng cháu còn rảnh rang thì để cho cô ấy đi dạy ít giờ cho vui. Khi nào có con thì sẽ tính lại. Công

trình Quỳnh học hành bao nhiêu năm, mà bây giờ không đi dạy thì thật là đáng tiếc.

Ông Quang tỏ ra hài lòng :

- Cháu biết nghĩ cho em nó như vậy là rất tốt, hai bác cũng không có lý do gì để phản đối cả. Vậy thì cháu liệu chừng hôm nào thuận tiện thì đưa ông bà bên nhà sang chơi, chỉ cần cháu báo cho chúng tôi biết trước một ngày thôi.

Bà Quang nhìn đồng hồ rồi nói :

- Nào hai đứa đi sớm một chút cho thông thả, chuyện đó để rồi bàn bạc sau.

Toàn đứng lên :

- Vậy cháu xin phép hai bác, chúng mình đi em.

Khi Toàn đưa Vân Quỳnh đến nhà hàng thì khách khứa đã đến đông đủ. Mạnh Kha đang cùng Ngọc Nga uống rượu mừng nên không trông thấy hai người bước vào. Toàn cũng không vội vã gì, anh tìm một bàn khuất rồi đưa Vân Quỳnh đến đó.

Ngồi bên Toàn, Vân Quỳnh nhìn thẳng đến chỗ Mạnh Kha làm lễ mà thấy lòng vẫn còn vương vương một nỗi buồn. Thì ra dù trong tim cô đã có hình bóng của Toàn chiếm ngự, nhưng Vân Quỳnh vẫn dành cho Mạnh Kha một góc nhỏ trong trái tim mình.

Nhìn thấy Vân Quỳnh lặng lẽ hắt đi, Toàn dường như cũng cảm nhận thấy tâm tư của cô. Anh không thấy hờn ghen, vì Toàn biết, không thể một sớm một chiều mà Vân Quỳnh có thể xóa hết đi tình yêu ngày nào cô đã dành cho Mạnh Kha. Nhưng anh tin là với tình yêu chân thành của mình, rồi thì trái tim của Vân Quỳnh sẽ dành hết cho anh.

Đám cưới đột nhiên nhộn nháo ngay cửa vào làm Toàn và Vân Quỳnh chú ý. Hình như có ai đó muốn gây sự thì phải ! Vân Quỳnh nhìn kỹ thì ra có một cô gái nào đó đang la lối ngoài đó. Cô quay sang Toàn :

- Có chuyện gì kìa anh !

Toàn cũng đã nhận ra người mới đến, anh lắc đầu và tỏ rõ sự lo lắng cho Mạnh Kha :

- tại sao cô này lại đến gây sự ở đây vậy kìa ? Chẳng lẽ thằng Kha còn dạn dít với cô này hay sao ?

Vân Quỳnh ngạc nhiên hỏi Toàn :

- Anh cũng biết cô đó à ? Cô đó là gì của anh Kha vậy ?

Toàn lung túng :

- À . . . đó chỉ là một người quen thôi mà . . .

Ngay khi đó, tiếng la lớn của cô gái đã vang lên khắp phòng, hầu như ai cũng nghe được những điều cô ta nói. Vân Quỳnh hốt hoảng nhìn Toàn :

- Cái gì vậy anh Toàn ? Tại sao cô ta lại nói có con với anh Kha ? Hai người họ là gì của nhau vậy ?

Toàn tìm cách giải thích cho Vân Quỳnh :

- À ! Cô ta là vũ nữ ở một vũ trường lớn. Hình như thằng Kha có dính dáng gì với cô ta đó.

Vân Quỳnh nghi ngờ nhìn Toàn :

- Sao anh biết cô ta là vũ nữ ? Anh cũng đi chơi với anh Kha phải không ? Anh cũng quen với cô ta phải không ?

Toàn vội nắm chặt bàn tay Vân Quỳnh :

- Anh chỉ đến đó có một lần với thằng Kha và Thắng. Nhưng anh chỉ biết cô ta vì cô ta a với thằng Kha thôi chứ không quen với cô ta . . .

Cách giải thích ngắc ngư của Toàn không làm cho Vân Quỳnh hài

lòng. Cô gắng lại :

- Tại sao lại chỉ là biết chứ không quen ? Anh nói rõ ra coi nào ! Hay là anh còn dấu em những điều khác nữa ?

Biết là không thể trôi quanh với Vân Quỳnh, Toàn đành “ Thành thật khai báo ” : :

- Em đừng nóng, để anh nói cho mà nghe. Chuyện là vậy, hôm anh tốt nghiệp thì Thắng và Kha đòi anh phải khao một bữa. Ăn xong Kha cao hứng đưa anh và Thắng tới chơi ở một vũ trường định uống thêm một hồi nữa. Anh biết cô này vì hôm đó, cô ta tới ngồi với thằng Kha than mệt lắm, nếu không nói là rất gần gũi nữa kìa. Anh thấy vậy nên ra về ngay, vì anh không chịu được cách sống như vậy. Anh cam đoan với em là anh không hề có mối quan hệ nào với cô ta đâu, thậm chí nói chuyện cũng không cơ mà.

Vân Quỳnh nhìn thẳng vào mắt Toàn, anh cũng nhìn thẳng vào mắt cô bằng ánh mắt thẳng thắn. Cuối cùng Vân Quỳnh gật đầu :

- Em tin anh. Nhưng nếu như mà sau này em lại biết được là anh phản bội hay gian dối với em thì anh đừng trách là em cứng lòng đấy nhé !

Toàn gật đầu lia lịa :

- Anh không phản bội cũng như không bao giờ gian dối em một điều gì. Em cứ yên tâm.

Vân Quỳnh lại nói :

- Chúng mình về đi anh, em không muốn chứng kiến cảnh này đâu anh.

Vừa nói Vân Quỳnh vừa chỉ vào đám đông đang xúm quanh cửa ra vào. Hình như ở đó không còn là sự đôi co nữa, mà đã là một cuộc xô xát thì phải. Mạnh Kha đã có mặt ở đó và ngay cả Ngọc Nga cũng đang chỉ tay la hét điều gì mà trong sự hỗn loạn đó, Toàn không thể nào nghe được.

Toàn nắm tay Vân Quỳnh kéo cô đứng lên, anh cũng đồng tình với cô :

- Mình về thôi em, tình hình này thì còn cưới xin gì nữa.

Vân Quỳnh hỏi lại :

- Có cần phải nói với anh Kha một tiếng không hở anh ?

Toàn lắc đầu :

- Bây giờ còn nói năng gì nữa, nó có tâm trí đâu mà nghe. Để mai mốt nó coi tấm vải ký tên cũng biết là mình có đến dự mà.

Vân Quỳnh theo Toàn lách người ra ngoài, đi ngang qua đám cưới đang láo nháo, một vài câu nói lọt vào tai cô làm cô bang hoàng.

Trên đường về, Vân Quỳnh hỏi Toàn :

- Hồi nãy anh có nghe họ cãi nhau không ? Thật tội cho cô vợ của anh ấy, không biết rồi cô ấy phải làm sao ?

Toàn gật đầu :

- Anh không ngờ thằng Kha lại tệ như thế. Nó mới kiếm được chút tiền mà đã sống buông thả như thế. Hồi còn đi học thì nó là thằng nghiêm chỉnh nhất đấy. Có lẽ vì hồi đó nó quá nghèo chăng ?

- Nhìn cô kia cũng thấy là sắp sanh rồi. Nếu như những lời cô ta nói là thật thì anh Kha đã có quan hệ với cô ấy từ khi còn quen em kia. Thật là may mắn khi anh Kha thay lòng đổi dạ, em mới thoát khỏi cái cảnh nhục nhã hôm nay. Cứ nghĩ nếu như em là cô vợ của anh Kha thì em thật không biết tính sao !

Ngỡ là Vân Quỳnh còn vương manh một chút tình với Mạnh Kha, Toàn nhỏ giọng :

- Em còn nhớ đến những ngày tháng đó à ?

Vân Quỳnh biết ngay là Toàn đang hiểu lầm mình, cô ngồi xích qua

ngả đầu vào vai anh, thủ thủ :

- Hết rồi anh ạ, em như người vừa được mở mắt ra để nhìn thấy hết những mặt trái của cuộc đời. Nhờ đó mà em có thể quên hết được những ngày tháng đã qua để mà toàn tâm toàn ý cho cuộc sống sau này. Kể từ hôm nay, em sẽ không còn buồn nữa đâu.

Toàn siết nhẹ tay Vân Quỳnh. Anh không nói gì thêm, nhưng cô hiểu, từ hôm nay trở đi những áng mây mờ luôn đe dọa hạnh phúc của cô đã tan biến mất.

Một đời có nhau

Phân Kết

- Em đang làm gì đó ?

Tiếng Toàn cất lên bên tai cùng với vòng tay ôm choàng phía sau làm Vân Quỳnh giật mình. Cô ngước lên nhìn nụ :

- Anh làm người ta hết hồn à !

Đi vòng ra phía trước, Toàn ngồi xuống bên cạnh Vân Quỳnh trên chiếc băng đá và cười cười trêu cô :

- Liệu có cần anh gọi ba hồn chín vía của em về hay không ?

Vân Quỳnh dài giọng :

- Hứ ! Lại còn trêu em nữa hở ? – Rồi như sực nhớ ra, cô tròn mắt nhìn anh – Tại sao anh lại qua đây giờ này? Bộ không biết là bị cấm hở ?

Toàn ngạc nhiên :

- Cấm cái gì ?

- Thì em ... em nghe mẹ nói là theo phong tục buổi tối trước ngày

đám cưới, cô dâu chú rể không được gặp nhau. Như thế sẽ không hên đâu.

Toàn cười xòa :

- Thôi đi cô ơi. Bây giờ là thời đại nào rồi mà cô còn tin dị đoan như thế ? Hiên hay không là do mình nè ! Ngày xưa, các cụ cấm đoán như thế là bởi vì các cụ sợ rằng trai gái yêu nhau sẽ không giữ gìn cho nhau được khi nghĩ là chỉ ngày mai thôi là họ sẽ thuộc về nhau. Như thế mới là không nên đó, chứ còn tội mình thì có gì đâu mà em phải ngại – Toàn nháy mắt với Vân Quỳnh một cái, anh thầm thì – Hay là em sợ tội mình cũng như thế ?

- Á ! Anh nói bậy bạ quá chừng !

Vân Quỳnh ré lên, cô đâm túi bụi vào ngực vào tay Toàn khiến anh vừa cười vừa đỡ. Một lúc sau, Toàn giữ chặt hai bàn tay Vân Quỳnh lại, anh nghiêm chỉnh nói :

- Thôi, không giỡn nữa, để anh nói chuyện này cho nghe. Nghe giọng nói của Toàn, Vân Quỳnh biết là anh có chuyện muốn nói. Cô ngồi ngay lại và nhìn anh chờ đợi. Toàn thông thả nói :

- Hồi trưa, Mạnh Kha có ghé anh.

Vân Quỳnh thản nhiên :

- Anh và anh ấy là bạn bè mà, gặp nhau thì có gì là lạ ?

- Có đấy. Kha nói với anh là không dự đám cưới của tội mình được. Nó chỉ gửi quà mừng thôi. Có lẽ nó cũng cảm thấy xấu hổ với em và mọi người đấy.

Vân Quỳnh nhẹ nhàng :

- Có gì đâu mà xấu hổ, không phải duyên phải nợ thì thôi, mỗi người có một cuộc sống riêng của mình mà. Mà chẳng phải là anh ấy đã đi du học rồi hay sao ?

Toàn lắc đầu :

- Kế hoạch ấy bị hủy bỏ rồi, chẳng là bố vợ nó cho rằng ngay ở đây mà nó còn có cuộc sống bê tha như vậy. Qua tới bên đó rồi, không có ai kiềm giữ nó thì nó còn tệ bạc với con gái ông ấy đến đâu. Vì vậy, ông ấy không lo cho hai vợ chồng đi nữa, mà bắt nó vào làm việc trong ngân hàng của ông ấy luôn.

Vân Quỳnh kêu lên :

- Anh Kha là kiến trúc sư, biết gì về ngân hàng mà làm ?

- Vậy mới nói ! Nó bây giờ chỉ là anh thư ký không hơn không kém. Nó cũng buồn lắm nhưng không biết làm sao. Vì khi nó ra ngoài tìm việc thì thế lực của ông bố vợ nó làm không ai dám nhận nó cả, tuy họ đều biết là nó có tài.

Nghe Toàn nhắc đến Kha, Vân Quỳnh lại nhớ lại chuyện hôm đám cưới của Kha. Cô thắc mắc :

- Không biết hôm cưới, anh Kha giải quyết cách nào với cô gái đến quấy phá ấy nhỉ ?

Toàn bật cười :

- Thằng Kha mà làm được gì ? Hôm đó đích thân ông bố vợ của nó phải đứng ra thương lượng để cho đám cưới được tiến hành vì cô này cứ đề quyết là cái bào thai mà cô ta đang mang là của nó nên bắt thằng Kha phải chịu trách nhiệm. Nghe đâu cuối cùng thì cô ta cũng phải chịu vậy thôi khi mà ông Phan chi cho cô ta một số tiền khá lớn. Nhưng mà mới chỉ tạm thời thế thôi, chứ khi nào sinh xong thằng Kha lại phải chu cấp tiếp :

Vân Quỳnh kêu lên :

- Vậy thì tại sao cô vợ anh ta chịu ? Tự nhiên mỗi tháng phải mất một số tiền cho người khác, có phải là oan uổng cho cô ấy không ? Thế mà cha cô ấy chấp nhận anh Kha, chắc là cô ấy yêu anh Kha ghê lắm.

Toàn cười chệch :

- Chuyện đó thì anh không biết, nhưng có một điều chắc chắn là cô vợ thằng Kha cũng lỡ mang bầu trước rồi. Không lấy nó thì lại để con mình không cha à. Vì thế mà cô ta đành phải ngậm đắng nuốt cay cho êm chuyện.

- Vậy gia đình còn gì là hạnh phúc nữa ?

- Đúng thế, Thằng Kha vừa mới than với anh khi nãy là cô vợ của nó bây giờ khó chịu kinh khủng. Cô ta đầy đọa nó tới nơi tới chốn, mà vì biết lỗi của mình, nó không dám hé môi. Gia đình của nó bây giờ chỉ là một địa ngục đối với nó mà thôi. Nhưng tất cả đều do nó tạo ra, nên nó đành phải gánh chịu chứ không biết kêu ai được.

Vân Quỳnh trầm ngâm :

- Thế mới biết là chỉ vì một phút thiếu suy nghĩ mà hỏng cả cuộc đời. Anh Kha vì tính toán quá mà bây giờ không ra gì cả.

- Cũng chính vì thế mà Kha nó đang tìm cách để thoát ra. Hồi nãy, nó có nhờ anh một việc . . .

Toàn buông lửng câu nói Vân Quỳnh hỏi tới :

- Việc gì ? Anh có giúp không ?

- Để anh nói cho em biết yêu cầu của Kha, rồi em nói coi là anh có nên giúp nó không nhé ? Nó nhờ anh xin với ba cho nó chỗ về công ty để tiếp tục làm việc như xưa. Bởi vì chỉ có ba không có quan hệ với ông bố vợ của nó nên mới giúp được cho nó thôi.

Vân Quỳnh kêu lên :

- Anh ấy không còn biết gì đến sỹ diện nữa hay sao ? Anh ấy đã làm ra bao nhiêu chuyện như thế mà bây giờ lại dám nhờ anh chuyện đó. Thế anh có nhận lời không ?

Toàn lắc đầu :

- Anh nói là không bao giờ anh dính dáng đến chuyện làm ăn của ba.

Vì thế, anh không thể giúp cho Kha được.

Vân Quỳnh tán thành ngay ý kiến của Toàn :

- Anh nói vậy là phải. Vì em biết dù anh có nói với ba thì ba cũng không nhận đâu. Mất công ba giận luôn anh nữa đó.

- Anh biết điều gì nên làm chứ. Mà thôi, bỏ chuyện của Kha đi, nói chuyện của mình kìa.

- Chuyện của mình thì có gì đâu để nói ?

Toàn nheo mắt nhìn Vân Quỳnh :

- Em nói gì lạ vậy ? Tại sao lại không có gì để nói ? Thiếu gì chuyện ?

- Chuyện gì ?

- Toàn choàng tay qua vai Vân Quỳnh, anh đột ngột cúi xuống :

- Chuyện này nè !

Bất ngờ, Vân Quỳnh không tránh được bờ môi đam mê của Toàn, và dường như cô cũng không có ý tránh né. Vì hai tay của Vân Quỳnh đã âu yếm choàng qua cổ Toàn để đón nhận những yêu thương anh đang gửi cho cô.

Thật lâu, toàn mới ngẩng lên. Anh nhìn cô ngập tràn say đắm :

- Anh yêu em, Vân Quỳnh ! Cứ nghĩ đến ngày mai em sẽ thuộc về anh vĩnh viễn thì anh lại mong cho thời gian trôi qua thật nhanh.

Vân Quỳnh cười thật ngọt :

- Thời gian có chạy chậm đến đâu chẳng nữa thì cũng chẳng còn bao lâu nữa mà anh, anh nôn nóng làm gì ?

Toàn cười nhẹ :

- Phải ha ! Có chờ đợi mong ngóng thì khi đó hạnh phúc mới tăng thêm phải không ? – Vòng tay Toàn chọt siết chặt Vân Quỳnh – Dù có thể nào chẳng nữa thì anh cũng mong thời gian trôi qua thật mau, em có biết không ?

Vân Quỳnh không trả lời, bởi vì chẳng phải trong lòng cô cũng đang mong như anh đó sao. Hạnh phúc đã đến với vô, và Vân Quỳnh tin rằng suốt cuộc đời này, hạnh phúc của cô sẽ luôn luôn tràn đầy. Vì cô biết, Toàn yêu cô biết bao . . .

Tháng 8 năm 2001

Hoàng Kim

Nguồn: hatnang

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 02/10/2008 10:47:43 CH